

לד

תן קרטון

טאשונק'ה

המחלקה / ציונים מקבילים יוצא מש"ס; סמל שולח מחלקה, פלד'ה  
אשרה מן פלד'ה לשי"א וצ"ה (כול סמל דמציג' שחול' וצ"ה)  
בן שא' אחר קווינה (טבלה); מחלק' ש"ה יבש, יוצ' וצ"ה האול' וקווינה  
ש"ה אצל מחלק' (פ)

נפתח: 15.7 (98)

נסגר: 31.5 1482

מדינת ישראל  
גנזך המדינה



שם תיק: משנה למנכ"ל ח. בר-און - אוטונומיה

מזוזה פיזי חצ-7068 / 7068

מזוזה פריט 000b8qw

כתובת 3-312-3-5-5

15/12/2018

תאריך הדפסה

לד / טל



ארכיון המדינה

משרד ראש הממשלה

## טופס מראה מקום להוצאת תעודות יחידות\*

חטיבה מס': 130.2  
מיכל מס': 7068/30  
תאריך התעודה: 13/5/82  
שם מחבר התעודה: \_\_\_\_\_  
שם הנמען: \_\_\_\_\_  
סוג התעודה (סמן ✓ במקום המתאים):

- מכתב ☐  
מברק ☒  
תזכיר או מיזכר ☐  
דין וחשבון או זכרון דברים משיחה או דיון ☐  
פרוטוקול של שיחה, דיון או ישיבה ☐

\*הטופס ימולא בשני עותקים. העותק הירוק יוכנס לתיק במקום התעודה שהוצאה,  
העותק הלבן יצורף לתעודה שהוצאה.



# משרד החוץ - מחלקת הקשר

4019

\*\*\* \*\* YSI

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

סודי ביותר

דף 1 חתוך 8  
טופק 11 חתוך 26

מל: ווס, נד: 734, מ: המשרד

דח: מ, סג: מ, מא: 280182, זח: 1800

נד: שהם-הייג

6.11.57

מדי/סודי ביותר

השגריר.

שיחת שר החוץ עם מזכיר האדינה הייג.  
משתתפים מצידם: המזכיר הייג, השגריר לואיס, ווליוואיס,  
פרבוקס, קאפי גולדברג, בראון, פיטר.  
משתתפים מצידנו: שה'יח, סגן שה'יח בנ-מאיר, מנכ"ל, ממנכ"ל,  
רובינשטיין, בנצור, פזנר והח'יח.  
שה'יח פתח והודה למזכיר על הוטו שהטילה ארה"ב במוטצת הבטחון  
בדיון האחרון על רמח-הגולן. השר אמר שהמטשה של ארה"ב היה  
חשוב לאינטרס של ישראל ושל השלום והיציבות באזור התיכון ושל  
המאמצים לקידום השלום, הוא הוסיף שזה היה גם ביטוי נאמן של  
היחסים המיוחדים שבין ארה"ב וישראל. שר החוץ המשיך ואמר  
שהוא מבין שהמזכיר מביא טימו רעיונות לקידום המו"מ'י על  
האוטונומיה, והציט למזכיר להסביר את רעיונותיו.  
הייג פתח ואמר שהוא שמח להיות שוב בירושלים ומודה על דברי  
הברכה של שר החוץ. הוא התנצל שאולי הוא מכביד עלינו בכך  
שהמטלות האמריקניות פוקדות אותנו לעיתים בה קרובות. ארה"ב  
מחזיקה בטמדה איתנה שאפשר להתקדם במשא-ומתן על האוטונומיה  
ואף לעשות זאת בהקדם מבלי לקבוע תאריכי יעד וכאשר מובן לכולם  
שהדבר רצוי וחשוב. הייג המשיך שהוא הופתע כאשר נמסר לו  
בהגיטו לכאן על דברי שר הבטחון שרין שבטובו מבקרו האחרון  
בקהיר ציין אמנם שהביקור היה מוצלח נוהסיבות לכך, הוסיף  
המזכיר, הן מובנות מאליהנז אך, אמר שהוא חוזר כשהוא פחות  
נלהב לגבי הדחיפות הנחוצה לצורך קידום משא-ומתן האוטונומיה.  
הייג שאל את שר החוץ היש לו מה להעיר על דברים אלה.  
שה'יח הגיב שזו היתה בכל הנראה הטרכתו של שר הבטחון על הטמדה  
המצרית.  
הייג הסכים שזאת היתה בכל הנראה הערכה, אך הוסיף שהוא מקווה

# משרד החוץ - מחלקת הקשר

\*\*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

חמ"ח 8

דף 2

חמ"ח 26

טובק 11

סודי ביותר

שדברים אלה לא שינו עמדתה של ישראל. בן הוסיף כי הדגיש בפני  
המצרים בביקורו האחרון שיש לעשות הכל לגישור הפערים בתהליך  
המזמין. המוכיר המשיך שיש לו כמה רעיונות שאולי לא יהיו  
מקובלים על שני הצדדים כאחד, אך לדעתו יביאו להתקדמות במשא  
ומתן, ואם תהיה הסכמה לגבי נוסחה, אפשר יהיה להשאיר את  
פירוטה ופיתוחה בידי האומות. יחד עם זאת הוא מפציר מאוד בסר  
החוץ ובעמיתיו להיות משוכנעים כי ארה"ב לא וזה כמלוא הנ"מ  
מעמדתה לגבי הצורך בקידום המשא-ומתן. התקדמות בנושא זה היא  
רצויה וחשובה מאוד, וחשוב עתה מאשר מאוחר יותר.  
המוכיר הוסיף שהוא צריך חבר חדש למשלחם שהוא טור מוכיר  
המדינה ונלאס פרבוקס, שהיה טורר לטניני הקונגרס ורכש י'הרבה  
צלקות בקרב טל האיוואקסי. הייג המשיך שלפדבנקס אין דעות  
קדומות לגבי המורח התיכון, ושהוא צורך על מנת שיתעמק בנושא  
ויקדיש לו את כל זמנו, וזאת לא על מנת שיהיה הוא מנהל את  
המשא-ומתן וכדי לאפשר למוכיר להתחמק מכך, אלא כדי שיוכל  
פרבנקס להיות דבק במשימה 24 שעות ביממה, והוא, המוכיר, יוכל  
לפעול ביתר חופשיות למטן המטרה ללא תאריכי יעו וללא משברים.  
המוכיר חוד ואמר שישנה הודמנות שיש לנצלה עכשיו. אסור ליצור  
ציפיות מיותרות כי זה יזמין כשלון ויש להמנע מכך, אבל יש  
להתקדם עד כמה שהדבר אפשרי.

המוכיר נטל את התיק ופתח בנושא ראשון בהתיחסו לענין הכח הרב  
ללאומי. הוא אמר שהוא מביא עימו נוסחה לפתרון בעית הכמ"ר  
וכן לדאגותיו של שר הבטחון בענין סנפיר וטיראן.  
לגבי הכריז'י המוכיר אמר שהוא מקווה שסוף נפתרה הבעיה  
לגבי השתתפות האירופאיות. הוא מביא עימו מבחב מקרינגטון  
אליו, שנשלח על דעת שלוש השותפות האחרות, והוסיף שהמכתב ימסר  
על ידו לראש הממשלה.  
שהייח הטר שרצוי להתקדם במשא ומתן האוטונומיה אם יש סיכוי.  
השר המשיך ואמר כי איננו מעודד מן הקולות הבוקעים ממצרים.  
כאשר קוראים דבריהם נראה שהפער בין שני הצדדים התרחב. לחשל  
אובאדן אמר בעת האחדונה, ושר החוץ ציטט: 'אין בידינו לעשות  
ויתורים, כי הבעיה והאדמה שייכים לפלסטינים. לא נוכל לעשות  
ויתורים כי הדבר איננו שייך לנו'. 'הגדא'יע לא שייכת  
למצרים כי אם לפלסטינים'. בן אמר עלי: 'מצרים מחויבת להסכם'  
אמר יהיה מקובל הן של מצרים, הן על הטולם הטריבי והן של  
הפלסטינים. 'עלי הוסיף: 'היעד של מצרים הינו הקדמה להגדרה  
עצמית ומדינה לפלסטינים'. סוד מפי עלי: 'יש נושאים



# משרד החוץ - מחלקת הקשר

דף 3 חתוך 8  
טוחק 11 חתוך 26  
טודי ביותר

הנוגעים לריבונות שלא ניתן לאוסרם לידי ישראל בגון עניני חוץ  
וביטחון. יי ועוד ועוד. השר הוסיף וציטט מדברי חובארך: יי  
המאומי על האוטונומיה יכול להמשיך 6 חודשים אחרי אפריל. שר  
החוץ העיר שגם אם זאת אפשרות ריאלית, הרי שאיזכורה עתה על  
ידי חובארך רק מקשה על מהלך המשא ומתן. השר עוד אמר מפני  
חובארך שיש יותר מדי נקודות מחלוקת מדי שאפשר להביא לפתרון  
עד לחודש אפריל.

הייג: מכל מקום מגמתנו אנו היא להקטין את מספר נקודות  
המחלוקת. הייג המשיך בהדגשה שחשוב שלא תהיינה מי הבנות בענין  
זה. הייג שאל אם לדון בנושא האוטונומיה בקבוצה הנוכחית או  
להשאיר הדיון לשיחה עם ראש הממשלה ובמיוחד בענין בגון  
ירושלים שהוא אחד הנושאים הקשים.

שהייג השיב והציע שהמזכיר יתייחס קודם לענין הכמ"ר ואיי  
סופיר וטיראן כדי שאפשר יהיה לטפל בהם אייד.  
הייג התייחס שוב למכתבו של קרינגטון למזכיר והקריא את תוכנו.  
קרינגטון כתב למזכיר בטקבות שיחה טלפונית ביניהם והודה לו על  
שהעביר לו מידע על קשיים שהטלה ישראל בהקשר לאיזכור ההצהרות  
האירופיות מ-23.11 במשובתן לשר החוץ שמיר. קרינגטון המשיך  
ואמר שהוא דן בנושא עם שלושת עמיתיו, וכולם בדיעה שלא ניתן  
לחקן תוכן מכתב שכבר נאסר לתעודתו. אשר לבריטניה, המשיך  
קרינגטון, לא היתה לה כל כוונה לצרף תנאים מדיניים כלשהם  
הקשורים לזוונציה או לכל נושא אחר לענין הצטרפותה לכח הרב  
לאומי. בריטניה מוכנה להצטרף לכמ"ר על פי ההסכמים וללא  
כוונות צדדיות אחרות. קרינגטון סיים בהבעת תקווה שהמזכיר  
יזבל לשכנע את הישראלים בענין זה.

הייג העיר שאף כי לא היה חודאג כל כך גם מן ההצעה הראשונה של  
האירופיות לגבי הצטרפותן לכמ"ר הרי עתה משוכנע הוא שאין  
מצידן תנאים מדיניים להצטרפותן. אין שום ויקה לזוונציה.  
ובדברי קרינגטון התייחסות להצהרות הקודמות במכתב ה-4 היתה  
היסטורית וברונוולוגית ולא בבחינת תנאי. לכן, המשיך המזכיר,  
הוא מבקש לנטול את הענין ואת הדיון בנושא זה בהסתמכו על  
מכתבו של קרינגטון.

שהייג הגיב שמה ירצה המזכיר לשלוח לנו מכתב רשמי ולצרף אליו  
את מכתבו של קרינגטון?

הייג השיב שהוא מוכן בהחלט לעשות זאת.

# משרד החוץ - מחלקת הקשר

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

דף 4 תאריך 8

טותק 11 מחוץ 26

סודי ביותר

\*\*\* שהייח השיב שמוצב להתיטץ בענין זה עם ראש הממשלה. הוא שאל את \*\*\*  
 \*\*\* המזכיר אם הזכיר קרינגטון את שלוש האירופיות האחרות וזוהי \*\*\*  
 \*\*\* עמדתו הרשמית? \*\*\*  
 \*\*\* ההייג השיב בחיוב. השלוש מסרו זאת רשמית גם לארה"ב. המזכיר \*\*\*  
 \*\*\* המשיך שאם דהיימ' ירצה לקבל מכתב רשמי המאשר כל מה שנאמר \*\*\*  
 \*\*\* בענין זה וכן מאשר הבטחתה של ארה"ב שזאת עמדת האירופיות, \*\*\*  
 \*\*\* הרי שישמח המזכיר לעשות זאת. \*\*\*

\*\*\* סובכם בי הענין יוטלה בשיחה עם ראש הממשלה. \*\*\*  
 \*\*\* ההייג עבר לנושא האיים. הוא ציין שדווח לו שהשר שרון הטלה את \*\*\*  
 \*\*\* הענין עם המצרים ונמסר לו ששרון קיבל הבטחה מהם לגבי טיראן \*\*\*  
 \*\*\* וסנפיר. על כן נראה לו להייג שהענין נפתר בכך. הסעודים אמרו \*\*\*  
 \*\*\* לארה"ב שהם ימנעו מלהתייחס לנושא. חשוב להמנע מהתייחסות \*\*\*  
 \*\*\* פומבית לכל הפרשה, המשיך המזכיר. סובכם שהכוח הרב לאומי \*\*\*  
 \*\*\* יקיים פטרולים על האיים וסביבם וינחת בהם מידי פעם, וכן \*\*\*  
 \*\*\* יקיים נקודת תצפית נ (OBSERVATION POINT) על \*\*\*  
 \*\*\* האי בהסכמת שני הצדדים. \*\*\*  
 \*\*\* ווליוטיס העיר שאובי'ל הכאי'ד אמר את הדברים בצורה בלתי \*\*\*  
 \*\*\* רשמית. הכח יפעל כפי שתיאר המזכיר לאתר שיקבל פניה רשמית \*\*\*  
 \*\*\* מאשר הצדדים - ישראל ומצרים. \*\*\*

\*\*\* דובינסקיין אמר שישראל תצידה כבד פנתה. \*\*\*  
 \*\*\* ווליוטיס אמר שארה"ב תזכיר למצרים, כדי שגם היא תפנה \*\*\*  
 \*\*\* פורמלית לאנכיל הכוח. \*\*\*

\*\*\* שהייח חייב את האמור. \*\*\*  
 \*\*\* ההייג אמר שברצונו עכשיו לעבוד לנושא האוטונומיה ושאל כיצד \*\*\*  
 \*\*\* מציע שר החוץ מתודים למפל בנושא. \*\*\*

\*\*\* שהייח השיב שכל דרך הנראית למזכיר מקובלת עלינו. \*\*\*  
 \*\*\* ההייג הציע לדון תחילה בענין החקיקה וסמכות לבצע שינויים על \*\*\*  
 \*\*\* ידי המועצה המינהלית של האוטונומיה. נראה לארה"ב שחילוקי \*\*\*  
 \*\*\* הדיעות בנושא זה ניתנים לגישור. ישראל כבר הסכימה שתהיה \*\*\*  
 \*\*\* למועצה הסמכות לבצע שינויים תחיקתיים באותם תחומים הנתונים \*\*\*  
 \*\*\* לסמכותה. \*\*\*  
 \*\*\* דובינסקיין העיר שהיה רעיון במסגרת צוות המומחים שנועד לאפשר \*\*\*

מוצרי ניר ירושלים בע"מ 11,80 2069



# משרד החוץ - מחלקת הקשר

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

דף 5 מתוך 8

חוק 11 מתוך 26

סודי ביותר

למועצה לבצע שינויים ובלבד שהפעולה לא תהיה תחיקתית אלא  
תוגדר כהתקנת תקנות (REGULSTION AND NOT LEGISLATION)

ענין זה נדון בדרג המומחים אך טרם אושר בדרג

המינסטריאלי. ואולם, הדבר כרוך בתנאים נוספים, היינו שאלת

הסמכויות השירות, שאלות שיחוף פעולה ותיאום וטור.

הייג הגיב ושאם פירושו של דבר שתשובתה של ישראל היא

חיובית. כדי שחוכל לבצע את האוטל עליה המועצה צריכה להיות

מוסמכת לשנות חוקים קיימים. צריך על כן שיהיה נוסח שיאפשר את

הדבר.

דובינסטיין אמר כי היתה הצעה אמריקנית שבחסגרת הגדרת

סמכויותיה של המועצה היא חוכל לעשות זאת כאמור, והרעיון היה

מומנה בכך שזה לא יחשב כסמכות לחוקק חוקים, דהיינו חקיקה

דאשית, אלא רק חקיקה משנית. זאת משום שחקיקה ראשונה שייכת

לבית נבחרים של ישות ריבונית. כן הוסיף שטנין זה צריך להיות

אוגל בפירוש לסמכויותיה של המועצה של האוטונומיה ומתוכם

במסגרת ההגבלות האוטל על הסמכויות, לרבות עניינים הנוגעים

לסמכויות שירות, לשיחוף פעולה ותיאום עם ישראל בטחון

ויישובינו.

הייג: אבל מקום התקנות שתתקין המועצה יוכלו לשנות את המצב

החוקי באותם תחומים ספציפיים שהיא רשאית ומוסמכת לטפל בהם.

דובינסטיין חזר על ההערה שטנין זה טרם אושר על ידי הדרג

המינסטריאלי.

הייג אמר שבחוסם של מיסוי, לאטל, תחום שבו היתה הסכמה

ישראלית שזה יהיה בתחום סמכויותיה של המועצה, בדרך שצריך

לאפשר למועצה להתקין תקנות שיאפשרו לה להטיל מיסים.

דובינסטיין: הדבר ניתן לביצוע לגבי מיסוי ישיר. אך לגבי

מיסוי עקיף כגון מע"מ צריך הדבר להעשות בתיאום עם ישראל.

אחרת עלול להווצר פער מחירים ובעיות של הברחות והרי הדובר

בכלכלה שתהיה חופשית ובלא מחסומים.

הייג: ניתן להתגבר על הקושי בענין התיאום בין הרשות לבין

ישראל. המזכיר המשיך ושאם - יש לו בעיה של טרמינולוגיה: מדוע

מתנגדת ישראל למונח תחיקה LEGISLATION ?

דובינסטיין השיב כי ענין זה נחון לבית מחוקקים של ישות

ריבונית. המצרים מתיחסים בדבריהם לעמים לשלוש הזרועות של

המימשל מחוקקת מבצעת ושופטת והדבר איננו ישים לגבי

האוטונומיה. חקיקה ראשונה היא ענין של ריבונות ופרלמנט.



# משרד החוץ - מחלקת הקשר

\*\*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\* \*\*

\*\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

דף 6

חומר 8

חומר 26

חומר 11

טודי ביומר

הייג אמר כי המדובר באוטונומיה מלאה, וכנראה עליה להיות  
הסוגלת לשנות חוקים בתחומי סמכותה.

רובינשטיין: מלח האפתח היא ההסכם. אוטונומיה מלאה צריכה  
להיות מוסכמת, והיא תהיה מלאה בתחומי סמכויותיה. נוסחאות יש  
למצוא בהסכם, והדגש הוא על כך.

הייג: צריך למצוא מכניזם שיבטיח שה- S.G.A. לא תחרוג  
מסמכויות הסכם האוטונומיה. אני מחליף על בסיס של או פרנדום  
שנשג ונחרכו בנוסחה שתיתן ל- S.G.A. סמכות להתקין  
תקנות שיוכלו לשנות לבטל או להוסיף על החוקים הרלבנטים  
לתחומי פעולתה. צריך לעשות זאת בכפוף להסכם האוטונומיה. אני  
תוהה האם זה לא ניתן ואפשרי?

רובינשטיין: צריך לעבד את הנוסחה בהלכה. עלי להדגיש בין השאר  
ענין ההתנחלויות היהודיות.

הייג: באשר לקרקע והתנחלויות והו נושא קרימי להשגת הסכם  
והבנה. בשיחתנו עם מנהיגים פלסטינאים מתונים שלידם זו שאלה  
מרכזית, ושמעתי על כך בפגישה הקודמת - טלה כי ישראל חובעת  
למצעה שליטה על קרקע שנוטדה להתנחלות וזכויות וזו על קרקע  
אחרת, ושבכוונתה לבנות ולעבודת היאחזויות באדמות אלו בזמן  
תקופת המעבר. אתם גם חושבים שמוכלו לנצל הקרקע שבתחומי  
איוור' הבטחון להקמת התנחלויות - וזה אפילו יותר חמור. אני  
אינני מסכים ( I DISAGREE ) עם גישתכם זו. IT IS  
AN UNJUST DEMAND. AM האצרים לא יסכימו. כך.

זה נתפש בווינגטון ועיי' אחרים כתביעה לקדם בלאש להתנחל.  
זה לא קביל, ועלי לומר זאת בכל גילוי הלב.  
שמיר: הינן חגוים. אנו איננו מספחים שטחים. אנו מדברים על  
אדמות שאינן מטובדות עיי' איש. איננו לוקחים קרקע מאוכלוסייה  
אזרחית.

הייג: אדמת חדינה - הנושא צריך להפתר באומי בשלבו האחרון.  
לפי זה שישראל עוטנת אין זה כך. לדעתנו זה יחייב ההסכמה  
ההדדית של ישראל ו- S.G.A.  
שמיר: צריך לשוחח על כך. שואל את רובינשטיין לניסוחינו.  
רובינשטיין: עמדתנו ביסודה היא לפי הנוסח שהוגש ללינוביץ

# משרד החוץ - מחלקת הקשר

דף 7 חוץ 8  
טותק 11 חוץ 26  
סודי ביותר

בספטמבר 1980 חן עדיין טענה בדיקה אחד נ  
REVIEW

הייג: הבטיח היא שנסכים לעיקרון, מחושבתו שיה צריך לחול גם  
על תחומי הבטחון פרט לתחומים אוטומטים מיוחדים נהעקרון של  
הוטו הכפול. הדבר לא יפגע בטמדות כל צד לגבי זכות התיישובות.  
דובינשטיין קורא הנוסח שהוצע על ידינו בזמנו בטיוטתנו למוכר  
ההבנה מיום 21.9.80.

הייג מסכים. הוא אחייחם לפטולות באותם תחומים. זה חל על  
איוורדי בטחון. ישראל צריכה  
TO ADMINISTER  
תחומי הבטחון וההתחלות והאוצה צריכה  
TO ADMINISTER  
אם קרקע המדינה. ואדמות נפקדים צריכה להיות  
בטיפול הועדה המתאדם המופקדת על בטיח העקורים. על בסיס זה  
נוכל להגיע לפתרון. אם המצרים והפלסטינאים יווכחו שהנוסחה של  
ישראל היא סיפוח דה-פקטו - אהיה שותף לדאגתם, ונטשה  
האוטונומיה לקלס. נדהאמי בביקור הקודם לגלות שהנכם גורסים  
הרחבת ההתחליות גם באזורי בטחון. פירוש הדבר שהגדלת  
ההתחליות תפגע אוטומטים באדמה ציבורית, דבר הפוגע במנטליות  
הערבית הפרנוואידים בלאו הכי. אין זו דרך נכונה ללכת בה.  
בן מאיר: אנו מדברים באדמות מדינה.

הייג: צריך שיהיה פרלללים ווטו כפול. אני חושש מסדר היום שלא  
יהיה סיפק בידי לסקר ולאצות את כל הנושאים. כיצד אוכל לדבר  
עם הטמכות המתאמה על חנה שאוכל לבקר במצרים ולהציג עמדות  
ישראל בהוויחן ומחן סמכות ?

שאיר: ספק אם הומן יטפיק לכסות איכלול הנושאים נשהיית מפרם  
סדהייג.  
לואים: מציע אולי להתחיל אחר ב-0800 עם ועדת האוטונומיה,  
בדי שיטמוד לרשות המוכיר יותר זמן ולאפשר לו לכסות חלק ניכר  
מהבעיות.

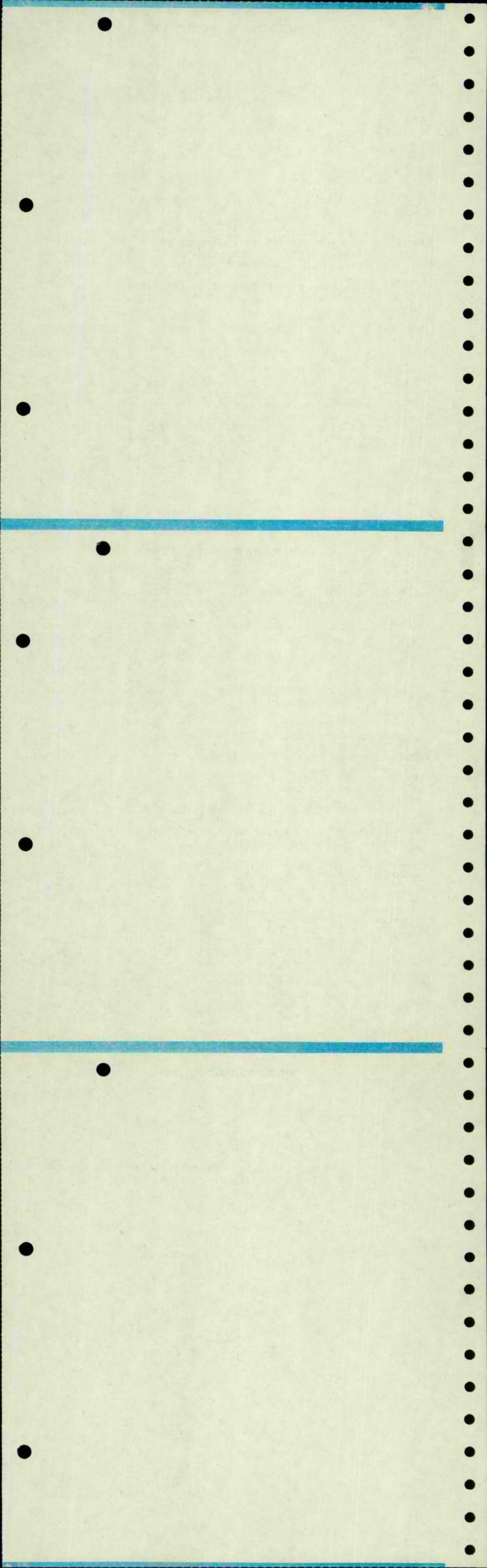
הייג: חוצה לטוב ישראל בידיעה שליבנתי כל הנושאים. אני רוצה  
למסמר הבעיות, לסלק מסחורין האופף עמדות מסוימות ולהכירן  
ללא כחל וסדק.  
פיינבנקס: ממליץ להציג הבעיות התלויות וטומדות שבכוונת  
המוכיר להתייחס אליהן באהלך ביקורו.

|    |      |    |      |
|----|------|----|------|
| 8  | 7100 | 8  | 77   |
| 26 | 7100 | 11 | 7000 |











# משרד החוץ-מחלקת הקשר

384

יציא

דף 1 מתוך 1  
עומק 10 מתוך 36  
סודי ביותר

מאל: קהיר, נר: 467, מ: המשרד  
ידח: ב, סג: מ, תא: 240282, רח: 1400  
נד: אוטונומיה

10/1/41

סודי ביותר/בהול

רובינשטיין - אישי

אוטונומיה

כצורך לך עמד בזמנו שהח על כך שמפגשי האוטונומיה הן במשור  
ועדת השדים והן במשור קבוצות העבודה יתקיימו בירושלים כל  
איתם שהמפגשים מתקיימים בארץ

מאחר והמפגש הוא של ועדת השדים המיועד אולי להתקיים במרץ  
אמור להיות בארץ מציע לשקולכם אם לא רצוי ששהח יעלה הנושא  
עם עלי.

הנל על דעת קוברסקי.

בר-און .

תפ: שהח, סשהח, רהט, סרהט, מנכל, ממנכל, ר/מרכו,  
רובינשטיין, דם, אמן, שרהפנים, מנכלפנים, דיבון, מצרים, מצפא

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

443

MS1

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

MS

5/11C

מס' 1 מס' 10 מס' 8 מס' 10

מס' 10 מס' 10 מס' 10 מס' 10

מס' 10 מס' 10 מס' 10 מס' 10

מס' 10 מס' 10 מס' 10 מס' 10

מס' 10 מס' 10 מס' 10 מס' 10

מס' 10 מס' 10 מס' 10 מס' 10

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

9027

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

דף 1 מתוך 2  
סודי ביותר

מל: ווט, קהיר, נר: חוים 432, מ: המשרד  
דח: מ, סג: מ, תא: 190282, וח: 1500  
נד: אוטונומיה

סודי ביותר/מיד

השגריר.

אוטונומיה.

1. שהיח קיבל אתמול לשיחה את פירבנקס הנציג לאוטונומיה.  
נכחו מצד ארה"ב לואיס וקלווריוס. מצדנו סגן שהיח, המנכ"ל,  
ממנכ"ל, פונר והח"מ.

2. שהיח קידם בברכה את פירבנקס למינויו לתפקיד החדש.  
3. פירבנקס סיפר כי בביקורו של מובארך בארה"ב לא קיבל הממשל  
את הרושם שנוצר בשלב ראשון בתקשורת כי אינו מחוייב  
לקמפי-דיוויד, אלא להיפך, הוא המעים כי הגם שברצונו ביחסים  
טובים העולם הערבי, לא יוסיף לכך את תהליך השלום. דעת המימשל  
היא כי מובארך ואנשיו מבינים את ריאליות המצב ורואים את  
קמפי-דיוויד בתהליך היחיד.

4. בקשר לתפקידו שלו ציין פירבנקס כי בניגוד לשטראוס  
ולינוביץ מייצג הוא את מוכיר המדינה אישית כולא את הנשיא אך  
אין לו יחידה בדרגה אלא המוכיר עצמו היה רוצה לעסוק בכך,  
אך בגלל ריבוי התחבולותיו מינה את פירבנקס, והוא עצמו יבנס  
לענינים לפי הצורך.

5. עוד ציין פירבנקס כי השלב הנוכחי בתהליך קריטי לכולנו,  
בשעה שהעולם הערבי והאוי"ם שוענים כי קמפי-דיוויד מת. יש  
להוכיח שאין זה כך שהרי כל האלטרנטיבות גרועות יותר. לפיכך,  
הגם שאין DEADLINE חיצוני, יש DEADLINE פנימי - הצורך לקדם ככל האפשר את התהליך. ואכן, קבוצות  
העבודה תיפגשה בזמן הקרוב ותנסה להכין תשתית למפגש בדרג  
שרים במחצית השניה של מארס, בהתאם לאפשרות.

לשאלת שתיים ובעקבות הצהרות של מובארך כי אינו מעוניין



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

דף 2 מתוך

עותק 2 מתוך 10

סודי ביותר

בהסכם עקרונות כרגע) הסביר פירבנקס כי כרגע אין נראית  
כריאלית האפשרות להשיג נייר חתום עד אפריל, מה שאין כן  
היטגים בזמן זה. המצרים אינם מעוניינים בחתימה על  
מיסמך, אך לדעתו מעוניינים ומסכימים להתקדם. שה"ח אמר כי אף  
הוא רואה כמזעיל את האפשרות להגיע להסכם בנושאים מסויימים,  
גם אם אין הדבר ניתן בכל הנושאים. כל התקדמות תהא מזעילה.  
לואיס דיבר על האפשרות להכנת דו"ח ע"י המומחים לשרים שבו  
יסוכמו נושאי ההסכמה אך יתוארו גם נושאי המחלוקת.

7. פירבנקס טען כי המצרים חשים שהוטעו בקשר להתנחלויות,  
וכאילו ניתן להם להבין שלא יהיו התנחלויות נוספות. שה"ח שלל  
הכנה או הבטחה כזו ואמר כי אם השיחות יסובו על כך לא נתקדם.  
8. לואיס העלה את ענין "האמצעים לבניית האמון" שהוזכרו  
בספטמבר- אוקטובר ולדעתו לא מומשו, וחזר על כך שהמצרים הבינו  
כי לא יהיו התנחלויות חדשות ולא יעובו הקיימות. כן הזכיר את  
בעיית הקרקעות. שה"ח אמר כי מה שדובר עליו בשעתו בתחום הממשל  
הצבאי היה דיווח על הקמת המינהל האזרחי, והוא אכן הוקם. באשר  
להתנחלויות - חזר על עמדתו.

9. השיחה נסבה על שאלת שיתוף הפעולה והתיאום בקשר לסמכויות  
האוטונומיה ביחסיה עם ישראל. פירבנקס ציין כי המצרים סבורים  
כי אם תרצה האוטונומיה להתנתק מישראל, למשל באספקת חשמל  
צריך שתוכל לעשות כן, וכי המצרים במידה רבה, וכן ישראל,  
מדברים על האוטונומיה מתוך זיקה למה שיקרה לאחר חמש השנים.  
שה"ח הטעים כי מבחינתנו אין המדובר על התקופה שלאחר חמש  
השנים אלא על חמש השנים בלבד, וראת יש להטעים. הערנו כי  
הודאגנו מאד כשהמצרים בעת הדיונים בצוות המומחים החלו לדבר  
על מחסומים בין יו"ש ועזה לישראל. דבר המנוגד לכל תפיסת  
האוטונומיה של תנועה חופשית מוחלטת בין כל האיוורים בהם  
מדובר.

10. פירבנקס סיפר כי סנאור גלן ואנשיו, שעימם נפגש כאן, חשים  
שהמשך תהליך השלום הוא תנאי קריטי להמשך מתן סיוע החוץ  
למצרים ולישראל להמקבלות שני שליט. מסייע החוץ האמריקני.  
לנשיא ארה"ב לא קל לבקש סיוע כלכלי וצבאי במצב הפנימי  
האמריקני, ועליו להצדיק זאת. ההצדקה היא המשך תהליך השלום.  
שה"ח אמר, כי השלום עם מצרים הוא ענין בסיסי לגבינו עם  
הסיוע האמריקני או בלעדיו. אף כי אנו מקוים לסיוע. לואיס

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

דף 3 מתוך 2  
עותק 10  
סודי ביותר

11. שה' י"ח הדגיש החשיבות שבהמשך תהליך קמפי' דיוויד . פירבנקס  
הציע כי שה' י"ח יעלה בשיחותיו את חשיבות ההתקדמות. שה' י"ח  
הסכים ואמר כי הוא מעדיף שתושג התקדמות לפני 26.4, אם כי  
אינו בטוח שזו דעת המצרים. פירבנקס חזר וציין כי לא יהיה  
הסכם עד 26.4 אך אפשר לעשות צעדים להתקדמות במסגרת של  
צעד-אחר-צעד. יש אצל המצרים חשש לתהליך של סיפוח דה-פקטו  
ע"י ישראל. שה' י"ח אמר, כי את מניעינו שלנו קל להבין והכל  
יודעים שאנו מטונינים בהסכם. גבול יכולתנו הוא האינטרסים  
שלנו: הבטחון, המשולב בצורך להיות נוכחים באיוורים אלה.  
לעומת זאת המניעים המצרים לא כולם ברורים. יש אלמנטים  
מיסטיים בגישתם, הנסתרים מעינינו, ובמיסטיקה קשה להלחם. ניתן  
להניח, כי המצרים מנהלים שיחות עם ערבים שונים מתוך למצרים,  
גורמים קרובים לאש"ף ומדינות ערביות אחרות. הבלתי ידוע  
הוא, איזו חשיבות ייחסו המצרים לאלמנטים אלה - והו הבלתי  
ידוע. פירבנקס אמר, כי ניתן לקוות שהמצרים ייראו בעולם הערבי  
כמי שהשלוש שונות איתם הוא בסיס שעליו יש לבנות. שה' י"ח העיר,  
כי מדינות על שיחות לואיס בירדן התרשם, כי שם יש המתחילים  
לקבל אותו חלק של קמפי' דיוויד העוסק בנסיגה מסיני, אך אינם  
מקבלים את החלק האחר - האוטונומיה, ואולי מעונינים הם לא  
בהסכם אלא בכשולו. לואיס אמר, כי המצרים ריאליסטיים יותר  
מערבים אחרים, שכן היה להם נסיון עשיר בעניין זה. נדמה שהם  
מכירים את ההגבלות שישנן, ואינם רוצים להשאר עם כשולו.  
הגדרתם להצלחה שונה משל ישראל, אף כי יש חפיפה מסויימת.  
השאלה כרגע אינה חתימת הסכם לפני 26.4 ולא בכך כדאי לעסוק,  
אלא בהתקדמות בנושאים שונים, ודבר זה לא דחו המצרים. שה' י"ח  
אמר כי הדבר אפשרי, אך כמובן עלולים המצרים לומר שנושא תלוי  
בנושא ולכן לא ניתן לסכם בשום דבר. לואיס אמר, כי אפשר  
כמובן שהכל יהיה

AD REFERENDUM

דיונינשטיין.==

תפ: שהח, סשהח, רהמ, סרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, רזמרכו,



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*

סודי ביותר

מחוך  
מחוך 10  
רף 4  
עותק 2

\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

9751

\*\*

\*151\*

1010

\*\*

\*\*

\*\*

אל: קהיר, ווש, נר: חוץ 579, מ: המשרד  
דח: ר, סג: ס, תא: 220282, וח: 1700  
נד: אוטונומיה

*מחלקת*

סודי/רגיל

השגריר.

להלן עיקרי שיחת קבוצות העבודה הישראלית והאמריקנית בנושא  
האוטונומיה בהשתתפות השליח האמריקני החדש פירבנקס 18.2.82.  
השתתפו: מצידנו קוברסקי (יורדי), גבאי, בר-און, דובינסקיין  
וצינגר.

מצד ארה"ב: פירבנקס, לואיס, קלווריוס, ווקר, קרצקו וגרינלי.  
1.

א. פירבנקס פתח ואמר כי מזכיר המדינה הייג היה רוצה להשתתף  
בעצמו בשיחות אך בלחץ שאר תפקידיו מינה את פירבנקס, וגם הוא  
עצמו יטול חלק לפי הצורך.

ב. לדבריו אין האמריקנים משלים עצמם כי ניתן להגיע להסכם  
בזמן הקרוב, לפני פינוי סיני, אך לדעתם ניתן להשיג התקדמות  
וחרות הכל לעשות במיטב יכולתם יש למקד את המאמץ, שכן הגם שאין  
DEADLINE חיצוני, יש DEADLINE פנימי.  
פנימי, אחדת ימות התהליך. מנקודת מבטה של ישראל נראות כל  
האלמנטים רעות יותר, ופירושן גיבוש יוזמות בינלאומיות  
ונסיונות לפתרונות כפויים שישראל לא תוכל לשאת. קטפי דיוויד  
הוא התהליך היחיד שיש לו סיכוי, ואם ניתן יהיה להתרכז בו  
וברטיון שהעיקר הוא חמש השנים ולא הסטטוס הסופי, יש סיכוי  
להתקדם.

ג. פירבנקס ציין כי קבוצות העבודה יתכנסו בקהיר ב-3 ו-1 ויש  
צורך לדון בנושאים אחדים ראשית, הבטחון-הצגתו ע"י האלוף  
סמיר, דבר שיסגר מאד את האוירה, ובן נושאים כמו  
הקרקע/תקינה, ואולי אפשר יהיה לבודד תחומים נוספים שניתן  
להתקדם בהם, סמכויות, בחירות וכיוצא בהנספקות לגבי ירושלים

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

וגודל הרשות שהן בעיות הנראות קשות.  
1. פירבנקס ביקש להטעים כי יש צורך בפרופיל נמוך בתחום התקשורת. הדבר נחוץ במיוחד לדבריו בישראל בגלל רגישויות פוליטיות מביח. הדיף שלא לפרסם דבר בתקופת המומי הקרובה.  
ה. לואיס ביקש כי תהיה התייחסות לאחדות מן הנוסחאות שהעלה מזכיר המדינה בנושאים שונים, ולבדוק אם ניתן להגיע להסכמה פוליטית בנושאים אחדים ע"י קבוצות העבודה, למשל - היקף וסמכויות חקיקה/תקינה. כן הרביר את ענין האמון ההדדי, שהמצרים בינו בשעתו יאמצעים לבניית אמון. בשנים האחרונות נעשו ע"י כל הצדדים דברים שצימצמו את האמון, ובראש וראשונה - עניין ההתנהלויות. פירבנקס ציין כי המצרים חשים שהוחלט בעניין זה. לואיס אמר, כי בנושא זה קשה יותר ויותר לשכנע, שכלשתקום אוטונומיה יהיה היקפה די כך שתהא אמיתית. שר הפנים, הוסיף לואיס, אמר בשיחה עמם: עשינו בקמפי דיוויז את אשר עשינו ואל תבקשו יותר, ואולם, תחום זה נותר הבעייתי ביותר, והאמריקנים רוצים לדבר על הקרקעות. בכל שמדובר ביישובים-אין הם מצפים לנסים, אך קשה להגיע להסכם בלעדי זאת. באשר ליאמצעים לבניית אמון, בספטמבר ואוקטובר אמר שהבטי דברים בקשר לכוונות ישראל בעניין זה, והם אינם מבוזעים.  
2.

א. קוברסקי העיר, שהבעיה הראשונה שעליה יש לתת את הדעת היא האם רוצים באמת המצרים להמשיך בשיחות כדי להגיע לסיכומים. תחושתנו היא כי המצרים אינם רוצים או אינם מסוגלים לעשות מאמץ לפני 26.4, ואין להם מוטיבציה להיכנס לעבי הקורה ולהגיע להסכם. כולנו, במסגרת צוות המומחים- השתדלנו לקיים שיחות טובות, שהיו בלתי פורמליות, והיה מועיל לנסות לסכם את המאמץ והיכן אנו עומדים. היינו קרובים להגיע להבנה בתחומים מסויימים, ואילו ניתן היה הדבר בחלק מן הבעיות היתה בכך ברכה.  
ב. באשר להתנהלויות העיר, כי אין מקום לדון בהן בפורום זה אלא עם רהמ"י. ההתנהלויות הן חלק מתפיסת הבטחון הישראלית.  
ג. באשר לחקיקה/תקינה-אנו מנסים להגיע לפתרון בדרך פרקטית, אך בעקרון מתנגדים אנו לכל סמכות לגיטליבית, בגלל תפיסתנו הכללית.  
ד. בקשר לקרקעות ניתן לדון ברוח מה שהועלה בשעתו בטיוטת 'מוכר ההבנה' מספטמבר 1980. אין זה פותר את שאלת ההתנהלויות.  
3. גבאי העיר כי בקשר לגודל הרשות, בשיחות הקרובות אולי לא ניתן יהיה להגיע למספר, אך ניתן להגיע לנוסחה מתאימה בקשר לקריטריונים לפי המסמך שהגשנו. לעומת זאת בנושא מזרח ירושלים, שהוא שונה לחלוטין, אין מקום לדון עתה.



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

4. פירבנקס שאל אם יש מקום שהאמריקאים יגישו מסמך סיכום. השבנו כי בעבר דובר על הכנת דוח משותף לכל המשלחות להגשה לשרים, שמיומנתו הראשונה תוכן ע"י האמריקנים. לאחר מכן היו חילופי דברים בין המשתתפים בשאלה איזה מסמך רצוי להכין. הבענו דעתנו, כי לאחר סיום הטיפול בכל הנושאים שנקבעו בספטמבר מוב שיוכן מסמך מסכם לשרים, משותף לכל המשלחות לפי מיומנת אמריקנית, לשם ריכוז הנקודות.
5. בר-און הציע ליטול המסמך שלנו כמסמך האוטונומיה ולהציג את הנקודות מתוכו שהן מסוכמות, וזאת בצעד חלקי שיציג הסכמות האמריקנים הטלו ספקות לשימוש במסמך האוטונומיה שלנו כיוון שפורסם בשרם נמסר למצרים. עם זאת חזר בר-און והזכיר כי כבר היו בתהליך השלום ב-1973-1975 שלבים של הסכמות חלקיות. פירבנקס הביע חשש כי המצרים יתקשו להתרכז בדברים המוסכמים בלי ללכת מעבר לכך, כיוון שיטנם פערים בעמדות. קלווריוס הביע חשש כי המצרים יטענו שהנושאים המוסכמים אינם החשובים. התמי הצביע על כך, שהמסמך שלנו כולל נקודות חשובות של התקדמות, כמו הסכמיות, האופי הייצוגי, ענייני בחירות ועוד. פירבנקס נטה למחשבה של שימוש חלקי במסמך, אם כי קלווריוס היה סקפטי וטען כי המצרים יאמרו שמדובר בעניינים נוספים. כן הצביעו האמריקנים שוב על כך שהמצרים יטענו כי העניינים החשובים לפלסטיןאים לא כוסו בו.
- לאחר חילופי דברים הובן כי יש מקום למאמץ להתקדמות במומ' בנושאים מסויימים. הוסבר מפי קוברסקי כי למסמך שלנו הכנסנו רק אותם נושאים שבהם התקרבו להבנה בעבודת צוות המומחים, אך לא נושאים ששרם נדונו. גבאי הצביע על תחומים שבהם התקרבו להבנה.
6. פירבנקס הצביע על חששות המצרים בעניין שיתוף פעולה ותיאום בטמכויות וביקש כי תינתן הדעת לכך גם בשיחות הבאות, וכן הזכיר הצורך לדון בענייני ישוב סבסוכים.
7. בארוחת צהרים מאוחר יותר הסביר פירבנקס כי האמריקנים לא רצו שהנייר שלנו יפורסם. קוברסקי אמר כי הוא פורסם בתיאום עם הייג, והמצרים טעמו פרסמו קובץ תעודות במומ'. פירבנקס הודה, עם זאת, כי היתה תועלת במסמך למשל בהבלטת האופי הייצוגי של הרשות, שלא הוסבר לפני כן, אך המסמך אינו עוסק, למשל, במזרח ירושלים. לואיס אמר כי המסמך הוכן כמעין 'ספר לבן' כדי להראות עד כמה היתה ישראל נדיבה.
8. לואיס הקשה האם יש אפשרות למומ' ללא פרסום, ולשמירת סודיות של מכסמים, והודה כי הוא פסימי בגלל נסיונו. אמרנו כי הדבר בהחלט אפשרי והדגמנו בנסיונו במסמכים שונים. לואיס טען כי אילולא פורסם המסמך הישראלי היה קל יותר להשתמש בו

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

ענה, שכן המצרים לא היו מזהים את הניסוחים קוברסקי ציין כי  
אנו לא פרסמנו את מיומנת מוכר ההבנה שלנו מספטמבר 1980 ואילו  
המצרים פרסמו את המסמך המקביל שלהם.  
9. אחר כך נדונו הנקודות שיועלו בשיחות הבאות, ובהן נושאי  
בטחון, חקיקה/חקינה, אפשרות לדיון בסמכויות של שיתוף פעולה  
ותיאום אם יועלו ע"י המצרים, נושאי בחירות נותרים, ועדה מתמדת  
ויישוב סכסוכים.  
רובינשטיין

תפ: שהח, טשהח, רהמ, סרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכו,  
רובינשטיין, רם, אמן, שרהפניס, מנכלפניס, דיבון, מצרים, ממת,  
מצפא



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

ד"ר

אל: קהיר, נושא, נר: חורס 444, מ: המשרד  
 רח: ר, סג: ס, תא: 090382, רח: 1630  
 נד: אוטונומיה

אוטונומיה

סודי/רגיל

השגריר:

להלן מקוברסקי:

לוי'ר מו'י'מ' האוטונומיה

1. במפגש קבוצות העבודה ב'ימנה-האוסי' סובם על לוי'ר כלהלן  
 להמשך דיוני קבוצות העבודה:

|        |               |
|--------|---------------|
| בישראל | 21 - 25.3.82  |
| במצרים | 2 - 6.5.82    |
| בישראל | 30.5 - 3.6.82 |
| במצרים | 20 - 24.6.82  |

2. לפי הסיכום, הני'ל טעון אישור ראשי צוותות השרים. ד"ר  
 בורג אישר את הלוי'ר בני'ל. נא לבדוק אם במאל חסן עאלי מאשר  
 את הסיכום.

3. במפגש ראשי המשלחות נשאש, עבד אל חמיד ונד ווקר) העליתי את  
 החביעה לקיים את המפגשים בירושלים. שאש הודיע כי רק לגבי  
 הנודמליוציה קבלו אישור. לכן נמסממן על שיחה משר החוץ, חורתי  
 והדגשתי כי ישראל אינה יכולה להסכים להחרמת ירושלים בשיחות  
 האוטונומיה וכי יש לקיים לפחות חלק מהישיבות בירושלים, אם כי  
 יוכלו ללון בתל-אביב. שאש ועבד אל חמיד הודיעו כי יעלו הנושא  
 לפני במאל חסן עאלי. נא לבדוק עם שאש תוצאות שיחתו בנדון



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

ולחבריק לנו בטרם בואו של עאלי לישראל בשבוע הבא, כדי  
שהעניין יבורר עמו ע"י השרים בעת ביקורו כאן, אם יהא צורך  
בכך.

חיים קוברסקי.

עד כאן

רובינשטיין====

נפ: שהח, סשהח, רהמ, סרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכו,  
רובינשטיין, רס, אמן, שרהפניס, מנכלפניס, דיבון, מצרים, סמת,  
מצפא



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

2675

0101

1010

\*\*\*  
\*\*\*  
\*\*\*

אל: המשרד, נד: 84, ח: קהיר  
רח: ב, סג: ס, תא: 040382, דח: 0020  
נד: אומנומיה

אומנומיה

1010/בהור

אל הנבל משה, סמוכ.

רעשר החוץ של הפנים של הבמחון (מלסט נד 36) השגריר  
דושינגטון  
(נהוטבר)

האת דובינגטון/קהיר

בהור לבוקר

1. במושב נקבע, בהוסכם, להצגת סקרונומיו בתחום הבמחון של  
אלוף אמיר וכן לנושאים נוספים מן הרשימה שנקבעה בגירה  
ב-24.9.81 לסמכויות הוועדה הממלכתית, בעניינים שבהם נדון  
ומונחים השלמה, כמו הסמכויות השירותיות, ולנסיון להכנת דוח  
הסכם של עבודת צוות המומחים.
2. אלויות השיחות השונה במידה מסויימת מן המושבים הקודמים של  
צוות המומחים, נמנה-מנהצ המצרי- ליתר רטוריקה בתחום  
הפלטמטינאי, בנוסח שאליו היינו חורגלים בסיבובים הראשונים  
ב-1979-1980, זאת לאחר שהיה ברור למצרים, בעקבות מגעי החורם  
האחרון עם האמריקנים, כי אין עליהם עוד לחץ להשגת הסכם של  
25.4
- גם מחליפו של שא, השגריר שוטפעי שבד אל תמיד, האממש עמו  
כחפיה, נוהג בנוסח אומי ביטבות הן בסגנון והן בחוכן.
3. במסלחת האמריקנית, בראשה עמד ווקר בהעדר קלווריוס, משתתף גם  
פטריון, עוזרו החדש של פירבנקס, המסלחת האמריקנית נהגה  
בגישה הוגנת ביסודה בנושאים שנדון ושבחם הביטה  
דעה.

שיבת הפתיחה קו"מ ב-3 ו בשעות הערב ונקבע בה עי ראשי

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

המסמכים נשא, קוברסקי, ווקר) סדר יום לפיתוח ונדשמו הנושאים  
לטיפול בן הוועדה בנושאים כלליים דמויות בין קוברסקי, שמש  
ווקר גם הוסבה בעקבות קביעת לוגי לפגישות לחודשים  
הבאים, בולל לאחר אפריק. נאשר לנושאים חדר ומה שמש גם את  
הרשימה של נושאים נותרים שאותה קרא באחד הפגישות  
הקודמים, שכללה גם את הקרקע, הישובים היהודיים ועוד, וחור על  
המיליון שהשמיט בעבר כי גם בנושאים שנדונו ים, לדעת  
המצרים, לשוב ולדון

4. ג-2.2 בוקר נפתחה הישיבה בהצגת מאמנו העקרונית בנושאי  
הבטחון של מדינת ישראל הוצג בהתאם לחומר שהובן מראש, וטיקרו  
היו:

א. מחילה נסקרו הודאות קמף דיויד בתחום הבטחון. בענין פריסת  
בוחם צה"ל מחדש נלמד הסגן המסויימת בעזריה הבטחון  
המוגדרים אין לפי תפיסתנו צורך בהסכם, והענין נתון  
להכרעתנו בקמף דיויד ביקשו המצרים לקבוע כי אזורי הבטחון  
יהיו "מוסכמים" (הדבר נפל). אין בהסכם קמף דיויד דבר על  
איקום גודלם ואופיים של הבוחם בניגוד לסיוני, שלגבי הכוחות  
בו פורטו ההסדרים, בהן לא נקבע אלא הטיקרון, ויישומה נתון  
להחלטה ישראלית: למיטת הבנתנו אין אהב חולקת על כך  
ב. הסכם קמף דיויד בולל המייחסות להסדרים מסויימים עם ירדן  
בענין בטחון חוץ אך נושא זה אינו רלבנטי כל עוד ירדן איננה  
בוחם.

ג. כאשר לבטחון פנים, מדובר על סיוע מצד המשטרה המקומית  
הטובה, לענין זה, אך בטחון הפנים בכלל זה באחריות  
ישראלית להלן, ויש צורך בקביעת הסדרים משפטיים מתאימים  
בקשר לבטחון פנים ולסדר הציבורי.  
ד. מאמנו היא כי הכלול הסדר הבטחון יהא באחריות ישראל, צה"ל  
יחא באזוריים הדורשים למטרות הגנה ולמניעת פעילויות המסכנות  
את בטחון הפנים, ובראש פעולות טרור בן יפעל צה"ל מחוץ לאזורי  
הבטחון ביבשה, כיס ובאוויר בנדרש למטרות הגנה אם מצטרף ירון  
על צמים קמף דיויד, יהיו עמה סיוורים של פטרולים משותפים  
לאורך הירדן והסדרים אחרים.  
ה. בוא האועד, בשלב מתקדם של המוס, יציג שהבט את אזורי הבטחון  
על האפוף, וכן ימסור איהם על מספרי החיילים.

ה. אזורי הבטחון יכללו אזורי הגנה לאורך הגבולות עם ירדן  
שבהם יהיו ביצורים לבוחם הדורשים להגנה, אזורי פרישה  
להגנה אנטי אווירית, מחנות לבוחם (מתקנים להחלטה וקדמה ועוד,  
כל עוד ישנה חזית מורחבת, ירדן היא תשחית להלחמה, וברור לכל  
מח פירוש ההגנה הנדרשת, למשל: לא פחות מדינאיה מוגברת כפי שיש  
למצרים על התעלה, ואל 4 דינאיות ירדניות ואחרות של החזית  
המערבית, המצרים נדרשים גם מיקום הכוחות על הר יזעור ומודעות

## משדר החוץ-מחלקת הקשר

ההדים ובטוה נכן המקנים כאמור, צהל אבוסס על מילואים, ויש צורך באמצעים להגבר ולפריסת כוחות מעבר לסדירים במקרה של התקפת אויב הפתילות מחוץ לאזורי הבטחון. תהא במקומות שבהם תידרש כגון נגד סדור, ומבלי צורך לקבל דשות מאיש, האחריות על הגנת תחום האויר והמים הסרימוריאליים, וכן בים המלח עד קו האמצע, תהא שלנו.

1. כאמור, כל עוד אין ידנו בחום לשכום, אין לנו כל שותפים להסדרי בטחון טיפוני. טיפני במצב זה יאפשר לשקול טיפוניים בהיטרבות לפי הצורך.

2. תהא צורך בוועדה משפטית שתקבע הסדרים בענייני בטחון וסדר ציבורי, המשמרה המקומית העסוק בסדר ציבורי דגיל, ומובל לסייע לדשירות הבטחון של ישראלי שיהיו המופקדות על בטחון הפנים. 3. לאחר הפסקה בעקבות מחיאת הדברים ציין שאש, כי גישת המצרים שונה בטנין סידורי הבטחון, וכי מנובחים וכן שאלו להבהרה יימסרו מאוחר יותר נתחילה צובר על מחלק באותו יום, מחכי ביקשו דחייה לבוקר 3.3 ואחכ, לאחר הצהריים של 3.3.

הישיבה נתפוצצה, ובהמשך נערכה ישיבת ועדה משנה בנושאים אחרים.

5. בישיבת הועדה המשנה, בהמשך ישיבת 3.3 בבוקר בראשות גואי, צדור, קרצקול, העלו האמריקאים את נושא הסמכויות הסיועיות, המצרים שאלו על הסמכות להנפקת דרכונים בתקופת האוטונומיה, בציינם כי במצרים זהו נושא של משרד הפנים ולא משטח, ולכן אין זה מענייני החוץ שאינם ניתנים לאוטונומיה. חורנו על עמדתנו, שבנושא בטבר, כי יש לשמור על הסטטוס קוו הקיים בנושא זה וצבדאי לא מובל האוטונומיה לנפק דרכונים או תעודות מסע, שכן אין לה אישיות בינלאומית ולא יחסים בינלאומיים. השאלה בפועל הצמחצות לאלה שהם נעדרו אורחות, שכן האחרים יוצאים במעמד ישראלי של המחשל הצמחצות והשתמשים בחוץ בדרכונים שברשותם הידוני או האצרי. שד אל המיד האדיר הריצור על הצורך לאפשר לאוטונומיה לנפק דרכונים, ויהיה זה מענייני של חדינות שליטות אם לבדם או לא. הסברנו חודר והסבר כי אין לאוטונומיה סמכויות דיבוניות כלשהן, ואחרנו את המצב ביחומהמעבר בגשרים והמעבר בשדור המעופה, ואת הצורך כי ההסדרים הפרקטיים למסמכי נסיעה הקיימים כיום יישמרו. הדגשנו גם את הצד הבטחוני של הנפקת תעודות באכה, המצרים אייבדו מוכ את שאלת המעבר בין יוסי ועזה לישראל, והסברנו כי לא יהיו בעניין זה כל מחסומים, כפי שאינם קיימים היום. חילופי הדברים לא הניעו לפכל הסכנות האמריקניים לא הביעו דעה משלהם, ורק דיברו על כך שהסדרים שיהיו צריכים שלא לפגוע בסטטוס המופי.

והעברנו גם דיבונות אחרים על פירוש ביאויים אחרים בהסכם



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

קמף דינר

6. בישיבת המליאה ב-23.3.48 החליטו המצדים לדון בשנייה  
קרקע, ושאר קרא עמדה שהוכנה מראש, ושליפה בהיות השפטים בהם  
הדובר שטח כבוש בעיניה של מצרים, אין בטלות הקרקע חושבת  
לכונן ולפי כללי האג בידו דק לנהלה על הכובש לבדו בעלות  
פרטים ולא להפקיע קרקעות. לעמים לפי החלטות אום, וכות  
ריבונות על החסאים  
טריטוריאליים לפי קמף דינר הסמכויות שובדות לאוטונומיה וזו  
לא תוכל להפסידן בחקלאות, עבודות ציבוריות וכלכלה בלי שליטה  
על הקרקע, ולכן עליה להיות בעלת מלוא הסמכויות על הקרקע.  
קוברסקי ציין כי יש כאן עירוב חומרים, עמדתו היא כי זן  
אוטונומיה פרטונלית ולא טריטוריאליה, כאשר לשאלות קרקעיות  
המתעוררות בקופת המעבר, בניגוד לסטטוס הסופי של הקרקע שייקבע  
בזמן שבנות הקופת המעבר, תיאר את עמדתו לפי הסעיף הרלבנטי  
במיומם מוסר ההכנה שלנו מה-21.9.48.

באשר לאים, מוכס כי אלה יידונו בנפרד, הם הסביר ענייני  
חשאים טבעיים, במידה שישנם באלה, צריך שייקבעו בתום חמש  
השנים, אשר לאים ואויד טריטוריאליים, עמדתו  
בשיתוף האומות בעבר כי עליהם להיות בשליטת ישראל, הן כיוון  
שהן סממן דיכונות, הן מחמת ההיבט הבטחוני והן חביון שהדובר  
בעיני האוטונומיה פרטונלית ולא לשטח, לא ייפגעו זכויות  
הדיג של הפושטים גיטש דיון בשאלה זו, וטחיר ציין בהקשר  
הבטחוני כי אין זו חדינה, אין לה גבולות והבטחון יהיה  
בידו שאש טטן כי אין זה נושא בטחוני, אלא של סמכות שיפוט  
האים, טריטוריאליים הם חלק מדצועת עזה, ויש עניין של אזור  
כלכלי, זכויות דיג וטור, הוביד גם קידוחי נפט אפשריים, ובענין  
זה ציינו כי אין אנו רואים זאת כנומן בסמכות האוטונומיה הדיג  
של החושבים כאחור, לא ייפגעו קוברסקי הסביר בהשוואה למטנה  
מצריחני איננו משתמשים בבטחון כמחדיה, אלא בהיותו נושא  
חינוכי, המצדים מצדם יוכלו להעלות נושאים לגיטימיים, אבל אל  
חמיר טטן כי הדובר גם על סמכויות שונות הנוגעות לאים  
טריטוריאליים, כגון, משטרה, חבס, בריאות וטור, הצריכות להיות  
לרשות לשלטון עצמי, חודנו והסברנו כי האוטונומיה אינה חדינה  
ואין לה סמכויות.

האפטיה חדינה, וכי עמדתו בקשר לאים טריטוריאליים היא שילוב  
של אלמנטים משפטיים ובטחוניים, נבאי הסביר כי אין הדובר על  
אוטונומיה טריטוריאליה, אף כי יש אלמנט פירי בפעולותיה, כפי  
דובר לעבר, ובאשר לאים, הוא יהיה אחיד לישראל וליושבעה.  
באשר לשאלות המצדים כי האוטונומיה שתהיה יש סמכויות, במידה

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

איש סוביט רבנים של אוטונומיות ומגוון סמכויות. וזכר הציט  
החברות בעניינים פרקטיים ולא לעסוק בשאלות הסטטוס הסופי. שאם  
טען כי ישראל הינה מדינה 'אם', 'לנדט'י וטוה, בניגוד  
לאוטונומיות אחרות. הדיון בנושא נדחה.

ג. שאם העלה נושא ההתחליות וטען כי 'ישראל מפרה את המשפט  
הבינלאומי' (סעיף 49 באמנת ג'נבה).

כך הוביל החלטה של מועצת'י בעניין זה. קובדסקי

אמר כי אין לנו צורך לעסוק בהחלטות אדם, שכן נקודת החוצא  
לדיננו היא קמף דיויד ולא הטבר לא הסכם קמף דיויד אינו דן  
בהתייבות יהודית ולא אסר עליה בענייני ההתחליות חוקיות  
ויחסיבו להתקיים וליהיו לפי גישתנו בשיפוט 'ישראלי' דהם לא  
הנמיש אלא הקפאתן לשלושה חודשים, וקיומן היה ידוע מראשית  
המוחי ולאורך כל שלביו. אם בדעת האצרים להעלות זאת, לו בעייה  
מדינית של דרג עליון ושם יש להעלותה. טבר אל המיד טען כי  
המצרים פועלים לפי הנחיות, וכי 'ישראל רוצה להכניס שינוי במצב  
המזרחי באזורים באותה גלית חוקי, וכן כי היא מפקיעה עד 30  
או 40 אחוז מאדמות האזורים ואין זו דוח קמף דיויד המדבר על  
אוטונומיה מלאה. שאין לפגוע בה ולקבוע טובות מוגדרות.  
החלטות האום 242 ו-338 החייבות. שאם טען כי נטילת 30-40 אחוז  
מהאדמות משפיעה על הסטטוס הסופי, ההתחליות הן מבטול לשלום  
דובר בשטחו על הקפאתן והיתה אי הבנה באשר לתקופה שכן היה  
דיועם שיוקצאו כל עוד האום נמשך. אך האו הוקמו עשרות. החם  
הדגיש כי ההתחליות חוקיות לחלוטין בעניינינו. זכר'י סעיף 49  
לאמנה ג'נבה מחוקק בעקבות גירוש'ים המוניים בפשטי מלחתי השניה  
אינו ענין לבאן, וכן כי אנו פועלים בחוק וכי הטענות על לקיחת  
30-40 אחוז מהשטח אין להן שחר, וכל הבעיה נופחת מעל לכך

פ. אמר עוד בפידוט על כך שהטענות בקשר ל-30-40 אחוז אינן  
נכונות. ציין כי אחוז עצום משטח 'רש'י ועוה הוא מדבר יהודה  
ואינו ניתן ליישוב או לשימוש, כי ההתחליות הן אחוז קטן  
ביותר בשטח, ושאלה אחדים היא אזורי הבטחון. 'ש די קרקע והומר  
לחושבים, לכל החישובים יהודים יחיו עם המיד והאזורים לא  
יהיו מוצא משטח

והו עיכרון קדוש בעניינינו, ושום האסלה לא תפנה יהודים  
מהאזורים. המחשול לשלום אינו הישגי'ם כי אם משפ' בכל שחקופת  
א' השנה הסכם תימשך. כן יגדל הספר היהודים עם, הללו  
יחיו, טברו ו'תפילו לצד הערבים. אין כוח שיוציאו משם, אנו  
מכיימים כל הסכם ומצרים אינה יכולה ללאדנו בעניין זה, מה גם  
שהיא אינה מרצה את כל ההתחליות שהיו לנו לא נפאע הרצאות

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

בטווח קיום הסכמים, שאם אחד כי גם הוא אינו רוצה לשמור  
המצאות, אלא להשמידם שטחיהם המבוססות על משפט בינלאומי הסכמים  
והחלטות אדם. יהודים יכולים להיות בכל מקום ואך עליהם לכבד  
דיבונות כל המדינה. הם יוכלו להיות עם בדמות  
האומות הנה. אחרת זו הפרת המשפט הבינלאומי ופגיעה במטרות הסכם  
החץ רייד. אין זו התנגדות ליהודים כגזע או עם, ואם תסכים  
האומות הנה יוכלו להיות עם גם אליון יהודים, אך לא בניגוד  
להסכמות בחילופי חברים אלה היו באוידה מתוחה, וזל ציין כי  
הנושא מעון דגשות והוא מן הקשים ביותר, ואי אפשר לסכמו בפודוס  
זה שאבות סמכות ושיפוט בקשר ליישובים היהודים הן לגיטמיות  
קובעתי ציין כי יש להקל את הדיון באוידה הטובה שהיתה עד  
כה, הגם שיש מחלוקת חריפה בנושאים אלה, הטעים כי אין כל הפקעת  
קרענות, וממלכתנו הצהירה זאת מפורשות. נקבעה לבוקר 3.33  
ישיבה ועד השנה ולאחר מליאה.

9. הבוקר 3.33 בהתייעצות האשכנזית בישראלית פובם בי בטוניי  
בטחון לא ניכנס לדיון. אלא תמיד ישיב על שאלות במידה  
שישאלו. לא יקויים דיון על יסוד חילוקי העמדה בנושאים אלה בין  
ישראל לאחרים, כיוון שמעמדתנו היא כי נושאי בטחון חוץ אינם  
לזום כל עיקר, וכן חלק עיקרי בבטחון  
הפנימי נקבע גם כי יועד לאחרים בתקיפות על כך שבניגוד למזכרם  
נאמר לעיתון המקומי באנגלית 'אליפסן גאזט', כי נושא הבטחון  
הוצג על ישראל וכי האחרים שוללים את תפיסתנו.

10. בבוקר קויימה ישיבה ועד השנה. הישיבה הוקדשה לנושאי  
סמכויות השיוריות והוועדה המתחדת. בנושא הסמכויות השיוריות  
הציג קצקו האמריקני בפירוש עמדה בנושא זה שהציג מזכיר המדינה  
הייג בירושלים. והבאה לגשר באישור הפרקטי על חילוקי הדעות בין  
ישראל לאחרים באשר לסמכויות אלו, מבלי לקבוע מסמדות בתחומים  
הקונצפטואליים. הוא ציין כי ישראל רוצה בהגדרה רחבה של  
הסמכויות הללו ואחרים בהגדרה צרה. כמו כן ישנה שאלה  
אופ' הטיפול בהן בתקופת חמש השנים באשר להם שיוכל בקטגוריה  
ווגישה אחרת נוטה להגדרה רחבה יותר, וזאת מאני טעמים,  
ראשית, כיוון שמסמכויות אלה אינן נחוצות ל- SELF-GOVERNMENT

ושנית, לפי הפרקטיקה הבינלאומית בטוניי זה. סמכויות שלא  
יועברו איפוא, הן הסמכויות בטוניי חוץ, וכן הצד הבינלאומי של  
השאלה ותחבורה, שכן לפי הפרקטיקה הבינלאומית בלתי אפשרי  
לאוימוניה שאינה טעמאית לעסוק בכך בלי שיש כוח דיבונני שיווה  
עם המדינות. כל זאת כדי לא לקבוע מסמדות לגבי העמידה, הוא  
הדיון בטוניי מטבע, בולים והוצאת דרכונים. והוא ציין בהירות  
כי אין זו עמדה אמריקנית, אלא דרך אפשרית לזכות לגשר על



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

חילוקי הדעות

1. כאשר לשאלה כיצד יופעלו הסמכויות השיוניות, צ"ן קדצקו כי  
הן הצד האחד אין האוטונומיה צריכה להפעילן, אך גם לא תהיה  
הפעלה של צדדים שי ישראלי, וישנן ארבע דרכים אפשריות אפשר  
להשתמש בהן בתקופת המעבר:  
א. הפעלה בכלל נמשל אי ייצוג בארגונים בינלאומיים.  
ב. שירות הסודיים פרקטיים קיימים נכחו-המעבר, הדיור הידוני  
והטקט הישראלי במקביל.

ג. הסודיים פרקטיים חדשים שיושגו בהסכמת שני הצדדים וביטוליות  
או ביושדה התחלית.

בהצטרף העקרונות ניתן לדבר באופן פשוט על העקרון של אי  
הפעלה של צדדים באזור האחד ולהשתמש בנוסחה כללית  
כאמור, ולהשאיר הקצאת הסמכויות להסכם המעבר. חלוקה טופית של  
הסמכויות תהא רק במוט הטמעות הסופיות האחר יותר מסד קדצקו  
נ"ל לא פורמלי המונה אפשרויות השימוש בסמכויות והחלוקה  
להלן:

1. DURING THE TRANSITIONAL PERIOD, PRACTICAL SITUATIONS  
CONCERNING THESE RESERVED/RESIDUAL POWERS WILL BE RESOLVED

IN ONE OF FOUR WAYS:

A. NON-EXERCISE OF THE POWER.

B. MAINTAINING ARRANGEMENTS WHICH CURRENTLY EXIST.

C. SPECIFYING NEW ARRANGEMENTS IN THE AUTONOMY AGREEMENT.

D. THE AGREEMENT OF ISRAEL AND THE OCA(AC).

2. THE FINAL ALLOCATION OF THESE POWERS AND  
RESPONSIBILITIES WILL BE ADDRESSED ONLY IN THE FINAL  
STATUS

NEGOTIATIONS

12. קוצקו הוסיף כי הדעיונות האמריקניים לגישור על הפטרס אינם נבוסים לשאלת מקור הסמכות, שכן הם אינם מניחים שצד כלשהו יקבל את עמדות האחר. ההסכם ישרור, בנקודה זו, וכל צד יוכל להציג את ההסכם מבחינתו לפי רצונו. לדעת האמריקניים המוצע על ידיהם עונה על הדאגות הבסיסיות של שני הצדדים. ענייני הבטחון יידונו במסגרת הבטחון, והכל בלא שיראה כמוביל למדינה פלסטיןאית ולכן נחמה קטגוריה דחבה של מרכיבי ריבונות שלא ייחסו לאוטונומיה בדי שלא יתקבל ההסדר כמוביל למדינההעובדה בדיון שאין צורך פרקטי בדיון זה לתקופת המעבר. זאת באשר לדאגות ישראל באשר לדאגת האזרים, הדוצים להבטיח שישראל לא תפעיל מד צדדים סמכויות שאינן בגדר הבטחון-יש לציין כי יש שלוש קטגוריות של סמכויות, אלה המופעלות לאוטונומיה בנכפוף למאוס ושיחוף פעולה הבטחוניות והשירותים, וכולן יחד הן סמכויות הממשל הצבאי הקיים היום משוכן. ישארן מד צדדים בדי ישראל סמכויות הבטחון ואילו השירותים יופעלו לפי המכויות כאמור, וההחלטות יוטברו לאוטונומיה בנכפוף לשפ' ותאונם. אם התמדה היא לתת לאוטונומיה ככל האפשר מה שאינו מסתגל ריבונות-הסבר אפשרי ואך אם תמדת האזרים א אחת-לא ילך.

קריים לאחר הכן דיון מעניין זה, נבאי ציין הצידנו כי עמדתנו העקרונית נשארה כי מקור הסמכות בידנו, ואעבר לכך יש לזון בכל נושא באור פרקטי ופרגמטי ולשקול אותו במובן לא על יסוד של כזה דעה וקדש, אנו עוסקים בהסכם הפנות ועקרונות וצריך שלא להכנס לפרטים אלא להשאירו להסכם האוטונומיה האפודש. ההסדרים כיום צריך שיהיו לתקופת המעבר עבר אל תמיד אחר כי גם מצרים שומרת על עמדה הבסיסית ושאלי את עמדת אדבה באשר למקור הסמכות.

אנו הסברנו מצונו כי בקמף דיויד הדובר על העברת סמכויות ועל גסיות, נולא י ביטול, הממשל הצבאי, וזהו מקור עמדתנו בן מורנו על נכונית להסברים פרקטיים. קוצקו ציין כי הצעתם היא לשמור בטוויי מקור הסמכות, הסמכויות, שייקבעו בהסכם

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

היה זה שיחיו, הדגיש כי מעולם לא הגיעו להסכם עם כרם לאי מקור הסכום הודת ברלינלענות ארהב-המשל צבאי הוסי, ולענות ברהם-מורח גרמניה), אך ההסכם מתחדש מדי כמה שנים ופועל פרקטית. עבד אל חמיד מור וביקש עמדת מחשבת ארהב, וציין כי יש צורך להכנס לשאלות העקרוניות. שאל אם ארהב סבורה שהפלטות יספיקו שלא יכתב שהם מקור הסכום וקראו ציין כי לדעתו לא יעמדו על ככז, ועבד אל חמיד מור וסיפר על מסורת מוסבתית. הצריכה להיות דומה לזו שבפורומים בינל אחרים. פטריוז דיבר על המאמץ לעניינים פרקטיים ולא נוסחאות בקשר למקור הסכום, ועבד אל חמיד דיבר בהתחלה על מגילת האוס ועל עקרונותיה. נבאי, מצידנו, ביקש לחזור לדיון בהתאם לקמף דיויד ולא על הצהרות אום, וקמף דיויד אחייב חזם על סמכויות האוטונומיה ולא דטוריקה.

14 לאחר מכן נדונו נושאי הוועדה המתמדת. הערנו לנבי הסיכום הבחלי פורמלי האמריקני לחושב קודם, כי איננו רוצים באי בהירות בקשר לפדולדורה שבה יתקבלו החלטות הוועדה המתמדת. לפי קמף דיויד, הן יתקבלו בהסכמה ופירושם- פה אחד נואה כיוון שהאמריקנים הצביעו באותו נייר על אפשרות שצד מן הצדדים נאום בהחלטה אמרנו כי יש להשאיר לכל צד את הדרך להביט דעתו, אך ההחלטה צריכה להיות פה אחד (ללא כל אי בהירות). המצריה- עבד אל חמיד ואברטסי- פיתחו תיאוריה לפיה החלק הראשון של הסעיף הנוגע בדבר בקמף דיויד, העוסק בעקורי 1967, צריך להיות 'בהסכמה', אך אין פירושם בהכרח פה אחד, ואילו החלק השני העוסק באפשרות כי הוועדה תעסוק גם בעניינים אחרים, אינו חייב להיות פה אחד, ויכול להיות גם על ידי דוב. דחינו זאת על הסף בטענה שאין לה כל שחר.

החמי הסביר כי בקמף דיויד היה ברור ש' הסכמה, לאכן אין פירושם בהכרח פה אחד, ואילו החלק השני, העוסק באפשרות כי הוועדה תעסוק גם בעניינים אחרים, אינו חייב להיות פה אחד, ויכול להיות גם על ידי דוב. דחינו זאת על הסף בטענה שאין לה כל שחר.

החמי הסביר כי בקמף דיויד היה ברור ש' הסכמה, פירושם פה אחד והסבר חל על כל הנושאים, ולעולם לא הייתה ישראל מסכימה להפקיד אינטרסים חיוניים בידי דוב. שמראש קבועה עמדתו נעבד אל חמיד חשן כי לא תמיד הצריכים וידון מסכימות, ואנו אמרנו כי בנושאים אלה לא נטלה על הדעת כל קביעה של 'דוב, נבאי הנכיר הסכמה ברור ודווקא' ואפילו 1980 להוסיף ארהב לוועדה



## משדר החוץ-מחלקת הקשר

הסכמה, מאחרי הצטרפו לה המצרים, ונאמר באפורש כי ההחלטות יהיו  
פה-אחד

15. קרצקו ציין כי לדעתם הגיוני שההחלטות יהיו באישור כל  
חברי הוועדה, ואם חבר כלשהו מתנגד - ההחלטה לא תתקבל. דבר זה  
מאיים לנוסח בקמף דיוני השאלה עם צדין לומר באפורש את דעתו  
או יכול להביעה במתיקה אינה קריטית, אלהב יכולה להיות עם כל  
מוצאה. איך מדובר על פרוצדורה של הצבעה, והגיוני שישראל לא  
תיבנה מחדש. לזוועדה של 3 ערבים וישראל אסד, כאשר לנושאים  
סוגים שיובאו לוועדה לפי הסיפא של הסעיף בקמף דיוני.  
הפרוצדורה צריכה להיות לא בלעדי הסכמה ישראלית בכל מקרה, ואין  
נושא שיוכלה או ייכנס בהתנגדות חבר בוועדה, נאמך  
ויכוח, כשהמצרים מנסים לעמוד על טענותיהם, והחמי' אחר כי זהו  
מהנושאים בקמף דיוני שאין בהם כל טרפול וחבל להוסיף מחלוקות  
לאלה הקיימות. גבאי אמר, כן הסכמתנו להוסיף נושא כלשהו לסיפול  
הוועדה מלוייה בכך שהפרוצדורה שתינקט היא של הסכמה פה אחד  
עלתה שאלה אם ניתן לפגוע בנושאים מסויימים בלעדית בין ישראל  
לארצותיה. והמצרים, אחר דיון פנימי ביניהם, אמרו כי הם נוטים  
לקבצים לכל, אך שוב יודיעו עמדתם בסופית.

16. לשעבר הברקד הגיש אברק אלטבת שהבט גבו ההנחיה על דעה  
דוהם בעבר לאי המדד כל דיון בנושאי בטחון. קונברסקי טוחם  
טכניית עם שהבט להבדלה בטקנות ואם אסד קונברסקי לזכר על  
ההנחיה של בלנו, ולאחר מכן מסר אותה גם שאש וגם זכר קבלו קשה  
את השוודיה של אי. חתן אפשרות להצגת שאלות הבדלה בנושא זה.  
נצרה איריה חתונה, שאש ביקש שהיה להתקשר עם עלי כדי לדווח  
17.

ישיבת החליאה סנקטעה לשעה 1600 להתחיל בנושאי הבטחון, נדחתה  
אפוא, וזכר פנה בינתיים לקונברסקי ואמר כי עליו לדווח  
לחמורני. אך אינו רוצה ליצוד תחושת משבר. אחר כי יתכן כי  
בתוצאה הדיווחו עשוי לואים להתבקש לפנות לדרג מדיני בישראל  
לשם קבלת הבהרות בקשר לנושא  
נאנב, וזכר ציין כי עמדת מדינה בנושאי בטחון תוצ דומה לשלנו, אך  
יש חילוקי דעות מסויימים בטוייני בטחון פנימי.  
בשעה 1830 התקשר קונברסקי לשאש לבדוק את המצב ולאחר מכן  
נקיימה פגישה דאפי המשלחות בה סוכס כי תהיה ישיבת חליאה  
קצרה, שבה דק יאוכרו המצרים, בלא פידוס, כי עמדתם בנושאי  
בטחון הוצגה באפנס השוים בהרצליה במאי 1980. כן סוכס כי דאפי  
האפואים בלעדי יגוי, להתחיל המשלחות



אל: המשרד, נר: 121, מ: קהיר  
 דח: מ, סג: ס, מא: 040382, זח: 2030  
 נד: אוטונומיה

אוטונומיה

סודי/מדי

אל: מנכ"ל, מאונבל

דח: וושינגטון (הועבר )

מאת: א. דובינסקיין.

להלן סיכום שיחות האוטונומיה בקבוצות הטבודה מהיום 4.3:  
 א. בנזק קוימה פגישת ראשי המשלחות. קוברסקי עודד שאלת קיום  
 השיחות במושבנים הבאים בירושלים, כפי שהקוימות פגישות בנושאים  
 בלטרליים נכדי להקל על המצרים. אח המטבר ניתן לשלב בתחילה  
 שיחות בירושלים ובשפלה, או לשלב האוטונומיה עם שיחות  
 בלטרליות.

שאט ועבר אל-חמיד אמרו כי בשעתו נקבעה ונחסרה במפורש  
 עמדתם, שינהלו בירושלים שיחות בלטרליות ולא על  
 האוטונומיה, ועליהם לקבל הנחיות מעלי. הנושא יוטלה על ידינו  
 שוב בפגישות עלי בישראל ב-15.3 ונמסר להם על כך. לפי שעה  
 נאחד בלוח הזמנים המוצע להמשיך נראה להלן כי הפגישות יתקיימו  
 בישראל ומצרים בלא ציון הסיר.

ב. קוברסקי ביקש כי בעת ביקור עלי יפגש עם שר הפנים לשיחה  
 בנושאי האוטונומיה. כן דיבר על אפשרות פגישת שרים ולפחות  
 ראשי שלוש המשלחות. המצרים יבדקו זאת.

ג. נקבעה האלצה השומפת של ראשי קבוצות הטבודה לשדרים ללזוי  
 להמשיך הדיונים כלהלן נלאחר בדיקת מוטרי חגיהם של כל הצדדים:

בישראל מ-21 עד 25 במארס, במצרים מ-2 עד 6 במאי, בישראל מ-  
 30 במאי ועד 3 ביוני, ובמצרים מ-20 עד 24 ביוני. על האלצה  
 השומפת זו הכריו גם שאט במהלך ישיבת המליאה שקוימה לאחר



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

פגישת ראשי המשלוח. קוברסקי ביקש כי יוריעונו אסורים הסופי במידת האפשר מוך שבוע.

ד. קרצקו דיווח במליאה על פגישות ועדות המשנה שטליהן הברקנו, ופירט את ההצעות שהושמעו כי ארהב נבקשו הבהרה לגישור בתחום הסמכויות השיוריות נהדברים יוטלו על הכתב ב-MOA PAPER, וכן את טיקרי הדיון שבנושאי

מסמכי הנסיעה והפספורטים, וכן הוטרה התמדת המצרים העירו הערות וחזרו על עמדות שהשמיעו לפני כן, וכן הושמעו הערות מצידנו, בקשר להצגה האמריקנית, אותן מסרנו הן במליאה והן בשיחות פרטיות לאחר מכן. המצרים ביקשו כי בהמשך הדיונים תידון גם צורת הכניסה לאזורים (אשרות) מחולי בתקופת האוטונומיה.

ה. לאחר מכן נתקיימו דיוני ועדת המשנה, שטסקה היום בשאלת הקרקעות. זינגר והחמ' הציגו את עמדתנו לפי שיוטת חובר ההבנה שלנו מ-21.9.80, והמטיחו כי עמדתנו מתחילה היתה כי כל קרקעות המדינה יהיו בשליטת ישראל, ולכן המכניזם המוצע כיום הוא בבחינת מאמץ גדול ביותר שנעשה על ידינו לקירוב עמדות, ושלא נתקבל בקלות עם ניסוחו גם בהמשלה ובציבור. המצרים שאלו שאלות הבהרה, ובטיקר ביקשו לשאול על הקרקעות שיהיו באזורי הבטחון המוגדרים, אך אמרנו כי זהו עניין לתחום הבטחון ולא לכאן נחון שחזרנו על העמדה העקרונית, כי אנו דק מודיעים על אזורי הבטחון ואיננו מנהלים עליהם מוח.

ו. כן התעניינו המצרים בהבחנה בין קרקע צבורית וקרקע פרטית, ושאלו על תפיסות קרקע באזורים לצרכי בטחון נהסברנו כי באלה ישנן לפתים משעמי בטחון, אך לא הפקעות, אלא אם רשות מקומית טרביית מפקיעה מטעמיה שלה. המצרים גואחכי בשיחות אישיות גם האמריקנית ביקשו לקבל חידע על אחוזי הקרקע הציבורית, הפרטית, וזו המוקצת להתישבות היהודית וזו של הבטחון ביוש וטוה.

ז. האמריקנים ניסו להציג קלסיפיקציה של הבטיות שעל הפרק בתחום הקרקע נקרקע פרטית, קרקע צבורית, גיהול ומשאבים טבעיים (וכן סוגי משנה של נושאים נבין היתר שאלו על המצב לגבי נכסי נפקדים). בשיחות פרטיות הבהירו כי הם רואים, במובן הצורני, אסימטריה בהצגה שלנו, כאשר הקרקע הציבורית המוקצית לבטחון ולהתישבות יהודית היא בשליטתנו שלנו בלבד, ואילו זו שלצרכי ציבור אחרים (של טרביית) היא בשליטה משותפת. הסברנו את ההבדל בעינינו. הם ינסו לדעתנו, מכל מקום, להציע נוסחאות ל'סימטריה', ביקשנו כי לא ייכנסו לחלוקות וסיווגי משנה, כיוון שאין זה מועיל והואיל ואנו מדברים בעת בהסכם עקרונית בלבד.

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

ה. המצרים, ששאלו באמור שאלות, יציגו את עמדתם שלהם בפגישה קרובה.  
ט. אחהצ נערכה ישיבת אליאה לסיכום השיחות. דיווח על דיוני וטדות המשנה בקצרה, ולאחר מכן נפרדו המשלחות מן השגריר שאט, המסיים השתתפותו ביום האזעמות והבמסיבת פרידה קצרה =====

הפ: טהח, סשהח, רהא, טרהא, שהבט, חנכל, חמנכל, ר/אמרכו,  
רובינשטיין, רם, אמן, טרהפניס, חנכלפניס, דיבון, מצרים, חמח,  
מצפא

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

107

נר 84 זכאי

נר 84 זכאי  
אילן איה

אל: ווט, נר: 124, ס: המשרד  
 דח: ב, סג: ס, תא: 040382, זח: 1000  
 נד: אוטונומיה

סודי/בהול

אל מנכל משהח, סמנכל.

דע: שר החוץ, שר הפנים, שר הבטחון, (נתלסס נר 36) השגריר  
 וושינגטון  
 סאת רוברנסטיין/קהיר

בהל לבוקר.

1. במושב נקבע, כמוסכם, להצגת עקרונותינו בתחום הבטחון עי  
 אלוף ממיר וכן לנושאים נוספים מן הרשימה שנקבעה בג'יה  
 ב-24.9.81 נסמכויות הוועדה המתמדת, ועניינים שבבר נדונו  
 ופעונים השלמה, כמו הסמכויות השירות, ולנסיון להבנת דוח  
 מסכם של עבודת צוות המומחים.
2. אווירח השיחות, בשונה במידה מסויימת מן המושבים הקודמים של  
 צוות המומחים, נסתי-מן הצד המצרי- ליתר דשוריקה בתחום  
 הפלסטיןאי, בנוסח שאליו היינו מודגלים בסיבובים הראשונים  
 ב-1979-1980. זאת לאחר שהיה ברור למצרים, בעקבות מגעי החודש  
 האחרון עם האמריקנים, כי אין עליהם עוד לחץ להשגת הסכם עד  
 25.4.
- גם מחליפו של שאש, השגריר שאפעי עבד אל חמיד, המשמש עמו  
 בחפירה, נוהג בנוסח אומי' בישיבות הן בסגנון והן בתוכן.
3. במשלחת האמריקנית, בראשה עמד ווקר בהעדר קלווריוס, משתתף גם  
 פטרייו, טורדו החדש של פידבנקס. המשלחת האמריקנית נהגה  
 בגישה הוגנת ביסודה בנושאים שנדונו ושבהם הביעה דעתה.

ישיבת הפתיחה קויימה ב-3.1 בשעות הערב ונקבע בה עי ראשי  
 המשלחות (שאש, קוברסקי, ווקר) סדר יום לשיחות ונרשמו הנושאים  
 לטיפול. בן הווכרה (נובשיחות בלתי רשמיות בין קוברסקי, שאש  
 ווקר גם הוסכמה בעקרון) קביעת לורי לפגישות לחודשים



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

הבאים, כולל לאחר אפריל. באשר לנושאים חור ומנה שאש גם את הרשימה של נושאים נותרים שאותה קרא באחד הסיבובים הקודמים, שכללה גם את הקרקע, הישובים היהודים ועוד, וחזר על הטיעון שהשמיט בעבר כי גם בנושאים שנדונו יש, לדעת המצרים, לשו ולדון.

4. ב-2.3 בבוקר נפתחה הישיבה בהצגת עמדתנו העקרונית בנושאי הבטחון ע"י סמיר. הנושא הוצג בהתאם לחומר שהוכן מראש, ועיקריו היו:

א. חלילה נסקרו הוראות קמף דיויד בתחום הבטחון. בענין פריסת כוחות צה"ל מחדש (לאחר הסגתם המסויימת) באזורי הבטחון המוגדרים אין לפי תפיסתנו צורך בהסכם, והענין נתון להכרעתנו לבקמף דיויד ביקשו המצרים לקבוע כי אזורי הבטחון יהיו 'מוסכמים', והדבר נפל. אין בהסכם קמף דיויד דבר על מיקומם, גודלם ואופיים של הכוחות. בניגוד לסיני, שלגבי הכוחות בו פורטו ההסדרים, כאן לא נקבע אלא העיקרון, ויישומו נתון להחלטת ישראל העדה: למיטב הבנתנו אין אהב חולקת על כך). ב. הסכם קמף דיויד כולל התייחסות להסדרים מסויימים עם ירדן בענין בטחון חוץ אך נושא זה אינו רלבנטי כל עוד ירדן איננה במוס.

ג. באשר לבטחון פנים, מדובר על סיוע מצד 'המשטרה המקומית' החוקה, לענין זה, אך בטחון הפנים בכללו יהא באחריות ישראל לנראה להלן), ויש צורך בקביעת הסדרים משפטיים מתאימים בקשר לבטחון פנים ולסדר הציבורי.

ד. עמדתנו היא כי מכלול הסדרי הבטחון יהא באחריות ישראל. צה"ל יימצא באזורים הדרושים למטרות הגנה ולמניעת פעילויות המסכנות את בטחון הפנים, ובראש פעולות מרוד. כן יפעל צה"ל מחוץ לאזורי הבטחון ביבשה, בים ובאוויר כנדרש למטרות הגנה. אם תצטרף ירדן על בסיס קמף דיויד, יהיו עמה סידורים של פטרולים משותפים לאורך הירדן והסדרים אחרים.

בנוא המועד, בשלב מתקדם של המוס, יציג שהבט את אזורי הבטחון על המפות, וכן ימסור מידע על מספרי החיילים.

ה. אזורי הבטחון יכללו אזורי הגנה לאורך הגבולות עם ירדן שבהם יהיו ביצורים לכוחות הדרושים להגנה, אזורי פרישה להגנה אנטי אווירית, מחנות לכוחות ומתקנים להתראה מוקדמת ועוד. כל עוד ישנה חזית מורחית, ירדן היא תשתית למלחמה, וברור לכל מה פירוש ההגנה הנדרשת, למשל: לא פחות מדיביזיה מוגברת נכפי שיש למצרים על התעלה (מול 4 דיביזיות ירדניות ואחרות של החזית המורחית). הצרכים דורשים גם מיקום הכוחות על הרי יוסי ומורדות ההרים ובטוה וכן מתקנים כאמור. צה"ל מבוסס על טילואים, ויש צורך באמצעים לתגבור ולפריסת כוחות מעבר לסדירים במקרה של התקפת אויב. הפעילות מחוץ לאזורי הבטחון תהא במקומות שבהם

## מושרד החוץ-מחלקת הקשר

חידוש, כגון נגד טרור, ומבלי צורך לקבל דעות מאיש. האחריות על הגנת תחום האויר והמים הטריטוריאליים, ובין בים המלח עד קו האמצע, תהא שלנו.

4. כאמור, כל עוד אין ירדן במוס לשלום, אין לנו כל שותפים להסדרי בטחון חיצוני. שינוי במצב זה יאפשר לשקול שינויים בהיטרבות לפי הצורך.

5. יהא צורך בוועדה משפטית שתקבע הסדרים בענייני בטחון וסדר ציבורי. המשטרה המקומית תעסוק בסדר ציבורי רגיל, וחובל לסייע לרשויות הבטחון של ישראל שיהיו המופקדות על בטחון הפנים. 6. לאחר הפסקה בעקבות שמיעת הדברים ציין שאש, כי גישת המצרים שונה בענין סידורי הבטחון, וכי תגובתם וכן שאלות להבהרה יימסרו מאוחר יותר כתחילה דובר על אחת: באותו יום, אחרי ביקשו דחייה לבוקר 3.3 ואחר, לאחר הצהריים של 3.3.

הישיבה נחפזרה, ובהמשך נערכה ישיבת ועדת משנה בנושאים אחרים.

5. בישיבת וועדת המשנה (בהמשך ישיבת 3.3 בבוקר בראשות גבאי, בדואי, קרצקו), העלו האמריקאים את נושא הסמכויות השיוריות. המצרים שאלו על הסמכות להנפקת דרכונים בתקופת האוטונומיה, בציינם כי במצרים זהו נושא של משרד הפנים ולא משהח, ולכן אין זה מענייני החוץ שאינם ניתנים לאוטונומיה. חירנו על עמדתנו, שבוטאה בעבר, כי יש לשמור על הסטטוס קוו הקיים בנושא זה ובוודאי לא תוכל האוטונומיה לנפק דרכונים או תעודות מסע, שכן אין לה אישיות בינלאומית ולא יחסים בינלאומיים. השאלה בפועל מצטמצמת לאלה שהם נעדרים אזרחות, שכן האחרים יוצאים בתעוד ישראלית נשל הממשל הצבאי ומשתמשים בחול בדרכונים שברשותם (הירדני או המצרי).

עבד אל חמיד האריך בדיבור על הצורך לאפשר לאוטונומיה לנפק דרכונים, ויהיה זה מעניינן של מדינות שליטות אם לכבדם או לא. הסברנו חזר והסבר כי אין לאוטונומיה סמכויות ריבוניות כלשהן, ותארנו את המצב כיומנהמערב בגשרים והמעבר בשדות העטופה, ואת הצורך כי ההסדרים הפרקטיים למסמכי נסיעה הקיימים כיום יישמרו. הדגשנו גם את הצד הבטחוני של הנפקת תעודות כאלה. המצרים איזכרו שוב את שאלת המעבר בין יושי ועזה לישראל, והסברנו כי לא יהיו בעניין זה כל מחסומים, כפי שאינם קיימים היום. חילופי הדברים לא הגיעו לכלל מסקנה. האמריקנים לא הביעו דעה משלהם, ורק דיברו על כך שהסדרים שיהיו צריכים שלא לפגוע בסטטוס הסופי.

נתעוררו גם ויכוחים ארוכים על פירושי ביטויים שונים בהסכם קמפי דיויד.

6. בישיבת המליאה ב-2.3 אחת: ביקשו המצרים לדון בענייני קרקע, ושאש קרא עמדה שהוכנה מראש ושלפיה להיות השטחים בהם

## מושרד החוץ-נוחלקת הקשר

מרובר שטח כבוש בעיניה של מצרים, אין בעלות הקרקע מועברת לכובש, ולפי כללי האג בידו רק לנהלה. ועל הכובש לכבד בעלות פרטית ולא להפקיע קרקעות. לעמים, לפי החלטות אום, זכות ריבונית על המשאבים הטבעיים באדמתם ועל מים ואויר טריטוריאליים. לפי קמף דיויד הסמכויות עוברות לאוטונומיה וזו לא חובל להפעילן בחקלאות, עבודות ציבוריות וכלכלה בלי שליטה על הקרקע, ולכן עליה להיות בעלת מלוא הסמכויות על הקרקע. קוברסקי ציין כי יש כאן עירוב תחומים. עמדתנו היא כי זו אוטונומיה פרסונלית ולא טריטוריאליה. באשר לשאלות קרקעיות המתעוררות בתקופת המעבר, בניגוד לסטטוס הסופי של הקרקע שייקבע בסוף שבתום תקופת המעבר, תיאר את עמדתנו לפי הסעיף הרלבנטי בסיוטת מזכר ההבנה שלנו מה-21.9.80.

באשר למים, סוכם כי אלה יידונו בנפרד. החם הסביר ענייני משאבים טבעיים. במידה שישנם כאלה, צריך שייקבעו בתום חמש השנים. אשר למים ואויר טריטוריאליים, עמדתנו הוסברה בשיחות המומחים בעבר כי עליהם להיות בשליטת ישראל, הן כיוון שהם סממן ריבונות, הן מחמת ההיבט הבטחוני והן מכיוון שהמדובר בעינינו באוטונומיה פרסונלית ולא לשטח. לא ייפגעו זכויות הדיג של התושבים. נישט דיון בשאלה זו, ונמיר ציין בהקשר הבטחוני כי אין זו מדינה, אין לה גבולות והבטחון יהיה בידנו. שאש טען כי אין זה נושא בטחוני, אלא של סמכות שיפוט. המים הטריטוריאליים הם חלק מרצועת עזה, ויש עניין של אוור כלכלי, זכויות דיג ועוד. הוכיח גם קידוחי נפט אפשריים, ובענין זה ציינו כי אין אנו רואים זאת כנתון בסמכות האוטונומיה הנהדיג של התושבים כאמור, לא ייפגע. קוברסקי הסביר נבטשובה לטענה מצרית: כי איננו משתמשים בבטחון כבטמריה, אלא בהיותו נושא חיוני, והמצרים מצדם יוכלו להעלות נושאים לגיטימיים. אבד אל חמיד טען כי מדובר גם על סמכויות שונות הנוגעות למים טריטוריאליים, כגון, משטרה, מכס, בריאות ועוד, הצריכות להינתן לרשות לשלטון עצמי. חורנו והסברנו כי האוטונומיה אינה מדינה ואין לה סמכויות שמפעילה מדינה, וכי עמדתנו בקשר למים טריטוריאליים היא שילוב של אלמנטים משפטיים ובטחוניים. גבאי הסביר כי אין מדובר על אוטונומיה טריטוריאליה, אף כי יש אלמנט פירי בפטולותיה, כפי שדובר בעבר, ובאשר למכס, הוא יהיה אחיד לישראל וליוש' ועזה. באשר לטענות מצרים כי לאוטונומיות אחרות יש סמכויות כאלה, אמר שיש סוגים רבים של אוטונומיות ומגוון סמכויות. ווקר הציע התרכות בעניינים פרקטיים ולא לעסוק בשאלות הסטטוס הסופי. שאש טען כי ישראל אינה מדינת יאם, לגרמעי ועזה, בניגוד לאוטונומיות אחרות. הדיון בנושא נדחה.

ל. שאש העלה נושא ההתנהלויות וטען כי ישראל מפרה את המשפט הבינלאומי (סעיף 49 באמנת גנבה).



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

כן הוכיח החלטה של מועביט' בעניין זה. קובדסקי אמר כי אין לנו צורך לעסוק בהחלטות אום, שכן נקודת המוצא לדיונינו היא קמף דיויד ולא מעבר לו. הסכם קמף דיויד אינו דן בהתישבות יהודית ולא אסר עליה. בעינינו ההתנחלויות חוקיות וימשיכו להתקיים, ויהיו - לפי גישתנו - בשיפוט ישראלי. רהם לא הבטיח אלא הקפאתן לשלושה חודשים, וקיומן היה ידוע מראשית המומ' ולאורך כל שלביו. אם בדעת המצרים להעלות זאת, וזו בעייה מדינית של דרג עליון ושם יש להעלותה. עבד אל חמיד טען כי המצרים פועלים לפי הנחיות, וכי ישראל רוצה להכניס שינוי במצב הדמוגרפי באזורים באורח בלתי חוקי, וכן כי היא מפקיעה עד 30 או 40 אחוז מאדמות האזורים ואין לו דוח קמף דיויד המדבר על אוטונומיה מלאה, שאין לפגוע בה ולקבוע עובדות מוגמדות. החלטות האום 242 ו-338 מחייבות. שאט טען כי נטילת 30-40 אחוז מהאדמות משפיעה על הסטטוס הסופי, וההתנחלויות הן מכשול לשלום. דובר בשעתו על הקפאתן והיתה אי הבנה באשר לתקופה שכן היה רושם שיוקפאו כל עוד המום נמשך, אך מאז הוקמו עשרות החם הרגיש כי ההתנחלויות חוקיות לחלוטין בעינינו, וכי סעיף 49 לאמנת גנבה שחוקק בעקבות גירושים המוניים בפשעי מלחמ' השניה אינו ענין לכאן וכן כי אנו פועלים כחוק וכי הטענות על לקיחת 30-40 אחוז מהשטח אין להן שחר, וכל הבעיה נופחה מעל לכל שיטור.

8. ממיר עמד בפירות על כך שהטענות בקשר ל-30-40 אחוז אינן נכונות, ציין כי אחוז עצום משטח יוש' ועזה הוא מדבר יהודה ואינו ניתן ליישוב או לשימוש, כי ההתנחלויות הן אחוז קטן ביותר בשטח, ושאלה אחרת היא אזורי הבטחון. יש די קרקע והותר לתושבים, לכל המתישבים, יהודים יחיו שם תמיד והאזורים לא יהיו JUDEH REIM.

והו עיקרון קדוש בעינינו, ושום ממשלה לא תפנה יהודים מהאזורים. המכשול לשלום אינו הישובים כי אם אשפי' בכל שתקופת אי השגת הסכם הימשך, כן יגדל מספר היהודים שם, הללו יחיו, יעבדו ויחפילו לצד הערבים. אין כוח שיוציאונו משם. אנו מקיימים כל הסכם ופצרים אינה יכולה ללמדנו בענין זה, מה גם שהיא אינה מכבדת את כל ההסכמים שהושגו. אנו לא נשמע הרצאות בענין קיום הסכמים. שאט אמר כי גם הוא אינו רוצה לשמוע הרצאות, אלא להשמיע עמדות המבוססות על משפט בינלאומי הסכמים והחלטות אום. יהודים יכולים לחיות בכל מקום, אך עליהם לכבד ריבונות כל מדינה. הם יוכלו לחיות שם ברשות האוטונומיה, אחרת זו הפרת המשפט הבינלאומי ופגיעה במטרות הסכם קמף דיויד. אין זו התנגדות ליהודים כגזע או עם, ואם תסכים האוטונומיה, יוכלו להיות שם גם מליון יהודים, אך לא בניגוד להסכמתה נחילופי דברים אלה היו באוירה מתוחה. ווקר ציין כי הנושא טעון רגשות

## מושרד החוץ-מחלקת הקשר

זהו מן הקשים ביותר, ואי אפשר לסכמו בפורום זה. שאלות סמכות ושיפוט בקשר ליישובים היהודים הן לגיטימיות. קוברסקי ציין כי יש לנהל את הדיון באוירה הטובה שהיתה עד כה, הגם שיש מחלוקת חריפה בנושאים אלה. הטעים כי אין כל הפקעת קרקעות, וממשלתנו הצהירה זאת מפורשות. נקבעה לבוקר (3.3) ישיבת ועדת משנה ולאחרי מליאה.

9. הבוקר (3.3) בהתייעצות הממשלתית הישראלית סוכס כי בענייני בטחון לא ניכנס לדיון. אלא ממיר ישיב על שאלות במידה שיסאלו. לא יקויים דיון על יסוד חילוקי העמדות בנושאים אלה בין ישראל למצרים, כיוון שעמדתנו היא כי נושאי בטחון חוץ אינם למום כל טיקר, וכן חלק עיקרי בבטחון הפנים נקבע גם כי יועד למצרים בחקיפות על כך שבניגוד למוסכם נמסר לעיתון המקומי באנגליה 'אגיפטן גאזט', כי נושא הבטחון הוצג על ידי ישראל וכי המצרים שוללים את תפיסתנו).

10. בבוקר קויימה ישיבת ועדת משנה. הישיבה הוקדשה לנושאי הסמכויות השיוריות והוועדה המתמדת. בנושא הסמכויות השיוריות הציג קרצקו האמריקני בפירוש עמדה בנושא זה שהציג מזכיר המדינה הייג בירושלים, והבאה לגשר במישור הפרקטי על חילוקי הדעות בין ישראל למצרים באשר לסמכויות אלו, מבלי לקבוע מסמרות בתחומים הקונצפטואליים. הוא ציין כי ישראל רוצה בהגדרה רחבה של הסמכויות הללו ומצרים בהגדרה צרה. כמו כן ישנה שאלת אופי הטיפול בהן בתקופת חמש השנים. באשר למה שיוכלל בקטגוריה זו, גישת ארהב נוטה להגדרה רחבה יותר, וזאת משני טעמים. ראשית, כיוון שסמכויות אלה אינן נחוצות ל- SELF-GOVERNMENT

ושנית, לפי הפרקטיקות הבינלאומיות בעניין זה. סמכויות שלא יועברו איפוא, הן הסמכויות בענייני חוץ, וכן הצד הבינלאומי של תקשורת ותחבורה, שכן לפי הפרקטיקה הבינלאומית בלתי אפשרי לסריטוריה שאינה עצמאית לעסוק בהן בלי שיטנו כוח ריבוני שיווהה עם הסריטוריה. כל זאת כדי לא לקבוע מסמרות לגבי העתיד. הוא הדין לענייני מטבע, בולים והוצאת דרכונים. נהוא ציין בהירות כי אין זו עמדה אמריקנית, אלא דרך אפשרית לנסות לגשר על חילוקי הדעות).

11. באשר לשאלה כיצד יופטלו הסמכויות השיוריות, ציין קרצקו כי מן הצד האחד אין האוטונומיה צריכה להפעילו, אך גם לא תהיה הפעלה חד צדדית על ידי ישראל, וישנן ארבע דרכים אלטרנטיביות שאפשר להשתמש בהן בתקופת המעבר:

א. אי הפטלה בכלל (למשל אי ייצוג בארגונים בינלאומיים).

ב. שמירת הסדרים פרקטיים קיימים (כמו-המטבע, הדינר היורדני והשקל הישראלי) במקביל.

## נושרד החוץ-נוחלקת הקשר

- ג. הסדרים פרקטיים חדשים שיושגו בהסכם האוטונומיה נאופציה של  
בוליים ירדניים במקביל לישראליים.  
ד. בעיות פרקטיות שיפתרו בהסכמת שני הצדדים (בילטרלית או  
בנועדה המתמדת).

בהצגת העקרונות ניתן לדבר באופן פשוט על העקרון של אי  
הפעלה חד צדדית באורח האמור ולהשתמש בנוסחה כללית  
כאמור, ולהשאיר הקצאת הסמכויות להסכם המפורט. חלוקה סופית של  
הסמכויות תהא רק בזום הסטטוס הסופי נמאחר יותר מסר קרצקו  
נייר לא פורמלי המונה אפשרויות השימוש בסמכויות והמוברק  
להלן:

DURING THE TRANSITIONAL PERIOD, PRACICAL SITUATIONS  
CONCERNING THESE RESERVED/RESIDUAL POWERS WILL BE RESOLVED  
IN ONE OF FOUR WAYS:

- A. NON-EXERCISE OF THE POWER.  
B. MAINTAINING ARRANGEMENTS WHICH CURRENTLY EXIST.  
C. SPECIFYING NEW ARRANGEMENTS IN THE AUTONOMY AGREEMENT.  
D. THE AGREEMENT OF ISRAEL AND THE SCA (AC)  
2. THE FINAL ALLOCATION OF THESE POWERS AND  
RESPONSIBILITIES WILL BE ADDRESSED ONLY IN THE FINAL  
STATUS NEGOTIATIONS.

עד כאן

12. קרצקו הוסיף כי ברעיונות האמריקניים לגישור על הפערים  
אינם נכנסים לעאלת מקור הסמכות, שכן הם אינם מניחים שצד  
כלשהו יקבל את עמדות האחר. ההסכם יישתוק'י בנקודה זו, וכל צד  
יוכל להציג את ההסכם מבחינתו לפי רצונו. לדעת האמריקנים



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

המוצא של ידיהם עונה על הדאגות הבסיסיות של שני הצדדים.  
ענייני הבטחון יודונו במסגרת הבטחון, והכל בלא שיראה כמוכיל  
למדינה פלסטינאית ולכן נמנעה קטגוריה רחבה של מרכיבי ריבונות  
שלא יימסרו לאוטונומיה כדי שלא יתקבל ההסדר כמוכיל  
למדינה, ובמיוחד כיוון שאין צורך פרקטי בדיון זה לתקופת  
המעבר. זאת באשר לדאגות ישראל. באשר לדאגת המצרים, הרוצים  
להבטיח שישראל לא תפעיל חד צדדית סמכויות שאינן בגדר הבטחון -  
יש לציין כי יש שלוש קטגוריות של סמכויות, אלה המועברות  
לאוטונומיה כבכפוף לתאום ושיתוף פעולה: הבטחוניות  
והשירותיות, וכולן יחד הן סמכויות הממשל הצבאי הקיים היום.  
מתוכן ישארו חד צדדית בידי ישראל סמכויות הבטחון, ואילו  
השירותיות יופעלו לפי המכניזם כאמור, והאחרות יועברו  
לאוטונומיה בכפוף לשפ' ותיאום. אם המטרה היא לתת לאוטונומיה  
ככל האפשר מה שאיננו מסממני ריבונות - הדבר אפשרי, אך אם מטרת  
המצרים אחרת - לא ילך.

13. קויים לאחר מכן דיון בעניין זה. גבאי ציין מצידנו כי  
עמדתנו העקרונית  
נשארת כי מקור הסמכות בידנו, וזמער לכך יש לדון בכל נושא  
באורח פרקטי ופרגמטי ולשקול אותו, כמוכן לא על יסוד של ' כוה  
ראה וקדש', אנו עוסקים בהסכם הבנות ועקרונות וצריך שלא  
להכנס לפרטים, אלא להשאירם  
להסכם האוטונומיה המפורט. ההסדרים כיום צריך שיהיו לתקופת  
המעבר. עבר אל חמיד אמר כי גם מצרים שומרת על עמדתה הבסיסית  
ושאל מה עמדת ארהב באשר למקור הסמכות.

אנו הסברנו מצדנו כי בקמפ' דייויד מדובר על 'העברת'  
סמכויות ועל 'נסיגת' נולא' ביטולי: הממשל הצבאי, וזהו מקור  
עמדתנו. השבנו בשלייה לשענה המצרית כי אנו מנסים לקבוע  
עובדות מוגמרות בתקופת המעבר. כן חזרנו על נכונות להסברים  
פרקטיים. קרצקו ציין  
כי הצעתם היא לשתוק בעניין מקור הסמכות, והסמכויות שייקבעו

בהסכם יהיו מה שיחייב. הדגיש כי מעולם לא הגיעו להסכם עם  
בריה"ם  
למי מקור הסמכות במזרח ברלין כלטענת ארה"ב - ממשל צבאי רוסי.

ולטענת ברה"מ - מזרח גרמניה, אך ההסכם מתחדש מדי כמה שנים  
ופועל פרקטית. עבר אל חמיד חזר וביקש עמדת ממשלת ארה"ב וציין  
כי יש צורך להכנס לשאלות העקרוניות. שאל אם ארה"ב סבורה  
שהפלסטינאים יסכימו שלא יכתב שהם מקור הסמכות וקרצקו ציין כי  
לדעתו לא יעמדו על כך.  
ועבר אל חמיד חזר ודיבר על מסגרת 'מחשבתית', הצריכה להיות

## מושרד החוץ-מחלקת הקשר

דומה

לרו שבפורומים בינל אחרים. פטריון דיבר על המאמץ לעניינים פרקטיים ולא נוסחאות בקשר למקור הסמכות, ועבד אל חמיד דיבר בהרחבה על מגילת האוס ועל עקרונותיה. גבאי, מצידו, ביקש לחזור לדיון בהתאם לקמף דיויד ולא על הצהרות אום, וקמף דיויד מחייב אום על סמכויות האוטונומיה ולא דטוריקה.

14. לאחר מכן נדונו נושאי הוועדה המתמדת. הערנו לגבי הסיכום הבחתי פודמלי האמריקני למושב קודם, כי איננו רוצים באי בהירות בקשר לפרוצדורה שבה יתקבלו החלטות הוועדה המתמדת. לפי קמף דיויד הן יתקבלו בהסכמה ופירושה- פה אחד נזאת כיוון שהאמריקנים הצביעו באותו נייד על אפשרות שצד מן הצדדים נמנע בהחלטה. אמרנו כי יש להשאיר לכל צד את הדרך להביע דעתו, אך ההחלטה צריכה להיות פה אחד וללא כל אי בהירויות. המצרים- עבד אל חמיד ואבראש- פיתחו תיאוריה לפיה החלק הראשון של הסעיף הנוגע בדבר בקמף דיויד, העוסק בעקורי 1967, צריך להיות 'בהסכמה', אך אין פירושה בהכרח פה אחד, ואילו החלק השני, העוסק באפשרות כי הוועדה תעסוק גם בעניינים אחרים, אינו חייב להיות פה אחד, ויכול להיות גם על ידי רוב. דחינו זאת על הסף בעמדה שאין לה כל שחר.

החמי' הסביר כי בקמף דיויד היה ברור ש' הסכמה' פירושה פה אחד והדבר חל על כל הנושאים, ולעולם לא היתה ישראל מסכימה להפקיר אינטרסים חיוניים בידי רוב. שמראש קבועה עמדתו נעבד אל חמיד טען כי לא חמיד מצרים וירדן מסכימות לו עם לו, ואנו אמרנו כי בנושאים אלה לא נעלה על הדעת כל קביעה של 'ירוב'. גבאי הוכיח הסכמת קרטז ורוהמי באפריל 1980 להוסיף ארהב לוועדה, הסכמה, שאח' הצטרפו לה המצרים, ונאמר במפורש כי ההחלטות יהיו פה אחד.

15. קרצקו ציין כי לדעתם הגיוני שההחלטות יהיו באישור כל חברי הוועדה, ואם חבר כלשהו מתנגד- ההחלטה לא תתקבל. דבר זה מתאים לנוסח קמף דיויד. השאלה אם צריך צד לומר במפורש את דעתו או יכול להביעה בשתיקה אינה קריטית, ארהב יכולה להיות עם כל חוצאה. אין מדובר על פרוצדורה של הצבעה, והגיוני שישראל לא חיבנס מראש לוועדה של 3 ערבים וישראלי אחד. באשר לנושאים שונים שיובאו לוועדה לפי הסיפא של הסעיף בקמף דיויד, הפרוצדורה צריכה להיות לא בלעדי הסכמה ישראלית בכל מקרה, ואין נושא שיועלה או יוכרע בהתנגדות חבר לוועדה. נמשך ויכוח, כשהמצרים מנסים לעמוד על טענותיהם, והחמי' אמר כי זהו מהנושאים בקמף דיויד שאין בהם כל ערפול וחבל להוסיף מחלוקות לאה הקיימות. גבאי אמר, כי הסכמתנו להוסיף נושא כלשהו לטיפול הוועדה תלוייה בכך שהפרוצדורה שתינקט היא של

## מושרד החוץ-מחלקת הקשר

הסכמה פה אחד. עלתה שאלה אם ניתן לפתור נושאים מסויימים  
בלטרית בין ישראל  
לאוטונומיה, והמצרים, אחר דיון פנימי ביניהם, אמרו כי הם נוטים  
להסכים לכך, אך עוד יודיעו עמדתם הסופית.  
16. בשעות הבוקר הגיע מברק מלשכת שהבט ובו ההנחיה על דעת  
רוהם בקשר לאי המשך כל דיון בנושאי בטחון. קוברסקי שוחח  
טלפונית עם שהבט להבהרה. בעקבות זאת מסר קוברסקי לווקר על  
ההנחיה שקיבלנו, ולאחר מכן מסר אותה לשאט, גם שאט וגם ווקר  
קבלו קטה את הטובדה של אי מתן אפשרות הצגת שאלות הבהרה בנושא  
זה, נוצרה אווירה מתוחה. שאט ביקש שהות להתקשר עם עלי כדי  
לדווח לו.

ישיבת המליאה שנקבעה לשעה 1600 להמשך בנושאי הבטחון, כאמור  
נדחתה איפוא. ווקר פנה בינתיים לקוברסקי ואמר כי עליו לדווח  
לממוניו, אך אינו רוצה ליצור תחושת משבר. אמר כי יתכן כי  
כתוצאה מדיווחו עשוי לואיס להתבקש לפנות לדרג מדיני בישראל  
לשם קבלת הבהרות בקשר לנושא כאגב, ווקר ציין כי עמדת ארהב  
בנושאי בטחון חוץ דומה לשלנו, אך יש חילוקי דעות מסויימים  
בענייני בטחון פנימי.

בשעה 1830 התקשר קוברסקי לשאט לבדוק את המצב ולאחר מכן  
נאקיימה פגישת ראשי המשלחות בה סוכם כי תהיה ישיבת מליאה  
קצרה, שבה רק יאוכרו המצרים, בלא פירוש, כי עמדתם בנושאי  
בטחון הוצגה במפגש השרים בהרצליה במאי 1980. כן סוכם כי ראשי  
המשלחות יקבעו לז' להמשך המפגשים.

17. ב-1980 קויימה ישיבת מליאה קצרה, בה אמר שאט כי הצד  
הישראלי הציג אתמול את עמדתו בנושאי הבטחון, ובי העמדה המצרית  
בבר הוצגה ברובור במאי 1980 בהרצליה. כל צד רשאי  
במקובל, לשאול שאלות הבהרה, ודבר זה עשוי להיעשות עי מצרים  
במפגש העתיד. ווקר הודיע כי גם משלחתם תשאל שאלות הבהרה  
במפגש הבא. בעקבות ישיבה זו נרגעה לכאורה האווירה.

נקבעה למחר בבוקר (4.3) ישיבת ראשי המשלחות לקביעת לז' לעתיד  
ואחרי תקויים ישיבת מליאה, וכן כנראה, ישיבת ועדת משנה, ואחרי  
מליאה לסיכום הדיונים. ===

תפ: שהח, סשהח, רהמ, סרהמ, שהבט, מנכ"ל, ממנכ"ל, ר/מרכז,  
רובינשטיין, רם, אמן, שרהפניס, מנכ"לפניס, ד"ר בון, מצרים, טמח,  
מצפא, שרהמטפטיס, מנכ"למטפטיס



מדינת ישראל  
משרד הפנים

המנהל הכללי

ירושלים, ט' בסיון תשמ"ב  
1 במאי 1982

ס ו ד י  
לנמען בלבד

אל מר ח. בראון, המשנה למנכ"ל משרד החוץ

ונניין מפגש עם צוות המומחים האמריקאים למו"מ על האוטונומיה

1 נא לרשום לפניך כי צוות המו"מ האמריקאי לשיחות האוטונומיה יגיע לישראל ביום א', ט"ו בסיון תשמ"ב (6.6.82) וישאר עד ליום ד', י"ח בסיון תשמ"ב (9.6.82).  
הודם לכן יבקר הצות הנ"ל במצרים.

2 השיחות עם הצוות יתקיימו כנראה ביום א' אחה"צ, ביום ב' וביום ג'.

3 אמריקאים ירצו להחליף דברים איתנו סביב החומר המצ"ב שהועבר אלינו טלגרפית. אמצעות שגרירות ארה"ב בישראל.  
לוטת החומר לתשומת לבך.

4 ירון מכין של הצוות הישראלי יתקיים בלשכתי ביום ד', י"א בסיון תשמ"ב.  
14.00 בשעה 14.08.

ב ב ר כ ו  
ח. קוברסקי

PROGRESS REPORT OF THE WORKING TEAM TO THE MINISTERIAL LEVEL

DELEGATIONS AT THE MINISTERIAL LEVEL REPRESENTING EGYPT AND ISRAEL AND A DELEGATION REPRESENTING THE

UNITED STATES MET ON SEPTEMBER 24, 1981 AND NOVEMBER 13, 1981 AND ISSUED STATEMENTS (TABS 1 AND 2) IN WHICH, INTER ALIA, THEY INSTRUCTED THE WORKING TEAM TO EXAMINE THE KEY ISSUES RELATED TO THE TRANSITIONAL PERIOD PROVIDED FOR IN THE CAMP DAVID FRAMEWORK.

- IN THE PAST EIGHT MONTHS, THE WORKING TEAM HAS HELD FOUR TRILATERALS, IN ADDITION TO NUMEROUS BILATERAL SESSIONS. THESE SESSIONS HAVE FOCUSED ON AN AGREEMENT ON UNDERSTANDINGS AND PRINCIPLES, WHICH THE MINISTERS ESTABLISHED AS THEIR IMMEDIATE OBJECTIVE. AN AGREEMENT ON PRINCIPLES WOULD HELP IN REACHING THE FINAL AGREEMENT ON FULL AUTONOMY WHICH MUST ESTABLISH THE PRACTICAL ARRANGEMENTS FOR THE TRANSITIONAL PERIOD. THE WORKING TEAM HAS MADE PROGRESS ON CERTAIN ISSUES RELATING TO THESE PRINCIPLES AND UNDERSTANDINGS. IN THE LIGHT OF THEIR EXAMINATION OF THIS PROGRESS REPORT, THE MINISTERS MAY CONSIDER FURTHER APPROPRIATE STEPS IN ORDER TO FACILITATE THE CONCLUSION OF AN AGREEMENT ON UNDERSTANDINGS AND PRINCIPLES.

NATURE, SIZE AND STRUCTURE

- THE WORKING TEAM DISCUSSED THE ISSUE OF THE NATURE, SIZE, AND STRUCTURE OF THE SGA(AC) AT LENGTH AND WAS ABLE TO ACHIEVE PROGRESS IN SOME AREAS, INCLUDING THE FOLLOWING:

- -- THERE WILL BE ONE BODY FREELY ELECTED
- WHICH WILL REPRESENT THE PALESTINIAN ARAB
- INHABITANTS, WILL BE ELECTED ONLY BY THEM, AND
- WILL ASSUME THOSE POWERS AND RESPONSIBILITIES
- TRANSFERRED TO IT UNDER THE AGREEMENT.
  
- -- THE SGA(AC) WILL EXAMINE AND DECIDE ALL
- SUBJECTS WITHIN ITS COMPETENCE AND WILL BE
- RESPONSIBLE FOR PLANNING AND FOR CARRYING OUT
- ITS DECISIONS;
  
- -- THE SGA(AC) WILL APPORTION ITS FUNCTIONS
- AMONG ITS MEMBERS. THE SGA(AC) WILL ORGANIZE
- ITSELF IN AN APPROPRIATE MANNER TO CARRY OUT
- ITS FUNCTIONS, WILL SELECT ITS OWN OFFICERS,
- AND WILL DETERMINE ITS OWN INTERNAL PROCEDURES.
  
- DESPITE AGREEMENT ON THESE CONCEPTS, EGYPT AND



ISRAEL DRAW DIFFERENT CONCLUSIONS ON THE NATURE, SIZE, AND STRUCTURE OF THE SGA(AC). EGYPT MAINTAINS THAT THE SIZE SHOULD BE COMMENSURATE WITH BOTH ITS REPRESENTATIVE CHARACTER AND ITS POWERS, THAT IT SHOULD BE FREE TO DEVISE ITS OWN STRUCTURE, AND THAT IT SHOULD HAVE FULL LEGISLATIVE, EXECUTIVE, AND JUDICIAL POWERS. ISRAEL MAINTAINS THAT THE NUMBER OF SGA(AC) MEMBERS SHOULD CONFORM TO ITS FUNCTIONS AS ENUMERATED IN THE SECTION ON POWERS AND RESPONSIBILITIES, WHICH WOULD INCLUDE ADMINISTRATION OF JUSTICE AND THE POWER TO ISSUE REGULATIONS.

- EACH PARTY IS CONCERNED THAT THE OTHER'S APPROACH MAY PREJUDICE THE NEGOTIATIONS CONCERNING THE FINAL STATUS OF THE WEST BANK AND GAZA. ISRAEL IS CONCERNED THAT A LARGE SGA(AC) GIVEN BROAD LEGISLATIVE, EXECUTIVE AND JUDICIAL AUTHORITY CLOSELY PARALLELS A SOVEREIGN GOVERNMENT. EGYPT IS CONCERNED THAT A BODY LIMITED IN SIZE WITH NARROWLY DEFINED POWERS WOULD NOT BE SUFFICIENTLY REPRESENTATIVE AND WOULD APPEAR TO BE STRICTLY ADMINISTRATIVE, RATHER THAN FULLY AUTONOMOUS.

- THE WORKING TEAM BELIEVES THAT IT HAS SUCCEEDED IN IDENTIFYING THE ELEMENTS INVOLVED IN THIS ISSUE. FOR THE BENEFIT OF THE MINISTERS, THE WORKING TEAM HAS ATTACHED TO THIS REPORT (TAB ,) A LIST OF THE OPTIONS WHICH HAVE BEEN SUGGESTED WITH RESPECT TO THE NATURE, SIZE, AND STRUCTURE OF THE SGA(AC). THE OPTIONS VARY FROM THE OPENING POSITIONS OF THE PARTIES, BUT ONE OR MORE OF THEM MAY MEET THE CONCERNS OF BOTH PARTIES.

#### JURISDICTION OF THE SGA(AC)

- THE WORKING GROUP HAS AGREED THAT THE AUTHORITY OF THE SGA(AC) WILL BE THE SAME IN THE WEST BANK AND GAZA AND THAT THE SGA(AC) SHALL, IN RELATION TO THE EXERCISE OF ITS FUNCTIONS, TREAT THE TWO AREAS AS AN INTEGRAL UNIT. HOWEVER, THERE IS A SIGNIFICANT DIFFERENCE BETWEEN EGYPT AND ISRAEL ON THE JURISDICTION OF THE SGA(AC), WHICH DERIVES FROM ISRAEL'S POSITION THAT AUTONOMY IS FOR THE INHABITANTS OF JUDEA AND

SAMARIA AND THE GAZA DISTRICT AND EGYPT'S POSITION THAT AUTONOMY APPLIES TO BOTH THE INHABITANTS AND THE TERRITORIES OF THE WEST BANK AND GAZA AS DEFINED PRIOR TO JUNE 1967. THIS CONCEPTUAL DIFFERENCE RAISES DIRECTLY THE QUESTION OF JURISDICTION OVER THE ISRAELI SETTLEMENTS AND THE SPECIFIED SECURITY LOCATIONS, WHICH THE WORKING TEAM IS ADDRESSING IN THE COURSE OF ITS DISCUSSIONS ON LAND AND SECURITY.

- WITH REGARD TO JERUSALEM, THE MEMBERS OF THE EGYPTIAN AND ISRAELI DELEGATIONS CLEARLY RESTATED THEIR RESPECTIVE POSITIONS, WHICH REMAIN AS INDICATED IN THE LETTERS OF PRESIDENT SADAT AND PRIME MINISTER BEGIN WHICH WERE ATTACHED TO THE CAMP DAVID ACCORDS.

- THE WORKING TEAM HAD A FRUITFUL DISCUSSION OF THE ISSUE OF THE PERSONAL JURISDICTION OF THE SGA(AC) AND -



WAS ABLE TO AGREE THAT ALL INDIVIDUALS IN THE TERRITORIES WILL RESPECT THE LAW IN FORCE IN THE TERRITORIES. HOWEVER, SIGNIFICANT ISSUES CONCERNING THE APPLICATION OF THIS PRINCIPLE REMAIN. EGYPT MAINTAINS THAT THE SGA(AC) SHOULD HAVE FULL JURISDICTION OVER ALL PERSONS IN THE WEST BANK AND GAZA. ISRAEL MAINTAINS THAT, IF THE SGA(AC) IS GIVEN FULL JURISDICTION OVER ALL RESIDENTS, THE SGA WOULD BE PERCEIVED AS HOLDING FULL TERRITORIAL SCOPE, RATHER THAN EXERCISING PERSONAL AUTONOMY. THE OPTIONS PAPER CONCERNING PERSONAL JURISDICTION WHICH WAS REQUESTED BY THE MINISTERS AT THEIR NOVEMBER 12 SESSION IS ATTACHED (TAB 4).

#### SECURITY

- EGYPT MADE A PRESENTATION ON SECURITY IN MAY 1980, AND ISRAEL MADE A PRESENTATION IN MARCH 1982. IT WAS AGREED THAT THE SUBJECT WILL BE TAKEN UP AGAIN.

#### LEGISLATION AND REGULATORY POW-R

- THE WORKING TEAM BELIEVES THAT IT HAS ACHIEVED CONCEPTUAL AGREEMENT ON THIS SUBJECT, ALONG THE LINES OF THE APPROACH PROPOSED BY THE UNITED STATES (TAB 5). THE TWO DELEGATIONS HAVE DECIDED TO WITHHOLD THEIR COMMENTS ON THE FORMULA, BECAUSE THEIR CONCEPTUAL AGREEMENT TO ITS APPROACH IS UNDERSTOOD TO DEPEND UPON THE SATISFACTORY RESOLUTION OF THE ISSUES OF COOPERATION AND COORDINATION, RESERVED/RESIDUAL POWERS, AND SETTLEMENT OF DISPUTES.

#### COORDINATION AND COOPERATION

- ISRAEL MAINTAINS THAT, IN VIEW OF THE FREE MOVEMENT THAT WILL PREVAIL BETWEEN THE AREAS AND ISRAEL AND FOR THE GENERAL WELFARE OF THE INHABITANTS, ARRANGEMENTS

WILL NEED TO BE AGREED UPON IN THE NEGOTIATIONS IN A NUMBER OF DOMAINS FOR COOPERATION AND COORDINATION WITH ISRAEL. ISRAEL EMPHASIZES THAT THE SGA(AC) WILL HENCE HAVE FULL SCOPE TO EXERCISE ITS WIDE-RANGING POWERS UNDER THE TERMS OF THE AUTONOMY AGREEMENT. THESE POWERS EMBRACE ALL WALKS OF LIFE AND WILL ENABLE THE INHABITANTS OF THE AREAS CONCERNED TO ENJOY FULL AUTONOMY.

- EGYPT MAINTAINS THAT COORDINATION AND COOPERATION BETWEEN THE SGA(AC) AND ISRAEL WILL DEVELOP NATURALLY AND NEED NOT BE PREDETERMINED IN THE AUTONOMY AGREEMENT. IN THE PRESENT CONTEXT, EGYPT ALSO BELIEVES THAT TO PREDETERMINE COOPERATION AND COORDINATION COULD INVOLVE RECOGNITION OF THE STEPS TAKEN BY ISRAEL TO INTEGRATE, ECONOMICALLY AND OTHERWISE, THE WEST BANK AND GAZA INTO ISRAEL, WHICH IT FEELS IT CANNOT DO ON BEHALF OF THE PALESTINIANS. COORDINATION AND COOPERATION COULD ALSO BE SEEN AS A MECHANISM FOR MAINTAINING ISRAELI CONTROL OVER THE POWERS AND RESPONSIBILITIES TRANSFERRED TO THE SGA(AC).

#### RESERVED/RESIDUAL POWERS

- EGYPT AND ISRAEL AGREE THAT, IN ACCORDANCE WITH THE CAMP DAVID FRAMEWORK, THE SGA(AC) WILL NOT BE ALLOCATED POWERS AND RESPONSIBILITIES WHICH CAN REASONABLY BE CONSIDERED INDICIA OF SOVEREIGNTY OR WHICH ARE UNNECESSARY FOR FULL AUTONOMY DURING THE TRANSITIONAL PERIOD. THEY ALSO AGREE THAT POWERS AND RESPONSIBILITIES WHICH ARE NOT EXERCISED BY THE SGA(AC) WILL BE HANDLED IN A MANNER WHICH WILL NOT PREJUDGE THE FINAL STATUS OF THE WEST BANK AND GAZA.

- EGYPT MAINTAINS THAT THE POWERS AND RESPONSIBILITIES WHICH WILL NOT BE EXERCISED BY THE SGA(AC) ARE FOREIGN AFFAIRS, STATUS, AND THAT THESE POWERS AND RESPONSIBILITIES SHOULD BE HELD IN ABEYANCE OR EXERCISED, IF NECESSARY, THROUGH AGREED ARRANGEMENTS.

- ISRAEL MAINTAINS THAT THE CATEGORY SHOULD INCLUDE ADDITIONAL ITEMS, SUCH AS INTERNATIONAL COMMUNICATIONS

AND TRANSPORTATION, CURRENCY, POSTAGE, AND TRAVEL DOCUMENTS

ISRAEL MAINTAINS THAT THE CURRENT SITUATION SHOULD CONTINUE WITH REGARD TO THESE POWERS AND THEREFORE THAT ISRAEL SHALL HOLD THESE POWERS, ALTHOUGH IT MAY NOT EXERCISE SOME OF THEM.

- THE UNITED STATES NOTES THAT THERE WOULD SEEM TO BE TWO PRIMARY QUESTIONS CONCERNING THIS ISSUE: (1) WHAT POWERS AND RESPONSIBILITIES WILL BE INCLUDED IN THIS CATEGORY (I.E., WILL NOT BE ALLOCATED SOLELY TO THE SGA(AC)); AND (2) HOW THEY WILL BE HANDLED DURING THE TRANSITION, IF IT IS NECESSARY TO DO SO.

- DURING THE COURSE OF THE WORKING GROUP DELIBERATIONS



ON THIS ISSUE, THE UNITED STATES PUT FORTH FOR CONSIDERATION THE PROPOSAL IN THE ATTACHED NON-PAPER CONCERNING RESERVED/RESIDUAL POWERS (TAB 4).

#### POWERS AND RESPONSIBILITIES

- EGYPT AND ISRAEL AGREE THAT THE SGA(AC) WILL HAVE THE POWERS NECESSARY FOR THE FULFILLMENT OF ITS RESPONSIBILITIES, INCLUDING THE POWER TO HIRE STAFF, SUPERVISE THE COURTS, DETERMINE ITS BUDGET, TAX, ENTER INTO CONTRACTS, SUE AND BE SUE, AND OTHER EXECUTIVE AND JUDICIAL POWERS. THE MAJOR FOCUS OF WORKING GROUP DISCUSSIONS CONCERNING THE POWERS OF THE SGA(AC) RELATES TO LEGISLATION AND REGULATORY POWERS, WHICH IS DISCUSSED ABOVE.

- WITH RESPECT TO RESPONSIBILITIES OF THE SGA(AC), EGYPT NOTE" THAT THE CAMP DAVID ACCORDS PROVIDE FOR THE SGA TO REPLACE THE ISRAELI MILITARY GOVERNMENT AND ITS CIVIL ADMINISTRATION. EGYPT MAINTAINS THAT ALL THE POWERS AND RESPONSIBILITIES CURRENTLY EXERCISED BY THE ISRAELI MILITARY GOVERNMENT AND ITS CIVILIAN ADMINISTRATION SHALL BE TRANSFER ED TO THE SGA, SUBJECT TO THE PROVISIONS OF THE CAMP DAVID ACCORDS AND THE AUTONOMY AGREEMENT. THE SGA WILL EXERCISE ALL ITS POWERS AND RESPONSIBILITIES IND'PENDENTLY AND FREE FROM INTERFERENCE. THE SGA SHALL PARTICIPATE DURING THE TRANSITIONAL PERIOD IN ALL THE STAGES OF NEGOTIATION ON FINAL STATUS AIMED AT RESOLUTION OF THE PALESTINIAN PROBLEM IN ALL ITS ASPECTS.

- ISRAEL MAINTAINS THAT THIS POSITION IS INCONSISTENT WITH THE FRAMEWORK AGREEMENT, WHICH STIPULATES THAT

THE AUTONOMY AGREEMENT WILL DEFINE THE POWERS AND RESPONSIBILITIES OF THE SGA(AC). INSTEAD, ISRAEL



SUGGESTS THAT THE POWERS TO BE TRANSFERRED TO THE SGA(AC) WILL BE IN THE FOLLOWING DOMAINS: (1) ADMINISTRATION OF JUSTICE; (2) AGRICULTURE; (3) FINANCE; (4) CIVIL SERVICE; (5) EDUCATION AND CULTURE; (6) HEALTH; (7) HOUSING AND PUBLIC WORKS; (8) TRANSPORTATION AND COMMUNICATIONS; (9) LABOR AND SOCIAL WELFARE; (10) MUNICIPAL AFFAIRS; (11) LOCAL POLICE; (12) RELIGIOUS AFFAIRS; AND (13) INDUSTRY, COMMERCE AND TOURISM.

- THE WORKING GROUP BELIEVES THAT THE PARTIES' CONCERNS ARE LINKED TO THE OUTSTANDING ISSUES OF RESERVED/RESIDUAL POWERS AND LAND. FURTHER PROGRESS MIGHT THUS BE EASIER TO ACHIEVE ONCE UNDERSTANDINGS ARE REACHED ON THE ISSUES OF RESERVED/RESIDUAL POWERS AND LAND. IT SUGGESTS THEREFORE THAT FURTHER DISCUSSION OF POWERS AND RESPONSIBILITIES BE DEFERRED PENDING RESOLUTION OF THESE RELATED ISSUES.

#### LAND

- THE WORKING GROUP HAS NOT FULLY DISCUSSED LAND.

#### CONTINUING COMMITTEE

- THE ROLE OF THE CONTINUING COMMITTEE DURING THE TRANSITIONAL PERIOD CANNOT BE ADDRESSED IN ISOLATION FROM OTHER ISSUES, SUCH AS THE SETTLEMENT OF DISPUTES AND LAND. THE WORKING GROUP WILL TAKE THIS UP, AS APPROPRIATE, IN THE CONTEXT OF DISCUSSION OF OTHER ITEMS.

#### WITHDRAWAL OF THE ISRAELI MILITARY GOVERNMENT AND ITS CIVILIAN ADMINISTRATION AND BEGINNING OF THE TRANSITIONAL PERIOD.

- EGYPT AND ISRAEL AGREE THAT THE SGA(AC) WILL REPLACE THE EXISTING MILITARY GOVERNMENT, IN ACCORDANCE WITH THE CAMP DAVID FRAMEWORK. THEY ALSO AGREE THAT THE SGA(AC) WILL ASSUME ITS POWERS AND RESPONSIBILITIES UPON THE WITHDRAWAL OF THE ISRAELI MILITARY GOVERNMENT AND ITS CIVILIAN ADMINISTRATION.

- IT HAS BEEN AGREED THAT A SCHEDULE CONCERNING ELECTIONS, WITHDRAWAL OF THE MILITARY GOVERNMENT AND ITS CIVILIAN ADMINISTRATION, AND INAUGURATION OF THE SGA(AC) SHOULD BE INCLUDED IN THE FINAL AUTONOMY

AGREEMENT, AND THAT PROVISION SHOULD BE MADE TO FACILITATE THE ORDERLY TRANSFER OF AUTHORITY FROM THE MILITARY GOVERNMENT TO THE SGA(AC) AND THE CONTINUATION OF BASIC SERVICES TO THE INHABITANTS.

#### REMAINING ELECTORAL ISSUES

- THE WORKING TEAM REVIEWED THE WORK WHICH HAS ALREADY BEEN ACCOMPLISHED IN THE ELABORATION OF PROCEDURES CONCERNING THE CONDUCT OF FREE ELECTIONS. IT IS POSSIBLE TO DRAW FROM THIS WORK THE FOLLOWING -

PRINCIPLES AND UNDERSTANDINGS, LEAVIN; UNRESOLVED  
TECHNICAL ISSUES TO BE WORKED OUT IN THE NEGOTIATIONS  
ON THE DETAILED AUTONOMY AGREEMENT:

- (INSERT PRINCIPLES)

- THE ISSUE OF WHETHER THE ARAB INHABITANTS OF EAST  
JERUSALEM WILL BE ABLE TO PARTICIPATE IN THE ELECTIONS  
FOR THE SGA(AC) REMAINS UNRESOLVED.



OPTIONS FOR RESOLVING THE NATURE, SIZE, AND STRUCTURE OF  
- THE SGA(AC)

I. DEAL WITH THESE THREE ISSUES AS A PACKAGE:

- A. THE SGA(AC) WILL BE A SINGLE BODY WITH ADMINISTRATIVE NATURE AND A MEMBERSHIP OF APPROXIMATELY 13 ELECTED INDIVIDUALS.

- B. THE SGA(AC) WILL DEVISE ITS OWN STRUCTURE, WILL HAVE FULL LEGISLATIVE, EXECUTIVE, AND JUDICIAL POWERS, AND WILL HAVE A MEMBERSHIP OF 80-100 INDIVIDUALS.

- C. THE SGA(AC) WILL BE A SINGLE BODY WHICH WILL HAVE AN ADMINISTRATIVE AND REPRESENTATIVE CHARACTER AND WILL POSSESS, REGARDLESS OF THE TERMINOLOGY ADOPTED, THE ABILITY TO MAKE CHANGES IN THE LAWS AND REGULATIONS WITHIN ITS DEFINED AREAS OF COMPETENCE. THE SGA(AC) WILL HAVE A MEMBERSHIP OF 32-45 MEMBERS.

II. DEAL WITH THE SIZE ISSUE ALONE:

- A. THE NUMBERS WHICH HAVE BEEN SUGGESTED ARE 13-15, 80-100, AND 32-45.

- B. SUGGESTIONS HAVE ALSO BEEN MADE TO FIND A COM-



PROMISE THROUGH MORE DETAILED TREATMENT OF THE SIZE ISSUE, SUCH AS:

- 1. ACKNOWLEDGE THAT THE SGA(AC) HAS A REPRESENTATIVE AND A FUNCTIONAL CHARACTER BUT THAT THE REPRESENTATIVE CHARACTER WILL ASSUME A NEW DIMENSION WHEN THE FINAL STATUS NEGOTIATIONS ARE INITIATED. THEREFORE, A CERTAIN NUMBER OF MEMBERS, PERHAPS BETWEEN 20 AND 30, WOULD BE ELECTED TO FULFILL THE INITIAL FUNCTIONS OF THE SGA(AC), AND AN ADDITIONAL NUMBER PERHAPS 20, WOULD BE ELECTED WHO WOULD JOIN THE SGA(AC) WHEN THE FINAL STATUS NEGOTIATIONS BEGIN.

- 2. ACKNOWLEDGE THAT THE WEST BANK AND GAZA MAY PRESENT SLIGHTLY DIFFERENT ADMINISTRATIVE REQUIREMENTS, AND THEREFORE ELECT 11-15 MEMBERS FROM EACH AND AN ADDITIONAL 11-15 AT-LARGE MEMBERS.

- 3. TIE THE NUMBER OF ELECTED OFFICIALS TO FUNCTIONS, BUT ELECT TWO OR THREE OFFICIALS FOR EACH FUNCTION.

- C. DO NOT ATTEMPT TO RESOLVE THE SIZE ISSUE AT THIS STAGE, BUT AGREE ON THE FACTORS WHICH ARE RELEVANT TO THE DETERMINATION OF THE SIZE:

- 1. THE FUNCTIONS OF THE SGA(AC).

- 2. THE FUNCTIONS OF THE SGA(AC) AND ITS REPRESENTATIVE CHARACTER.

- D. BASE SIZE SOLELY ON CONSTITUENT REPRESENTATION THAT ASSURES APPORTIONMENT WITH DUE REGARD FOR POPULATION, TAKING INTO ACCOUNT REASONABLE NORMS FOR REPRESENTATION AND THE PRACTICE OF APPROPRIATE STATES IN THE REGION.

III. CONSIDER THE ISSUES OF SYSTEMS OF ELECTION AND "NUMBER OF MEMBERS TO BE ELECTED" INTEGRALLY.

S. BRIDGING IDEA: SETTLEMENT OF DISPUTES AND ROLE OF  
- THE CONTINUING COMMITTEE

- IN THE COURSE OF BILATERAL DISCUSSIONS ON THE ROLE OF THE CONTINUING COMMITTEE, THE ISRAELI AND EGYPTIAN WORKING TEAMS EACH ASKED THE UNITED STATES FOR ITS IDEAS ON THE MANNER IN WHICH DISPUTES UNDER THE AGREEMENT MIGHT BE SETTLED AND THE ROLE OF THE CONTINUING COMMITTEE IN SUCH MATTERS.

- THE UNITED STATES TEAM RESPONDED THAT IT WAS TO BE EXPECTED THAT QUESTIONS CONCERNING THE INTERPRETATION OR APPLICATION OF THE AUTONOMY AGREEMENT WOULD ARISE DURING THE TRANSITIONAL PERIOD. THESE QUESTIONS SHOULD BE RESOLVED AS THEY ARISE, SO THAT ISSUES DO NOT ACCUMULATE. IN THE VIEW OF THE UNITED STATES, THE MECHANISM FOR SETTLING DISPUTES SHOULD VARY WITH THE



NATURE OF THE DISPUTE AND SHOULD ALLOW AN OPPORTUNITY FOR THE PARTIES TO DISCUSS THE MATTER BETWEEN THEMSELVES AND WITH OTHERS INTERESTED BEFORE FORMAL RESOLUTION MECHANISMS ARE INVOKED.

- THE UNITED STATES SUGGESTED THAT DISPUTES WOULD ORDINARILY PROGRESS THROUGH THREE STAGES:

- (1) WHEN A QUESTION ARISES CONCERNING THE INTERPRETATION OR APPLICATION OF THE AUTONOMY AGREEMENT, IT WOULD FIRST BE DISCUSSED BILATERALLY BETWEEN THE PRINCIPAL CONTESTANTS.

- (2) IF THE QUESTION IS NOT ANSWERED THROUGH THESE BILATERAL DISCUSSIONS, IT COULD BE REFERRED BY EITHER CONTESTANT TO THE CONTINUING COMMITTEE. THE CONTINUING COMMITTEE WOULD BE AVAILABLE FOR THE DISCUSSION OF ANY ISSUE, BUT NO DECISION COULD BE TAKEN OVER THE OBJECTION OF ANY MEMBER.

- (3) IF THE CONTINUING COMMITTEE CANNOT REACH A DECISION WITHIN A PRESCRIBED PERIOD, THE DISPUTE WOULD BE RESOLVED AS FOLLOWS:

- (A) DISPUTES CONCERNING THE SECURITY PROVISIONS OF THE AGREEMENT WILL, IN THE ABSENCE OF JORDANIAN PARTICIPATION, BE RESOLVED BY ISRAEL.
- THE MECHANISM WILL INCLUDE PROCEDURES TO PROTECT AGAINST THE ABUSE OF THIS AUTHORITY. FOR EXAMPLE, THE DECISION WOULD BE MADE AT A DEFINED SENIOR LEVEL AND, WHERE POSSIBLE, FOLLOWING FULL DISCUSSION IN THE CONTINUING COMMITTEE. IN ANY CASE, THE CONTINUING COMMITTEE WOULD HAVE THE OPPORTUNITY FOLLOWING A DECISION TO SEEK CLARIFICATIONS OF THE DECISION AND ITS BASIS.



- (B) DISPUTES CONCERNING THE LAND PROVISIONS  
- OF THE AUTONOMY AGREEMENT WILL BE ADDRESSED IN  
- THE CONTINUING COMMITTEE. PENDING A DECISION BY  
- THE COMMITTEE, THE CURRENT USER WOULD NOT BE  
- DISTURBED.

- (C) DISPUTES CONCERNING OTHER PROVISIONS OF THE  
- AGREEMENT WOULD BE RESOLVED PROMPTLY BY ARBITRATION.

- AS INDICATED ABOVE, THE U.S. VIEW CONCERNING THE  
ROLE OF THE CONTINUING COMMITTEE IS THAT IT WOULD BE  
AVAILABLE AS AN INTERMEDIATE STEP FOR THE DISCUSSION  
OF ISSUES DURING THE TRANSITIONAL PERIOD. THE PRESENCE  
OF MEMBERS OF THE CONTINUING COMMITTEE WHO ARE NOT  
DIRECTLY INVOLVED IN THE DISPUTE BUT WHO HAVE AN INTEREST  
IN THE SUCCESS OF THE TRANSITIONAL ARRANGEMENTS MAY  
MODERATE THE POSITIONS OF THE PRINCIPAL CONTESTANTS AND  
PRODUCE AN AGREED DECISION WITHOUT RECOURSE TO FORMAL  
DISPUTE SETTLEMENT. THEREFORE, THE COMMITTEE WOULD BE  
AVAILABLE FOR THE DISCUSSION OF ANY ISSUE. IT IS ALSO  
THE U.S. VIEW THAT NO DECISION OF THE CONTINUING  
COMMITTEE WOULD BE TAKEN OVER THE OBJECTION OF ANY OF  
ITS MEMBERS. SINCE A FORMAL MECHANISM FOR DISPUTE  
SETTLEMENT IS AVAILABLE IF THE CONTINUING COMMITTEE  
CANNOT REACH AGREEMENT, IT DOES NOT SEEM NECESSARY FOR  
THE COMMITTEE TO BE ABLE TO FORCE DECISIONS BY VOTE.

## < COORDINATION AND COOPERATION

- IT HAS BECOME CLEAR FROM NUMEROUS TRILATERAL AND BILATERAL DISCUSSIONS THAT THE PARTIES HAVE DIFFERENT PERSPECTIVES ON WHETHER AND TO WHAT EXTENT TO DEFINE THE INTERRELATIONSHIP BETWEEN ISRAEL AND THE SGA(AC) DURING THE TRANSITIONAL PERIOD. THE AREAS OF MOST CONCERN AFFECT THE TRAVEL OF PEOPLE, ECONOMIC RELATIONS, LINKED UTILITY SYSTEMS, AND E"CHANGES OF INFORMATION. ISRAEL HAS URGED THAT THE INTERRELATIONSHIPS (OR ARRANGEMENTS FOR THEM) BE INCLUDED IN THE AUTONOMY AGREEMENT IN ORDER TO PROMOTE CERTAINTY, PARTICULARLY IN THE INITIAL TRANSITIONAL PHASES. EGYPT HAS URGED THAT THE INTERRELATIONSHIP BE DEVELOPED DURING THE TRANSITIONAL PERIOD THROUGH NEGOTIATIONS AS REQUIRED.

- PERHAPS BECAUSE OF THE OBJECTIVE OF A STATEMENT OF PRINCIPLES AND UNDERSTANDINGS, RECENT DISCUSSIONS OF THE ISSUE OF "COORDINATION AND COOPERATION" HAVE PROCEEDED AS IF ALL ITS COMPONENTS MUST BE RESOLVED IN THE SAME MANNER. HOWEVER, IT MIGHT BE BENEFICIAL TO APPROACH THE ISSUE BY ANALYZING EACH OF ITS MAJOR COMPONENTS SEPARATELY.

### - I. TRAVEL OF PEOPLE

- ONE APPROACH WOULD BE TO AGREE THAT INDIVIDUALS WILL BE ABLE TO TRAVEL FREELY WITHIN THE WEST BANK AND GAZA AND BETWEEN THEM AND ISRAEL. TRAVELERS WOULD, OF COURSE, BE BOUND BY THE LAWS IN FORCE WHERE THEY ARE PRESENT.



- WITH ACCEPTANCE OF THIS PRINCIPLE, IT MIGHT BE SUFFICIENT TO PROVIDE THAT ISRAEL AND THE SGA(AC) WILL ESTABLISH A JOINT COMMITTEE TO DISCUSS RELATED ISSUES, SUCH AS TRANSPORTATION REGULATIONS AND STANDARDS, MEASURES TO PREVENT THE SPREAD OF POLLUTION OR COMMUNICABLE DISEASES, AND TOURISM FACILITIES. THE COMMITTEE WOULD DISCUSS SUCH ISSUES, AND WHERE POSSIBLE, REACH AGREEMENT ON COORDINATED POLICIES. NEITHER PARTY WOULD, HOWEVER, BE ABLE TO IMPOSE ON THE OTHER ANY PARTICULAR POLICY REGARDING SUCH ISSUES. INSTEAD, EACH PARTY WOULD IMPLEMENT ITS OWN POLICY, SUBJECT TO THE GENERAL OBLIGATION TO PERMIT TRAVEL. DISAGREEMENT AS TO WHETHER A POLICY IS A LEGITIMATE EXERCISE OF POWERS AND RESPONSIBILITIES OR AN ACTION WITH THE INTENT OR SUBSTANTIAL EFFECT OF LIMITING TRAVEL WOULD BE REFERRED TO DISPUTE SETTLEMENT.

- IF THIS APPROACH WERE AGREED, THE STATEMENT OF PRINCIPLES AND UNDERSTANDINGS MIGHT INCLUDE THE FOLLOWING PROVISIONS:

- (1) INDIVIDUALS SHALL BE ABLE TO TRAVEL FREELY WITHIN THE TERRITORIES AND BETWEEN THE TERRITORIES AND ISRAEL.

- (2) IN ORDER TO FACILITATE THIS MOVEMENT, THE SGA(AC) AND ISRAEL WILL FORM A JOINT COMMITTEE TO DISCUSS RELEVANT ISSUES, INCLUDING TRANSPORTATION REGULATIONS AND STANDARDS, MEASURES TO PREVENT THE SPREAD OF POLLUTION OR COMMUNICABLE DISEASES, AND STEPS TO PROMOTE TOURISM.

- (3) THE SGA(AC) AND ISRAEL SHALL EACH REFRAIN FROM DECISIONS WHICH HAVE THE INTENTION OR SUBSTANTIAL EFFECT OF INTERFERING WITH TRAVEL.



## II. ECONOMIC RELATIONS

- THE ISSUE OF ECONOMIC RELATION- IS MORE COMPLEX AND WOULD PROBABLY REQUIRE MORE DETAILED TREATMENT IN THE AUTONOMY AGREEMENT, SINCE "FULL AUTONOMY" WOULD SEEM TO ENCOMPASS ESTABLISHING AND IMPLEMENTING ECONOMIC DEVELOPMENT PRIORITIES, THE SGA(AC) WOULD NEED THE POWER TO PROVIDE FOR THE ORDERLY MARKETING OF AGRICULTURAL GOODS, TO ATTRACT INVESTMENT, TO PROTECT DEVELOPING INDUSTRIES, AND TO STIMULATE CERTAIN BUSINESSES AND DISCOURAGE OTHERS. HOWEVER, THE POWER TO ESTABLISH CUSTOMS CAN BE SEEN AS AN INDICIA OF SOVEREIGNTY, AND THE CREATION OF A CUSTOMS BORDER MIGHT PREJUDICE CERTAIN FINAL STATUS ISSUES. THEREFORE, IT WOULD ALSO SEEM THAT THERE SHOULD NOT BE A CUSTOMS BORDER BETWEEN THE TERRITORIES AND ISRAEL AND THAT GOODS SHOULD MOVE FREELY BETWEEN THE TERRITORIES AND ISRAEL (AS SHOULD LABORERS).

- THE POSSIBLE DIFFERENCES IN ECONOMIC PRIORITIES OF ISRAEL AND THE SGA(AC) AND THE MOVEMENT OF GOODS SUGGEST THAT CONSIDERATION OF THE IMPACTS OF ACTIONS BY EACH SIDE IS APPROPRIATE. FOR EXAMPLE, TOO HIGH A SUBSIDY OR INDIRECT TAX IN ISRAEL MAY HAVE AN ADVERSE IMPACT ON THE ECONOMY OF THE SGA(AC) BECAUSE OF THE EASY ACCESS OF PALESTINIAN INHABITANTS TO ISRAELI MARKETS AND THE MOVEMENT OF GOODS, AND VICE-VERSA. THEREFORE, A STATEMENT OF PRINCIPLES AND UNDERSTANDINGS

MIGHT ACKNOWLEDGE THAT ARRANGEMENTS CONCERNING ECONOMIC RELATIONS WILL BE INCLUDED IN THE DETAILED AUTONOMY AGREEMENT, SUBJECT TO CHANGE BY AGREEMENT OF THE SGA(AC) AND ISRAEL. IT MIGHT ALSO BE POSSIBLE TO INCLUDE SOME GENERAL GUIDELINES CONCERNING THOSE ARRANGEMENTS, SUCH AS:

- (1) THERE SHALL BE NO CUSTOMS BORDER BETWEEN ISRAEL AND THE TERRITORIES.

- (2) ISRAEL AND THE SGA(AC) WILL FORM A JOINT COMMITTEE TO DISCUSS QUESTIONS RELATED TO ECONOMIC DEVELOPMENT WITH A VIEW TO THE ADOPTION OF MUTUALLY BENEFICIAL DEVELOPMENT PROGRAMS, BUT EACH WILL DETERMINE ITS OWN DEVELOPMENT PRIORITIES AND PROGRAMS.

- (3) IN ORDER TO FULFILL ITS RESPONSIBILITIES WITH RESPECT TO INDUSTRY, COMMERCE AND AGRICULTURE, THE SGA(AC) WILL HAVE THE POWER TO PROTECT DEVELOPING INDUSTRIES, TO ENCOURAGE INVESTMENT, TO PROVIDE FOR THE ORDERLY MARKETING OF AGRICULTURAL PRODUCTS, AND TO ENCOURAGE OR DISCOURAGE CERTAIN COMMERCIAL ACTIVITIES.

- (4) THE AUTONOMY AGREEMENT WILL INCLUDE PROVISIONS TO DEAL WITH ISSUES WHICH ARISE FROM THE INTERACTION OF THESE PRINCIPLES, SUCH AS:

-- THE IMPACT OF VARYING INDIRECT TAXES VS.



- ENCOURAGEMENT OF DEVELOPING INDUSTRIES;
- -- THE LABELING OF DANGEROUS GOODS AND
- DRUGS.

### - III. COMMON SYSTEMS

- THE EXISTENCE OF CERTAIN SYSTEMS IN THE WEST BANK AND GAZA WHICH ARE LINKED TO ISRAEL RAISES QUESTIONS ABOUT THEIR OPERATION DURING THE TRANSITIONAL PERIOD. ON THE ONE HAND, IT IS INDISPUTABLE THAT THE INHABITANTS BENEFIT FROM THE PROVISION OF SUCH SERVICES. ON THE OTHER HAND, IT SEEMS CONSISTENT WITH FULL AUTONOMY TO PROVIDE THE SGA(AC)-RESPONSIBILITY FOR ELECTRICITY AND COMMUNICATIONS.

- ONE POSSIBILITY CONCERNING THESE SYSTEMS WOULD BE TO AGREE THAT SUCH SERVICES WOULD NOT BE INTERRUPTED BY THE SGA(AC) OF ISRAEL UNLESS A LOCAL SERVICE IS SUBSTITUTED. IT MIGHT ALSO BE AGREED THAT ISRAEL WOULD BE CONSULTED PRIOR TO A SUBSTITUTION AND THAT THE SUBSTITUTION WOULD BE ORDERLY. FURTHER, AS LONG AS THE ISRAELI SERVICE WERE MAINTAINED, THERE WOULD NEED TO BE ARRANGEMENTS CONCERNING ITS ADMINISTRATION. THESE IDEAS COULD BE REFLECTED IN A STATEMENT OF PRINCIPLES AND UNDERSTANDINGS AS FOLLOWS:

- (1) NEITHER THE SGA(AC) NOR ISRAEL SHALL DISTURB EXISTING ELECTRICAL AND COMMUNICATIONS SYSTEMS WHICH ARE LINKED BETWEEN THE TERRITORIES AND ISRAEL UNLESS AN ALTERNATIVE LOCAL SERVICE IS SUBSTITUTED. ANY SUCH SUBSTITUTION SHALL BE DONE IN AN ORDERLY MANNER FOLLOWING CONSULTATION.

- (2) THE AUTONOMY AGREEMENT SHALL INCLUDE ARRANGEMENTS CONCERNING THE ADMINISTRATION OF SYSTEMS WHICH ARE LINKED BETWEEN THE TERRITORIES AND ISRAEL.

- IV. INFORMATION

- THE FOURTH AREA WHICH RELATES TO THE NATURE OF THE INTERRELATIONSHIP BETWEEN ISRAEL AND THE SGA(AC) CONCERNS EXCHANGES OF INFORMATION. THIS ISSUE EXTENDS BEYOND ISRAEL/SGA(AC), AS THERE WILL BE CIRCUMSTANCES WHERE OTHERS WILL NEED ACCESS TO INFORMATION (E.G., THE EGYPTIAN LIAISON OFFICER). THEREFORE, A STATEMENT OF PRINCIPLES AND UNDERSTANDINGS MIGHT INDICATE THAT EACH MEMBER OF THE CONTINUING COMMITTEE WILL MAKE AVAILABLE TO THE OTHERS INFORMATION RELEVANT TO THE IMPLEMENTATION OF THE AUTONOMY AGREEMENT.

- THERE IS ANOTHER ELEMENT, NOT ADDRESSED HERE, WHICH ALSO REQUIRES ELABORATION IN ORDER THAT IT CAN BE TAKEN INTO ACCOUNT IN A STATEMENT OF PRINCIPLES AND UNDERSTANDINGS. THIS IS THE ARRANGEMENTS WHICH WILL PERTAIN DURING THE TRANSITIONAL PERIOD BETWEEN THE WEST BANK/GAZA AND JORDAN. IT SEEMS LOGICAL FIRST, THAT EXISTING ARRANGEMENTS WOULD BE CONTINUED, AND SECOND, THAT UNDER AUTONOMY THE SGA(AC) WOULD BE ABLE TO MAKE CHANGES IN THESE ARRANGEMENTS.



US Draft  
Nov 12, 1981

ISSUE FOR DISCUSSION

Jurisdiction

In the course of the discussion of the jurisdiction of the SGA(AC) over individuals, the Working Team was unable to resolve the question of who would be responsible for prosecuting crimes by Israelis in the territories and crimes by inhabitants of the territories in Israel. Israel's position was that Israelis should be tried by Israel, because of the fear that they would not receive fair treatment in the courts of the SGA(AC). Egypt's position was that any offender should be prosecuted in the local courts where the offense is committed, in order to avoid creating the impression that there is a privileged class of individuals. (The issue of security offenses was separated and deferred.)

It has been suggested that there are several ways to deal with this problem:

Alternative 1: Provide that Israel will try Israelis regardless of where the offense is committed but incorporate in the agreement a mechanism to ensure that offenders are prosecuted and punished to the full extent of the law.

Alternative 2: Provide that the local courts where the offense is committed will try offenders, but incorporate in the agreement a mechanism to ensure that those prosecutions are conducted in an equitable manner.

Alternative 3: Establish a compromise based on reciprocal treatment for Israelis who commit crimes in the territories and Palestinians who commit crimes in Israel.

Alternative 4: Phase in SGA(AC) jurisdiction over Israelis by providing initially for jurisdiction only over certain criminal offenses, e.g., agreed offenses or misdemeanors.

Alternative 5: Agree that this issue does not need to be specifically resolved in the Statement of Principles and Understandings, but can be covered at this stage through agreement on the following principles:

-- All individuals in the territories must respect the laws and regulations in force in the territories;

-- All individuals who violate the law will be prosecuted to the full extent of the law.

( The actual mechanism to accommodate these two principles could be left for a later stage.

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

197

\*\*\*

NSI

שמו

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

אל: ווש, קהיר, פרטוריה, נר: חווס 50, מ: המשרד  
 דח: מ, סג: ש, תא: 250582, וח: 2000  
 נד: אוטונומיה

אוביאני

מייד/שמו

השגריר, פרטוריה - נא מסרו למנכ"ל משרד הפנים קוברסקי.  
 1. התקשר אלי (בהעדר קוברסקי) גרינלי משגרירות ארה"ב ומסר  
 כי צוות העבודה האמריקני בראשות קלווריוס כועמו בוביס,  
 קרצקו, פטריוה ופוקויאמה וכן מוכירה) מעוניינים לבוא בראשית  
 יוני, תחילה למצרים ואחר כך אלינו. ל"התייעצויות  
 ביכריות". את השיחות בארץ רצונם להתחיל ב-6.6 ולהמשיך  
 יומיים. מסר כי רצונם להמשיך לעבוד על טיוטת דו"ח המומחים  
 וכן לשמוע תגובות על ירעיונות ההגישורי האמריקניים שהועלו  
 בשיחות בטבר בנושאים אחדים.  
 2. אמרתי כי כמובן אעביר לגורמים הנוגעים בדבר, אך מאבט  
 ראשון ובאורח אישי נראה לי, כי יש קושי מבחינתנו. אנו כמובן  
 חמיו שמחים לשיתוף פעולה, אך אינני סבור שרצוננו לנהל שיחות  
 מהותיות ביכריות עם האמריקנים, ובמקביל ינהלו עם המצרים,  
 תוך מעין י"מסט דילוגימ". שיחות מהותיות בין שתי מדינות שיש  
 ביניהן יחסים חקיינים יש לנהל באורח ישיר, לא הרי השיחות  
 בביקור פירבנקס שהתקדו ברובן במיקום בהרי שיחות שייחודו  
 למהות.

3. הגיב כי בטעם ממרת השיחות המוצעת היא FOLLOW UP לביקור  
 פירבנקס, והוא נגרינלי) שפירש תוכנו כדלעיל. הוכיח כי טוב  
 לקיימן לפני ביקור דהמי בארה"ב, ומדובר הרי רק בדרגי  
 העבודה.  
 4. אמרתי שאעביר לנוגעים בדבר. ביקש תשובה עד יום ה' אם הדבר  
 ניתן. הוכרתי כי שר הפנים וקוברסקי בחולי.

רובינסטיין.

HH/SS



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

תפ: שדה, טסהח, דהמ, סרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכו,  
רובינסטיין, דס, אמן, שרהפניס, מנכלפניס, דיבון, מצריס, ממת,  
מצפא

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

1114

\*\*

נכנס

10 ד'

\*\*

\*\*

\*\*

אולמני

אל: המשרד, נד: 281, מ: קהיר  
דח: ר, סג: ס, תא: 170582, זח: 1630  
נד: אוטונומיה

סודי/רגיל

אל: אבי פונר, מעתי

דט: המנכ"ל, משנה למנכ"ל, דיבון, יוטץ משפטי, מח מצרים  
מאת, השגריר

האוטונומיה ומדיניות הפרסום שלנו נמשיכה עם שאפטי טבדול  
חמיד.

א. שליף מחיקו הנייר על עמדתנו בנושא האוטונומיה נשפורסם  
בוענו באנגלית, שיי משהח בירושלים - מסמך מס 135/2/7/82  
ושהופץ על ידינו כאן גם בתרגום ערבי נטל נסוחו עברנו יחד עם  
דובינשטיין ובפיו היו ההערות הבאות:

1. הוא מבקש שלהבא כל חומר הסברתי שיופץ כאן יהיה על נייר של  
השגרירות.

2. בנייר שהפצנו יש פגיטה בארצות ערב באשר במשפט טסוים  
מופיעה הטרה ובה בקורת על כך שבמדינות ערביות אין דמוקרטיה.  
אל נא נפרסם כאן חומר ובו בקורת על מדינות ערב.

3. היה וקיים הסכם גנאלמני שאני הצדדים אינם מפרסמים טעדות  
מהותיות בנושא האוטונומיה וזאת כדי לא להכביד על המוצ. אל  
לנו לחרוג מהסכם גנאלמני זה.

ב. עניתי שאני מקבל את הערתו הראשונה ומכאן ואילך כל נייר  
שנוציא כאן יא בותרת ובתובת השגרירות. באשר לדמוקרטיה אמרנו  
אמת. ובאשר להסכם הגנאלמני - לא שמעתי על כך דבר. אזלם אם הוא  
מכיר פרסומים הרי עלי להפנות תשומת לבו לכך שאיננו בחומרה  
ההודעה המשותפת המצרית עומאנית נאחרי ביקור קאבוט) בה  
מופיעות הטלים 'הגדרה עצמית'. התיחסות כזו בהודעה דשמית יש  
בה חריגה מדיניות מהדרך המוסכמת בינינו והיא מעלה אצלנו

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

הרהורים מצידו אמר שאמנם היה קיים הסכם גנאלמני ועם חדוש  
שיחות האוטונומיה יעלה שם הנושא.

ג. דיברנו ארוכות על מדיניות הפרסום. בישרתי לו שבקרוב יקבל  
מסמך של השגרירות ובו אנו מציגים השמעות של שתונים מצריים  
מסוימים בדבר יחסינו לבדווים מאז 67 ועד לפינאי.  
ד. הפניתי תשומת לבו לארסיות ולהשמעות להן אנו זוכים בימים  
אלה בקשר למה שקרה בימים. אמרתי שאני מצפה מהם לפעולה לריסון  
הופעה חמורה זו. הגיב שמבין שמחבשת פעולה של ריסון. הוא  
ידווח על דברי אלה לכמאל חסן עלי עוד היום אך חשוב שנדע  
שהציבור נרעש ממראה העיניים של ההרס והשפעת הברבים קשה מאוד.  
אמרתי לו שכמוני הוא יודע יפה מה היתה כוונתנו המקורית אולם  
הנסיבות המיוחדות גרמו לכך שהדברים יתפתחו אחרת והרי אין  
הוכחה טובה יותר מאשר הצורה בה העברנו להם את דרום סיני על  
מתקניה. חזר ואמר שהנושא קשה אך ינסה לעשות משהו.

=====

תפ: שהח, סשהח, דהמ, סרהמ, שהבמ, מנבל, ממנבל, ר/מרכו, דס, אמנ,  
דיבון, מצרים, מצפא, רובינשטיין, יגד, מעת, שרהפניס, אנכלפניס



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

1104

\*\*

נכנס

סודי

\*\*

\*\*

\*\*

אוסטריה

אל: המשרד, נר: 276, מ: קהיר  
דח: ד, סג: ס, תא: 170582, רח: 1515  
נד: אוטונומיה

סודי/דחוף

המנכל המסנה למנכל

מהשגריר

שיחות האוטונומיה וירושלים נמשיחה עם שאפיעי עבדול חמיד.  
א. עאלתיו במה יצא מכאן פירבנקס. ענה שהם הציגו לפניו עמדתם  
כדלקטן:  
1. הם מקבלים את הרעיון של מפגש שרים בוויינגטון.  
2. מוכנים לכך בכל מועד.

3. מוכנים להשאר בוויינגטון ככל שיידרש על מנת להשיג  
התקדמות.

4. ההסכמה המקורית בזמנו היתה שמקומות המפגש יהיו בג'זה  
ובהרצליה.

5. הם הבחינו בזמנו וממשיכים להבחין בין המגעים הבינלאומיים  
נולגביהם  
אין הסתייגות ממפגשים בירושלים לבין מגעים טרילטוראליים.

6. המומי העוסק בתקופת הביניים של האוטונומיה לא יכול  
להתקיים בירושלים 'לטובת הצלחת המום הזה'.  
7. לדעתם יש לחדש המומי מיד.

8. הם גם מבקשים חידוש העבודה של צוותות המומחים.  
9. עאלתיו אם הם מודעים לכך שבעמדתם זו הם נואלים על עצמם  
אחריות של חסימת האפשרות לחדש המומי והוספתי שמפליא הדבר  
שבעוד שכאשר נגע העניין לנושאים בינלאומיים הם מוכנים לקיים  
המפגשים בכל מקום ללא סייג בעוד שעתה משמדובר בנושא הנוגע  
לתושבים של יוסי ועזה הם נתלים בטיבות שונות ומערימים קשיים.

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

אמר שבנושאים הנוגעים להם וז' אחריותם אך בנושאים שנוגעים לתושבים אינם יכולים לעשות ויתור בשטח נדחיתי, כטובן, מיטון מורר זה והתנהל ויכוח טמושב.

ג. להאשמה שהטחתי בפניו שהם הם האחראים למצב שנוצר ביקש להעביר הכדור אלינו. אמר שהעמדה שלנו נובעת מ- BY PRODUCT של נושא הנמצא בתחום יחסינו הביטורליימנ דחית ביקור מובארך בגלל ירושלים) לנושא הנמצא בתחום הטריטוריאלי. יעצתי לו להמנע מלבנות תיאוריות ולעשות הצהרות בין ביטוריאלי לטריטוריאלי. הוא עצמו מודה שעמדתנו נובעת מתוצאה של מהלך שלהם שהחל עם דחית הביקור של הנשיא מובארך.

ד. חזר לרעיון שהעלה בפני בפגישתנו לפני בואו של פיידובנקס לאמור הבה נחליט כולנו על מפגש בושינגטון ושם תטלו כל נושא שתוצו. שאלתי אם מוכנים הם להתחייב מעתה שאחרי וושינגטון נזוטד בירושלים ואחכ' בקאהיר. חזר ואמר אל תדרשו מאתנו להתחייב מראש לפני המפגש. ניפגש שם ונדון. לא השאדתי אצלו ספק שלא נלך לשום מפגש אם ירושלים מוצאת טכלל חשבון. נפרדנו כשהוא בשלו ואני בשלי.

=====

תפ: שהח, סשהח, דהח, סרהח, שהבח, מנכל, ממנכל, דלמרכו, רובינשטיין, דס, אמן, שרהפניס, מנכלפניס, דיבון, מצרים, ממח, מצפא

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

5622

יציא

10 די

\*\*\*  
\*\*  
\*\*  
\*\*

אל: בון , בריסל , האג , לונדון , פריס , רומא , אתונה ,  
וינה , קופנהגן , שטוקהולם , טוקיו , אוטבה , נד: חוזם 279 ,  
מ: המשרד

דח: ר, סג: ס, תא: 130582 , וח: 2030  
נד: בקור פירבנקס

*א.א.א.א.*

10 די/רבי

השגריר

ביקור פירבנקס, השליח האמריקני לאוטונומיה.  
נביקורו בארץ (10-11 מאי) נפגש פירבנקס עם רוהמי, שהח, שר  
הפנים ושהבט וכן עם צוות העבודה הישראלי. להלן דיווח כללי על  
הביקור וכן התייחסות לדיונים בדרג קבוצות העבודה.

1. מטרת הביקור הייתה, בראש וראשונה, לנסות לקדם פתרון לשאלת  
מקום השיחות, לאחר שהלכו קפאו מאז ראשית מארס בעקבות סרוב  
מצוים לקיימן גם בירושלים הנירה. מלבד זאת סימל הביקור ראשית  
נסיון ארהב לסדור ולחדש את המאמץ בתחום האוטונומיה. בזכור  
חודו דייגן ומובאדך במכתביהם לרוהמי מ- 20.4 על המחוייבות  
קמפי' דיוויר - ולאחר פינוי סיני היו הצהרות אמריקניות בהקשר  
הרצון למאמץ בעניין זה. גם פירבנקס פתח שיחותיו בהצהרות  
ברורות בעניין זה, אם גם הצביע על הצורך בהתקדמות לשהיית  
אמינות ההליך. את החלק 'הסובסטנטיבי' של הומו', מלבד  
הדיון במיקומו של השיחות, סימן עיסוק בצוותי העבודה בטיולות  
וח לשרים על ההתקדמות בשיחות מאז ספטמבר 1981 (ראה להלן).

2. מבחינתנו נעשה מאמץ להעניק לפירבנקס תחושה של מי ששליחותו  
רצויה וחזקתה לה אשראי נשכן בפועל בזכור הספיק למלא תפקידו  
וזמן קצר בלבד לפני שקפאו השיחות. שהח סיכם את הפגישה עמו  
ומלים 'הצלחתך תהא הצלחתנו'.

3. א.א. לגוף הדברים, הנושא העיקרי היה כאמור מקום השיחות.  
לאמריקנים כשלעצמם אין כמובן סיבה שלא לקיים את השיחות  
בירושלים, אך הם מנסים לחפש מוצא שיאפשר לקבל תביעת ישראל,



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

מעליה לא חלקו בטלעמה, תוך יימוצא בבודי' למצרים מעמדתה הנוכחית. עמדתנו שלנו הוסברה בדברי רוהמ', שהח, שר הפנים ושהבט.

ג. רוהמ' בשיחתו עם פירבנקס הרגיש כי לא נזכר לקבל בשום פנים את החומת ירושלים. הוא תיאר פגישתו עם מובארך בערב הלוויית כמזאת כאשר שני המנהיגים הבטיחו ספונסמית זה לזה PEACE FOREVER ומובארך לא הגיב בשלילה להומנתו של רוהמ' לביקור בירושלים. רק כעבור זמן הודיע עלי לשגריר בקהיר כי מובארך לא יבקר בירושלים. הזמנת רוהמ' שנמסדה לסאודאת בפגישתם האחרונה נאלכטנדריה כוונה לירושלים. ורהמ' אינו מעלה על דעתו שסאודאת היה מסרב. רוהמ' שלל את הסבר המצרים כי לא יוכלו לבקר בירושלים כיזון שהיא נושא למומ' בביכול, באוטונומיה, והוכיר כי ירושלים אינה כלולה בכל בהסכם קמפי' דיוויד למעט המכתבים שבהם הכיע כל צד את עמדתו. אין זה מתקבל על הדעת לבקר גווינגטון ובקהיר ולהחרים את ירושלים - ועל כך קיבלה הממשלה החלטה פה אחד. רוהמ' הוסיף וביקש למסור למובארך כי הוא סומך על מלתו לגבי מה שיהא לאחר ה- 25.4, אך המסלחות חייבות לבוא לירושלים, אנו הדגשנו כי אנו מציעים חידוש השיחות באופן מיידי. המצב לעומת מה ששרר קודם הסתנה עקב העובדה של החרמת ירושלים על ידי המצרים, על ידי:

- הכרות מובארך שאינו מתכוון לבוא לירושלים.
- ההכרה שירושלים היא נושא במומ', ולכן לא ניתן לבקר בה.
- מאך השיחה שלו מספר דוגמאות לשיחות מדיניות רלבנטיות שנערכו בירושלים:
- תהליך השלום החל בהכרות סאודאת על נכונותו לבוא לירושלים (ואכן ביקר).
- שיחות הועדה המדינית בינואר 1978, שלצערנו הופסקו על ידי סאודאת.
- שיחות עלי - בודג בנושא האוטונומיה באוקטובר 1981.
- ג. בשיחה עם שר החוץ התייחס שהח לתביעות המצירות החוזרות ונשנות לויחורים ישראליים, והוסיף כי במקום להתעסק במהות הנושאים ולהתקדם במומ' אנו תקועים בעניינים גוהליים.
- הימנותו של מובארך הלבקר בירושלים הוויקה, כי רק על ידי הגע אישי אפשר להתקדם. אותו דין חל על הסירוב להפגש בירושלים בטענה שהעיר נושא למומ', כאשר אין קשר בין ענין ירושלים לבין כינון האוטונומיה נפרט לתביעה המצרית לזכות בחירה כתושבים הערבים). השר הפציר בפירבנקס לתבוע מהמצרים גישה עניינית וסבירה, כדי שנוכל לספל בפתרון הבעיות התלויות ועומדות. ישראל ממתינה בצפיה למימוש התחזיות המצריות בדבר

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

מפנה למטרה שיחול לאחר ה- 25.4, ולדעתנו הצעד הראשון בכוון זה צריך להיות ביקור מובארך בירושלים.  
1. בסיחה עם שר הפנים אמר דר בורג כי הטענה המצרית שירושלים הינה נושא במשא ומתן אינה הגיונית, כי הרי כל אזור המזרח התיכון הוא נושא במומי ולפי אותו הגיון לא ניתן לקיים מפגשים באזור. דר בורג הוסיף שהשר גאלי אמר בפגישה שהתקיימה בלשכת שר הפנים ביום 16.3.82 שלאחר ה- 25.4 יהיה ניתן לקיים מפגשים בירושלים בין יתר המקומות. לידעה: הרעיונות האמריקניים ליימוצא כבודי כוללים ביסודם שיחות בירושלים, ביון שברור להם כי המשלה באו הצינור בארץ לא יוכלו לקבל פתרון שלא יכלול את ירושלים. פירבנקס יצא לקהיר עם מסר דוהמי והשרים שהוא ברור מאוד.

4. בפגישה צוותי העבודה נמסרו בעיקר הערות ישראל לטיוטה לדוח קבוצת העבודה שהגישו האמריקנים בראשית מארס ושלם נדונה מאו. המדובר בנסיון אמריקני לסכם, בצורת דוח לשרים מנהלי המומי, את הנקודות שבהן הושגה התקדמות בחודשים שחלפו מאז ספטמבר, ולהציג את הנושאים הטעונים הכרעה בדרג שרים ואמריקנים סבורים כי יידרשו עוד מושב או שניים של קבוצת העבודה לאחר שיחודשו השיחות, כדי לסיים את דינניהם ולהגיש את הדוח לשרים. טיוטת הדוח כוללת התייחסות לנושאים השונים העומדים על הפרק במומי נגודל המועצה המינהלית, סמכויותיה, מחומי שיפוטת, בחירות ועוד.

5. לאמריקנים יש עניין שאותו ביטא פירבנקס בשיחותיו - להציג כי הייתה התקדמות במהלך המומי וכי הדיחוי של דריכה במקום הוא מוטעה, מכאן גם העניין האמריקני בדוח המומחים וז גם גישתנו שלנו ביסודה. פירבנקס הוסיף, עם זאת, כי טרם מוצה הדיון בנושאי בטחון והמצרים לא הציגו עדיין תגובתם להצגת הנושא על ידינו. קרקעות ואיס, בעניין הבטחון הדגשנו כי אין זה נושא לדיון, וכפי שציין קרטנר בקמפי דייוויד - ישראל תחליט בדבר ומחונה והיא שתאמר מה שהיא וקוקה לו בתחום זה. פירבנקס אמר כי הכל מכירים בכך שישראל תקבע מהם אזורי הבטחון שהיא וקוקה להם והכוחות, אך השאלה העומדת היא של היחס בין המטרה המקומית ליו"ש ועזה לתפקידי בטחון הפנים.

6. בשיחות צוות העבודה נתעוררה גם שאלת התפיסה האמריקנית לגבי המשך המומי, ומהו יעדו המיידי, והובהר כי נ לפחות בשלב זה) לא הציגו האמריקנים לשנות את הקו שנקבע בספטמבר 1981 כמעט השרים בגיזה, היינו, שהיעד הוא כי לאחר הגשת דוח קבוצת העבודה לשרים ייעשה מאמץ בדרג מיניסטריאלי להגיע ל"הסכם הבנות ועקרונות". הסכם זה יהווה שלב בנסיון למשוך צדדים נוספים למעגל המומי, ומכל מקום יציג התקדמות ויהווה ניסיון להסכם מפורט שיכונן את האוטונומיה.

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

ד. פירבנקס יצא לקהיר בשמירתו העיקרית "לשבור את הקרח"  
נקשר למיקום השיחות, ובסברורה לו עמדתנו כי הפתרון חייב  
לכלול את ירושלים שלא נוכל לשאת החרמתה. בן עמד לדון גם עם  
המצרים בי יטונת דוח צונתי הטבודה."

5. האמריקנים מסרו היום כי לאחר הביקור בקהיר יוצא פירבנקס  
לדווח אישית למזכיר המדינה השוהה באתונה, ומשם יצא לאדהב.  
רושם סגרירותם כאן הוא כי לא הושגה לפי שעה "פריצת דרכ"  
בענין המיקום.  
לוגיסטיים==

נש/מפ/נ

חפ: שרה, טשהח, מנכל, ממנכל, סמנכל, אירא, אירב, מאסוק, מצפא,  
ממח



משרד החוץ-מחלקת הקשר

7590

\*\*\*

נבו

שטור

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

אילן/איה

אל: המשרד, נר: 71, ט: קהיר  
דח: ט, סג: ש, חא: 050582, רח: 1420  
נר: אוטונומיה

שטור/מיד

לשכת המנכ"ל, מח' מצרים

דע: מרכז

מאת: לניאדו

שיחות האוטונומיה בים

1. תנו דעתכם לשוני שבין הצהרת כמאל חסן עלי למלוכיה  
האיטלקית בנדון לבין התייחסות דר' אלבאו לנושא זה במסיבת  
העיתונאים. עלי אומר בפסקנות בהסתמך על גאוריה, כי השיחות לא  
תנהלנה בים ואילו דר' אלבאו אומר הדברים הבאים:

נפיי רישום שטרבתי במהלך מסיבת העיתונאים  
ש: האם שיחות האוטונומיה לא התקיימה משום שישראל מבקשת  
לקיים בים.  
ת: לא נלא. החשוב הוא התוכן. אנו מעוניינים כי השיחות  
תחלנה באיזה ובמקום שיבטיחו השגת הסכם. וכותו של כל צד  
להציע המקום שנראה לו בדיוק כפי שכותו של הצד שנגד להציע  
הצעה שונה.  
ש: האם דק נושא ים מעכב חידוש השיחות.  
ת: לא נלא. זה אינו הנושא היחיד. טרם הסכמנו על סה" ואנו  
ונים בנושא זה.

בהערה: הציטוטים הנ"ל אינם מלאים אבל אין ספק שאלבאו היה  
מסודפל ולא השיב בפסקנות כפי שטעה עלי למלוכיה האיטלקית

=====

תפ: שהח, סשהח, דהח, סרהח, שהבט, מנכ"ל, למנכ"ל, ר/מרכז,

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

דו"ב נשעניין, רס, אמן, שדהפנים, מנכלפנים, דיבון, מצרים, טמח,  
מצפח

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

5014

\*\*

יציא

10 די

\*\*

\*\*

\*\*

אל: רוט, קהיר, נר: חורם 170, מ: המשרד  
 רח: מ, סג: ט, תא: 120502, רח: 1600  
 נד: פגישת פיירבנקס-בורג

אברהם  
 אברהם

סודי/מיידי

פגישת פיירבנקס - שר הפנים ב-10.5.82 בלשכת שר הפנים.  
 נוכחים: שר הפנים, מנכ"ל פנים, מר גלעד שטרן.  
 ריצ'ארד פיירבנקס, סמיואל לואיס, דוד גרינלי,  
 סגירות ארה"ב.

השגריר פיירבנקס פתח בהוכיחו את השדרים מחוביר המדינה ומנשיא  
 ארה"ב וציין שהממשל בארה"ב התרשם מהשלחת ביצוע הסכמי השלום  
 והנסיגה בסיני.  
 הממשל מודע לבעיות המסובכות שעתידו בפני הממשל ישראל הוא  
 ציין את החובה להמשיך בתהליך קמפי דיויד.

הממשל מצידו מוכן לקיים מפגשים בכל מקום ובכל עת לשם דיון  
 באוטונומיה, כפי שיקבע על ידי ישראל ומצרים.  
 הממשל בטוח שהישראלים והמצרים יוכלו ללבן ביניהם את העניין.  
 מר פיירבנקס ביקש לשמוע את הצעותיו ודעותיו של דר' בורג.  
 דר' בורג השיב שלא ניתן להעביר את הכדור לצד הישראלי. הדי  
 המצרים העלו את נושא ירושלים בהצהרותיהם ובחרם של הנשיא  
 מובארק על העיר. הטענה המצרית שירושלים הינה נושא במשא ומתן  
 אינה הגיונית, כי הרי כל אזור המזרח התיכון הוא נושא במומי  
 ולפי אותו הגיון לא ניתן לקיים מפגשים באזור.

יכול להיות שנושא הצבעת ערביי ירושלים יועלה אבל לא העיר  
 ירושלים עצמה.

דר' בורג הוכיח שהשר גאלי אמר בפגישה שהתקיימה בלשכת שר  
 הפנים ביום 16.3.82 שלאחר ה-25.4.82 יהיה ניתן לקיים מפגשים  
 בירושלים בין יתר המקומות. הדברים נרשמו בפרוטוקול מאותו  
 יום.

מר קוברסקי אמר שהשר עלי הסביר בעבר שלא ניתן להסכים על מפגש  
 בירושלים לפני ה-26.4.82, כי עשוי להווצר רושם שהמצרים



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

הנומרים על מנת להבטיח את הנסיגה והדבר יתפרש על ידי מדינות  
ערב כנויחור מצרי.

ד"ר בורג הסביר שישראל לא תוכל להסכים לחרם על ירושלים.  
ישראל תוננה לקיים מפגשים בנושא האוטונומיה בכל מקום שיוסכם  
עליו בתנאי שגם ירושלים תיכלל ברשימה.

הסגור פיירבנקס השיב שאינו מצפה שהמצרים יסכימו לכך.  
ד"ר בורג הגיב ואמר שבמקרה זה האחריות להפסקת השיחות תהיה על  
המצרים.

הסגור פיירבנקס השיב שחבל לנסות להחליט מי יהיה אחראי  
להפסקת השיחות. חשוב להמשיך את התהליך. האמריקאים מציעים  
לקיים מפגש מיניסטריאלי בוושינגטון.

אם יפסק התהליך יועלו תוכניות כמו תוכנית פהד ותוכנית מדינות  
השוק האירופי המשותף שאינן קבילות. רק ישראל ומצרים יכולות  
לפתור את הבעיה.

הסגור פיירבנקס הפציר בד"ר בורג לנצל את היחסים הביטחוניים  
בין ישראל ומצרים על מנת לפתור הבעיה ולשקול מה האלטרנטיבות  
אם הבעיה לא תבוא על פתרונה.

מד כוברסקי הוהיר מפני קיום פגישה בוושינגטון אם תוצאותיה  
אינן מובטחות מראש.

ד"ר בורג הוסיף שכל עוד אין הסכמה בנוגע להכללת ירושלים בלוח  
המפגשים אין טעם במפגש בוושינגטון.

הסגור פיירבנקס אמר ששוחח בנושא זה עם הנשיא ומזכיר המדינה.

ארה"ב אינה תושעת מלנסות לפתור בעיות. בנוגע לא"י פוקלנד  
ארה"ב נסתה ונכשלה אבל יכולה לאתר בפומבי שנסתה.

ד"ר בורג ביקש להעביר את דעותיה של ישראל למצרים.  
להכן נסבה השיחה על לוח הומנים בביקור ראש הממשלה בוושינגטון  
ועל האפשרות לכיום מפגש מיניסטריאלי בנושא האוטונומיה או  
לפני או בצירוף למפגש ראש הממשלה ונשיא ארה"ב.

הסגור לואיס שאל אם ניתן להתקדם בדרך של קבוצות העבודה.  
ד"ר בורג השיב שישראל עומדת על מציאת פתרון לבעיית החרם על  
ירושלים.  
עד כאן.

רובינשטיין.

תפ: דינון, מצרים, ממח, מצפא, שהח, סשהח, רהח, סרהח, שהבט, מנכל,  
מנכל, ר/מרב, רובינשטיין, רס, אמן, שרהפניס, מנכלפניס

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

4895

\*\*

NS11

1071

\*\*

\*\*

\*\*

אל: קהיר, ווש, נר: חווס 138, מ: המשרד  
דח: מ, סג: ס, תא: 120582, וח: 1200  
נד: ביקור פירונקס

מיזוי / סודי

השגריר.

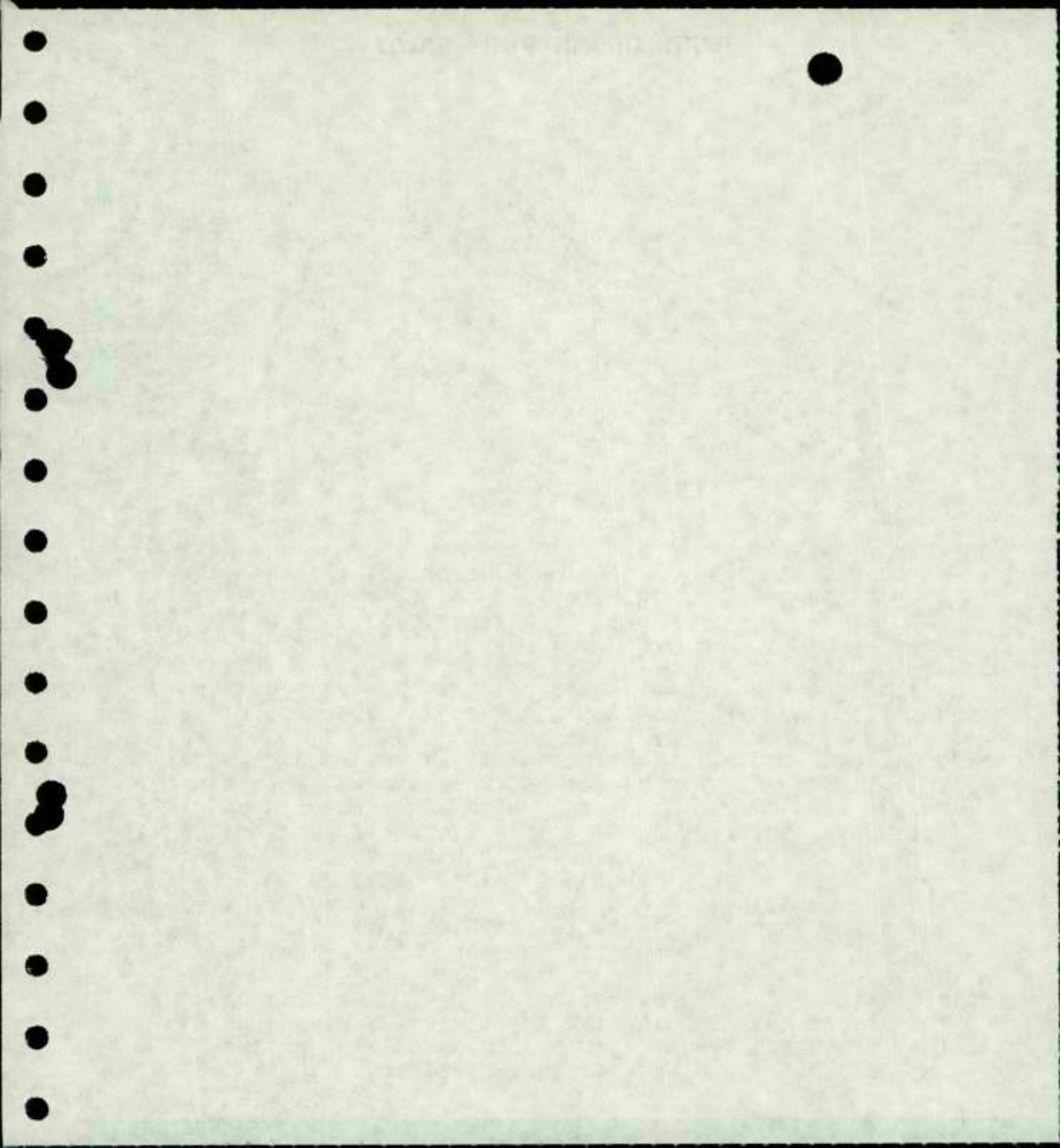
ביקור פירונקס.

בביקורו בארץ נ 10-11 מאי ( נפגש פירונקס עם רוהמי, שהח, שר  
הפנים ושהבים וכן עם צוות המומחים הישראלי. פגישות השרים  
בדיווח נפרד. להלן דיווח כללי על הביקור, וכן התייחסות  
לדיונים בדרג כנוצות העבודה:

1. מטרת הביקור היתה, בראש וראשונה, לנסות לקדם פתרון לשאלת  
מקום השירות, לאחר שהלכו קפאו מאז ראשית הארס בעקבות סרוב  
מצרים לקיימן גם בירושלים הבירה. מלבד זאת סימל הביקור ראשית  
נסיון אדריב לחוור ולחרש את המאמץ בתחום האוטונומיה שלא היה  
בראש חולס הערופיות בשלושת החולשים האחרונים, משהוברר כי לא  
יהיה הסכם כלשהוא לפני 25.4. כוכב חורו רייגן ומובארכי  
נמכמהים לרוהמי מ-20.4 על המחויבות לקמפי דיויד - ולאחר  
פינוי סיני היו הצהרות אמריקניות בהקשר הרצון למאמץ בענין  
זה. גם פירונקס פתח שיחותיו בהצהרות חרות בענין זה, אם כי  
הצביע על הצורך בהתקדמות לשמירת אמינות התהליך. את החלק  
הייאכססנסיביי של המומי, מלבד הדיון במיקומן של השיחות,  
סימן מיטוק בצוות המומחים בטיוטת דוח לשרים על ההתקדמות  
בשיחות מאז ספטמבר 1981 נראה להלן C.

2. מבחינתנו נעשה מאמץ להעניק לפירונקס תחושה של מי ששליחותו  
רצויה ומוענק לה אשראי. זאת מתוך הנחה כי היה ממוסכל במידת  
מה לאחר שמיד לאחר מינויו וביקורו הראשון באוור נפסק המומי  
ולא ניתן לו לפעול בשטח נאגב, ניתן היה לעמוד בשיחות על





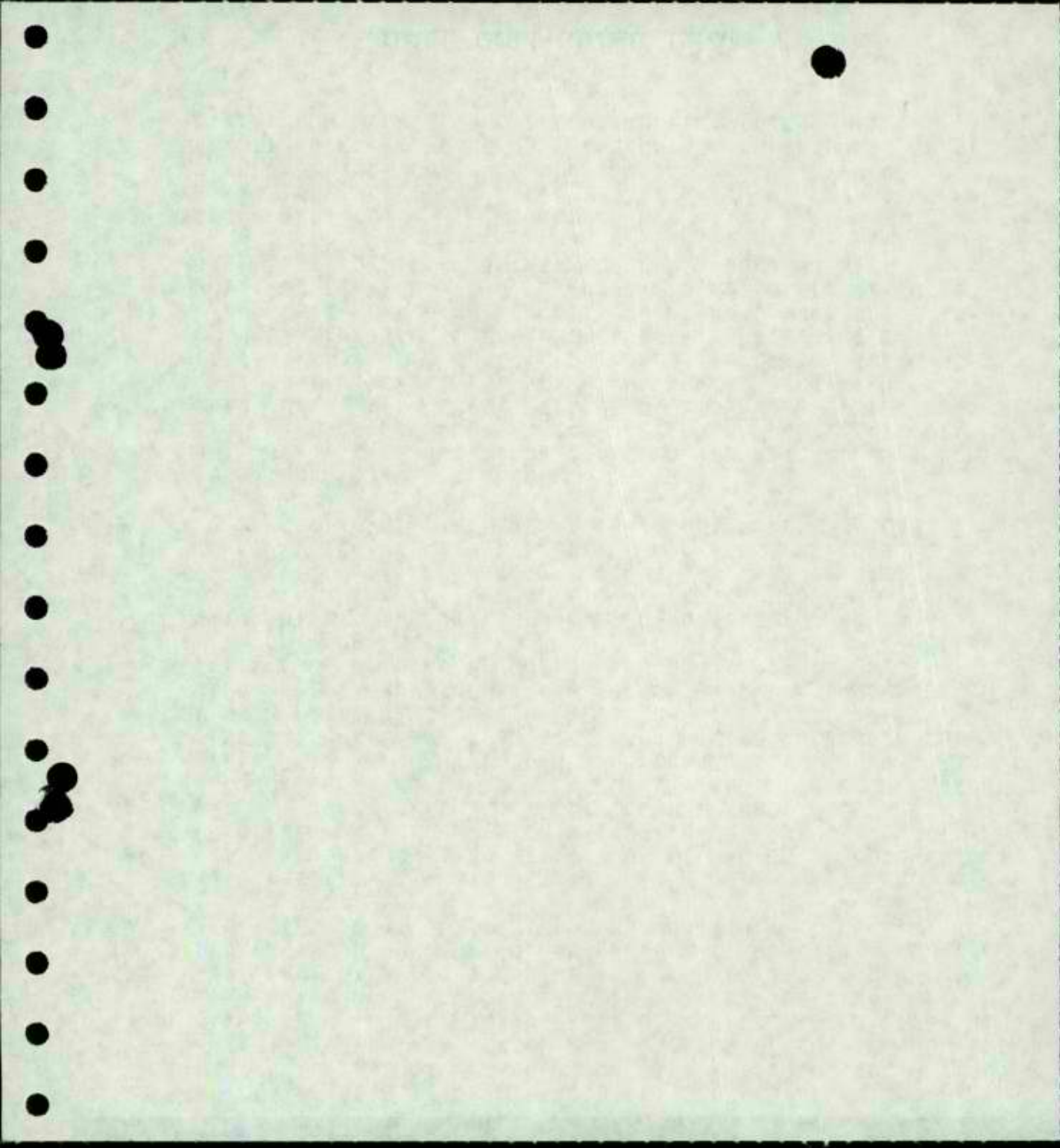
## משרד החוץ-מחלקת הקשר

רגישותו לראיונות שנתן לינוביץ באחרונה, ובהם לא בירך בהתלהבות על מינוי פירבנקס. לשם תחושתו הטובה, מלבד פגישות עם כל הצמרת המדינית אירח אותו שר הפנים יו"ר צוות השרים לא"צ וגם נאמרו דברי עידוד והחשבה לשליחותו. שהח סיכם את הפגישה עימו במלים "הצלחתך תהא הצלחתנו".

3. לגוף הדברים, הנושא העיקרי היה כאמור מקום השיחות. לאמריקנים בשלטונם אין סיבה שלא לקיים את השיחות בירושלים, אך הם מנסים להצטמצם מוצא שיאפשר לקבל תביעת ישראל, שעליה לא חלקו בשלטונם, תוך "המוצא כבוד" למצרים מעמדתם הנוכחית. עמדתנו שלנו הוטברה בדברי רוהמי, שהח, שר הפנים ושהבט, וכאמור מדווחת בנפרד ואין צורך לחזור עליה. הרעיונות האמריקנים ל"מוצא כבוד" כוללים ביסודם שיחות בירושלים, כיוון שבדרך להם כי הממשלה כמו הציבור בארץ לא יוכלו לקבל פתרון שלא יכלול את ירושלים. פירבנקס יצא אמש לקהיר עם חסר רוהמי והשרים, שהוא בדרך מאר.

4. א. בפגישת צוות קבוצת העבודה ב-10.5 נמצדנו קוברסקי (יו"ר), המנכ"ל, גבאי, רובינשטיין, לוף עמר, ומצרים פירבנקס, לואיס קירובי, גוגיס, קרצקו, גרינליץ. לא נדון בהרחבה נושא מקום השיחות כשנדון בדרך שרים. אלא בעיקר נמסרו העדות ישראל למיומת דו"ח קבוצת העבודה שהגישו האמריקנים בראשית מארס ושלא נדונה מאו. המדובר בנסיון אמריקני לסכם, בצורת דו"ח מקבוצת העבודה בשקיימה מושבים אחדים לאחר ספטמבר 1981 לשרים למנהלי המומי, את הנקודות שבהן הושגה התקרבות, ולהציג את הנושאים המעורבים הכרוכה בדרך שרים. האמריקנים סבורים כי יידרשו עוד מושב או שניים של קבוצת העבודה, לאחר שיחולשו השיחות, כדי לסיים את ריוניהן ולהגיש את הדו"ח לשרים. האמריקנים דצו גם לשמוע הערות מצידנו לרעיונות הגישור שלהם שנמסרו בשעתו, ושדווחו על ידינו בראשית מארס, בדבר "התמכרות השירותים", וכן מעוניינים היו לשוחח בענייני קרקעות אך הדבר לא נעשה, בנימוק מצידנו של הצורך לסכם פנימית את מחשבותינו.

ב. לפירבנקס יש עניין - שאותו ביטא גם בשיחות בדרך שרים וגם בדרך העבודה - להציג כי הייתה התקדמות במהלך המומי, וכי הדימוי של דרינה במקום הוא מוטעה, מכאן גם העניין האמריקני בדו"ח המומתיס. פירבנקס הזכיר, עם זאת, כי שרם סובס הדיון בנושאי בטחון נמצאים לא הציגו עדיין תגובתם להצגת הנושא על ידינו, קרקעות ומים. בעניין הבטחון הדגיש קוברסקי כי אין זה נושא לדיון וכפי שציין קרטר בקמפי דיורד - ישראל תחליט בדבר בטחונה ומה שהיא וקוקה לו בתחום זה. פירבנקס אמר כי הכל





## משרד החוץ-מחלקת הקשר

מכירים בכך שישראל תקבע מהם אוזרי הבטחון שהיא זקוקה להם והכוחות, אך השאלה העומדת היא של היחס בין המשטרה המקומית לבטחון פנים.

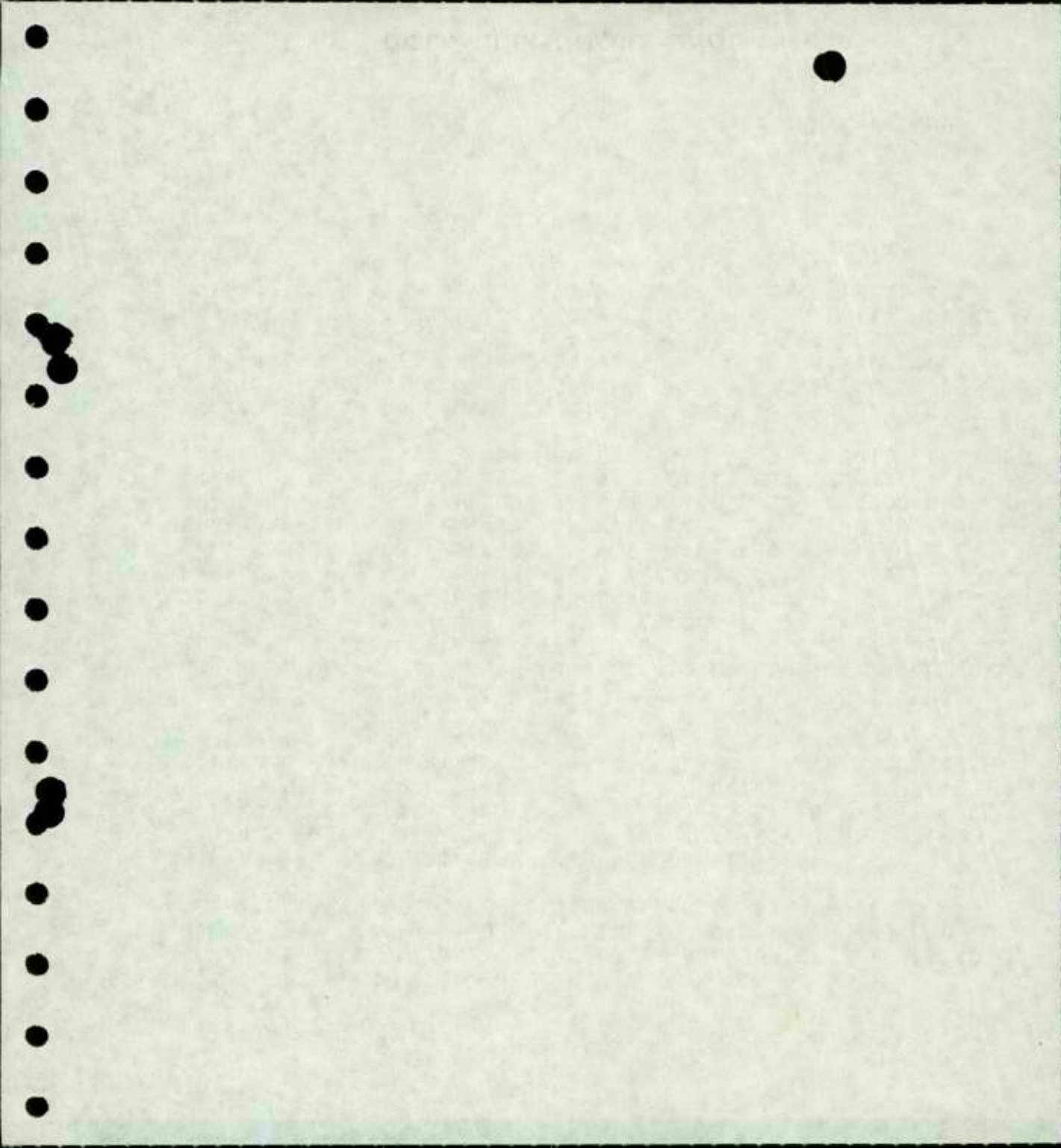
ג. גבאי בהשתתפות הח'מ' הציג את הערותינו לטיוטת הדו"ח ליוטברו ודי"ר. ב.

הקשר זה נתעוררה גם שאלת התפיסה האמריקנית לגבי המושך המומי, ומהו יטרו המיירי, והובהר כי לפחות בשלב זה לא שינו את הקו שנקבע בספטמבר 1961 במפגש השרים בג'וה, היינו, שהיעד הוא כי לאחר הגשת דוח קבוצות העבודה לשרים ייעשה מאמץ בדרך מיניסטריאלי להגיע לייחסים הבנות לעקרונותי, שיהיה שלב בנסיון למשוך צדדים נוספים למעגל המומי, ומכל מקום יציג התקדמות ויהיה בסיס להסכם שיכונן את האוטונומיה.

ד. השיחות בדרך עבודה נמשכו גם ביום 11.5 בקבוצה קטנה יותר, בשיחות אלה, שעה שהדברים נסבו על י'הועדה המתמדת', הסברנו עמדתנו כי חייבת להיות הסכמת כל הצדדים לא רק לגבי החלטות הועדה אלא גם לגבי העלאת נושאים על סדר יומה. בהמשך התעורר דיון קצר על שאלת יישוב סכסוכים ביישום הסכם האוטונומיה, לאמריקנים חוששים כנראה על מספר קטגוריות לגבי יישוב סכסוכים, כאשר בעניין בטחון ההחלטה בבעיות בעניינים אלה תהא בעיקר בידי ישראל, אך תוך שיובהר כי היא ניתנת מצידנו בדרך מדיני כדוצה לומר, בשיקול דעת בכיר, בעניני קרקעות-במקרה של סכסוך על קרקע תהיה הכרעה במומי בועדה המתמדת, ועד אליה יטאד המצו הקיים להשימוש בקרקע ביום בו נחתם הסכם האוטונומיה, ואילו בעניינים אחרים של סמכויות האוטונומיה תהא, לאחר שלב של מומי, הפניה לבוררות. הכולנה לדבריהם היא שבנושאים החיוניים לישראל כמו בטחון יהא הפתרון בדרך שתהא נוחה לה יחסית, בנושאי סמכויות תהיה גישה של בוררות, ובקטגוריות ביניים של קרקעות - מומי (לא בוררות) וייצילום מצביי של סמטוס קווי. לא מסרנו לפי שעה את מלוא הערותינו (הדיון היה אקראי), אך הערכנו שבבוררות אינה חביבה עלינו בדרך כלל.

ז. באמוד יצא פירבנקס לקהיד כשמטרתו העיקרית ליישובור את הקרחי בפער למקום השיחות, ובוררה לו עמדתנו כי הפתרון חייב לכלול את ירושלים, שלא נוכל לשאת את החרמתה. בן ידון גם עם המצרים בייסיוטת דו"ח המומח'מ'.

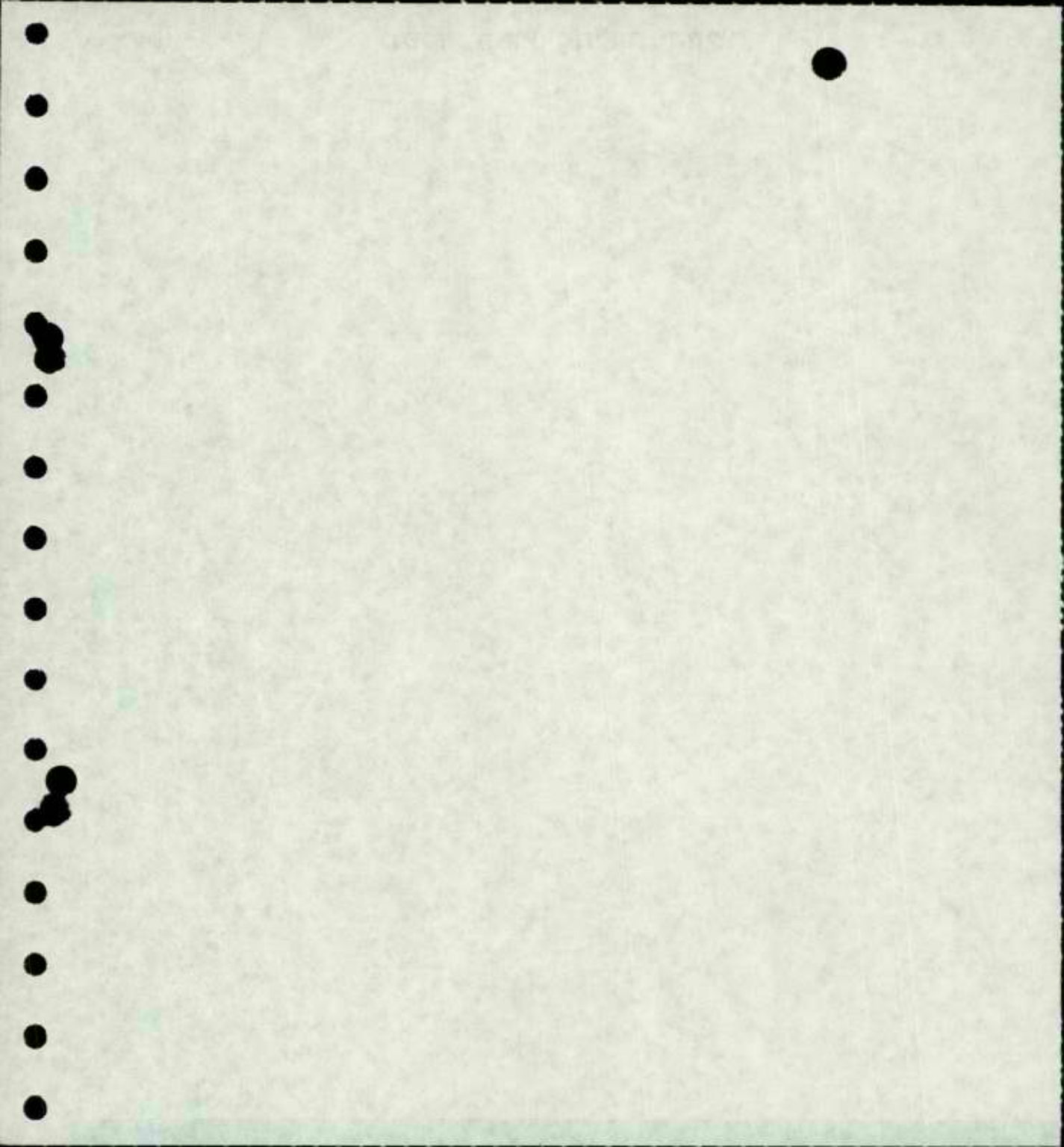
דובינסמיין ==



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

תצ: שרה, טשהח, דהמ, סדהמ, שהבט, מוכל, מחוכל, סמוכל, חמת, דם,  
אמן, מצפא, דמיר, מפפ, שרהמפפ, מוכלמפפ, מוכלמפפ





# משרד החוץ-מחלקת הקשר

4700

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

1151

מס' 1 דף 5 מתוך 36  
טובת 12 מתוך 36  
טובת 12 מתוך 36

מל: נוש, קהיר, נר: חוזם 116, מ: המשרד  
ידח: ב, סג: מ, מא: 110502, וח: 2030  
נר: פירבנקס-דהמ ושהח

אשר  
אשר

טובת-ביותר/מיידי

מארגס. ששון.

להלן סיכומי שיחות פירבנקס עם רהימי ושהיח:  
10.5.82

סיכום שיחת דוהימי - פירבנקס.  
השיחה התקיימה בבנין הכנסת בהשתתפות:  
מן הצד הישראלי: דוהימי, שמואלביץ, קוברסקי, פורת,  
מדידור, רובינשטיין, ענר.

מן הצד האמריקני: פירבנקס, לואיס, הייר, בוביס, קירבי,  
גרינלי.

לאחר דברי נימוסין אמר פירבנקס כי המצרים מביעים דאגה הן  
בפומבי והן באמצעים דיפלומטיים מן המצב באיראן, ועל רקע זה  
תהליך השלום נחפס בדרך היחידה להרגעת האזור.

דוהימי אמר כי מובארק IS A FINE MAN אך אינו דומה לסאדאת.  
מובארק מקבל עצות משנים מעוזריו שמוכרים לדוהימי, אל-באז  
נשאמנט התבטאויותיו השתפרו לאחרונה וגאלי נשרוהי מעריכו  
מאד, שניהם חניכי האסכולה הישנה ביחסם לישראל.

דוהימי הוסיף כי לצערנו תלמידים חונכו במצרים לשנאת ישראל  
ונעדיין יש שריונים לכך. שניהם עשו שרות דב למובארק בהציעם לו  
שלא לבוא לירושלים.

דוהימי תיאר פגישתו עם מובארק בערב הכוונת סאדאת כאשר שני  
המנהיגים הבטיחו ספונטנית זה לזה PEACE FOREVER ומובארק

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5 7100 2 97

36 7100 12 2010

7101 1710

\*לא הגיב בשליפה להומנתו של רוקח'ל לביקור בירושלים.

**\*\*דק בעבוד זמן קרא עלי לשגירדנו בקהיר והודיעו כי מובארק לא ייבקר בירושלים.**

\* \* \* \* \* ביכור שהיה שמיר בקהיד חירץ מובאדק אי ביכורו בירושלים \* \* \*

\*"ובכל מיני תירוצים כשאחד מהם היה בעיותיו עם האופוזיציה,

**\*\*לחצות שה' יח' כי בגלל סיבה בואת יכול חובארק לזנוח גם תהליך**

\*\*\*השילוח הג'ב מובארק בשליכה.

\*ה'תרס"ט' מען ב' ההומנה שומטרה לסאדאם בפג'שם האחרונה

\*נאלכטנדיה צוונגה לידו של יום ורוה'מ' אינו מעלה על הדעת

ה'תשס"ב

ההסבר האחרון מניח על ידי המצדדים - שאינם יכולים לזכר

\* \* \* ביירוטליים בגלל ה'יוםה חולא למומי' - הדהים אם ל'הי'מי' ר' הסדר \*

[illegible]

02200172 8月11日 0211270000

המחלקה הכלכלית והמסלול הכלכלי

17-113078-40

0112 0 1151\*8  
011223 1157\*8

03000 712544  
JERUSALEM IS ONE WITH INDIVISIBLE THE CAPITAL OF 1144

THE CAPITAL OF  
THE STATE OF ISRAEL

[illegible][illegible][illegible]

000000 000000

\*\*\*מ"ן זה מתקבל על הדעת לבקר ברוש וגטון ובקה"י

\*\*\* ויקט מפיירבנקס למסור למו באדק את ברבותיו, ואחוליו \*\*\*

**\*\*להצלתו במשימתו הקשה נדוה'מי' התי'יחס למאבק מו'בארק בא'למנטיס\*\***

\*התד(י"ם וד"קל"י"מ) דוה"ס הוסיף וביקש למסור למובארק כי

\*סטומך על מילתו לגבי מה שלאחר ה-25.4 יי' אנו ידידים, אחר

\*הנה'מ', אך אין מובאדק יכול לתאר עצמו שמו וסכ'ס להחזרת

\*בי'חנו. האטלחות חייבות לבוא לידושלים. חנו הדגשנו כי חנו

\*צאנז'ער חידושים רשימות באופן מיידלי דוהימי שלל גם המער

\*\*\*ה'תש"ו במקום נייטרלי בג'נבה



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

דף 3 מתוך 5  
עומק 12 מתוך 36  
סודי ביותר

פיריבנקס הבטיח כי ימסור הדברים למובארק. המשיך ואמר כי ענין  
זה אינו מהווה בעיה לארה"ב ומכיוון שקיימים יחסים ביטחוניים  
בין ישראל ומצרים מציע לנו לדבר ישירות עם המצרים ולנסות  
לשכנעם.

יתר עם זאת מחפשים האמריקאים דרך לסיים החרם על ירושלים  
ומנסים לתת למצרים קצה חבל בו יוכלו להתפס, לכן מציעים:  
- כינוס פגישה ראשונה של צוותי המו"מ בוושינגטון תוך הבנה  
שהפגישה סלאתר מכן תתקיים בירושלים.

- כינוס פגישה ראשונה בדרג שרים בירושלים והמשך המו"מ בדרג  
העבודה במתכונת הישנה (תל אביב - ג'וה).

רוה"מ הגיב כי הדברים נמשכו כפי שנמשכו אך המצב השתנה עקב  
העובדה של החרם ירושלים ע"י המצרים ע"י:  
- הכרזת מובארק שאינו מוכן לבוא לירושלים.

ההכרזה שירושלים נתונה למו"מ ולכן לא ניתן לבקר בה.  
רוה"מ המשיך ושאל 'מדוע בא אל-באו לירושלים לדבר עמי על  
נושא ירושלים אך לא בא לדבר עם בורג בנושא האוטונומיה, מדוע  
בא עלי לירושלים לדבר עמי בנושא טאבא, המוגדרת ע"י מצרים  
כ'אדמה קדושה', אך אינו מוכן לדבר על האוטונומיה בירושלים  
הקדושה לנו מדורי דורות?'

רוה"מ סיים השיחה בהצעה כי משלחת מצרית תבוא לירושלים  
לכמה ימים לשיחות על האוטונומיה מה גם שהתקדמו כבר דרך  
רבה בשיחות למשל בנושא הבחירות.

פיריבנקס הוסיף כי ארה"ב מעולם לא טענה שלא היתה התקדמות  
ואכן גם בנושא הסמכויות והאחריות של ה- SCA (ACC) היתה  
התקדמות רבה.  
השיחה נמשכה בשעה.

בסוף השיחה ביכשו לואיס ופיריבנקס להשאר עם רוה"מ ביחידות  
לדקות אחדות.

הערה: במשך השיחה עלו מספר דוגמאות לשיחות מדיניות  
בירושלים:

- תהליך השלום החל בהכרזת טאדאת על נכונותו לבוא לירושלים.  
- שיחות הועדה המדינית בינואר 1978 שלצערנו הופסקו ע"י

משרד החוץ-מחלקת הקשר

|               |         |            |
|---------------|---------|------------|
|               | 5 מתוך  | 4 דף **    |
| 710 י' ב' יומ | 36 מתוך | 12 עמוד ** |

ЛНТНЭ\*

\*\*\* מידת חלי - בורג בנושא האוטונומיה באוקטובר 1981 \*\*\*  
 \*\*שם: נדב עמר.

10.5.82\*\*

\*סיכום שיחת שר החוץ עם פיירבנקס

**\*\*נבחרו הסגריר לואיס, קירבי והייד, ומצדנו המנכ"ל, אליאב, ברוג'נסטיין והימ"י.**

**\*פיירבנקס: חור והדגיש מחויבות הממשל האמריקאי והמוביר הייג \***  
**\*למהליך קמפי- זיויד שהוכח שוב כמהליך היחיד הנא במשכון וזכה \***  
**\*לצדיקת אימון גוספת עם בצוע הפנוי מסיני \***

\* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \*

\*\*\* לקיים מפגש ראשון בוויינגטון תוך הבנה בין כל הצדדים  
\*\*\*שלאחר-מכן יתבנסו בירושלים.

\*\*\* לפצל את המומי כן שהדרג המיניסטרילי יתכנס בירושלים  
\*\*\* ובקהיר ואילו המומחים ימשיכו כפי שהיה נהוג בעבר.  
\*\*\* להסכים עתה על הודעה פומבית, על דעת ישראל ומצרים, שבה  
\*\*\* ייאמר שיימשיכו הדיונים הבינלאומיים לקביעת מקום המפגש הבא.  
\*\*\* פיירבונקס הסביר שמגמת ההצעה הזו למנוע חילופי רבדים בין  
\*\*\* הצדדים בעניין זה באמצעי התקשורת.

\*\*משך לוחן המו"מ פירבנקס הכין טיוטת דו"ח המסכם מצבו של  
 \*\*מו"מ האופונומיה על מנת שיוגש לדרג המיניסטרילי לאחר  
 \*\*מיאוש בדרג המומחים. לאחר-מכן ברעזו להציג לשרים שיחכנסו  
 \*\*הצעות שנועדו לגשר על פני הפערים בעמדות הצדדים שבחלקם הועלו  
 \*\*כבר בפנינו ע"י המוכיר הייג בפקודו האחדון באזור.

==כך החוץ: התייחס לתביעות המצריות החוררות ונישנות לויטוריס==  
 ==ישראלים ולגיטתם הדוגמטית של בוטרס גאלי ואל-באן במקום==  
 ==להחטק במהות הנושאים ולהתקדם במומ' אנו תקועים בעויינים==

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5 7100 5 97 84

12 2010 年

7107 ב' 107

36 7182

\*\*\*נוהל'ים בעלי חשיבות משנית. הימנעותו של מובארכ מלבקר

\*\*\*בני דוֹשָׁלִים מוֹיִקָה כִּי רַק עַל יְדֵי מַגַּע אִיִּשִׁי אִפְשָׁר לְהִתְקַדֵּם. אִם

\*החל טל הסירוב להפגש בירושלים במענה שהעיר נושא למו"מ

**\*\*חידן קפד גין ענין ירושלים לבין בנן האומנומיה פרט ל**

\*הוצבה על המושבים הערביים. הסר הפציר בפיירבוקס לתובא

\*\*\*הוצאות גישה עניינית וסבירה כדי שנוכל לטפל בפתרון הול

התחזית: ישראליים ממתין בצפייה להחלטות

[illegible]

0-9011-1 718116 112-1 111-13 111-11

= 11764-11 永泰

\*\*\*מח: טהח, טשהח, רהמ, סרהמ, שהכט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רט, אמר.

1117, 4950\*\*



ביקור מר היציארד פירבנקס

9-11.5.82

אל מר פירבנקס יתלוו: קלווריוס, פטריציו, גרצ'קו הנדל ומזכירה.

יום א' 9.5.82

15.50 - הגעה (בטיסת TWA 806).

בערב = שיחה בלתי פורמלית מנכ"ל משרד הפנים מר ח. קוברסקי + קלווריוס

יום ב' 10.5.82

8.30 - שיחה עם דר' בורג במשרד הפנים

10.00 - פגישה עם שה"ח

11.15 - פגישה בלתי פורמלית של שתי המשלחות.

13.00 - ארוחת צהרים מטעם שר הפנים (במלון פלזה).

17.30 - פגישה עם ראש הממשלה בכנסת

פגישה עם שה"יט (טרם נקבע מועד).

יום ג' 11.5.82

אחה"צ - המשלחת יוצאת למצרים.



שגרירות ישראל - וושינגטון

ט ו פ ס ס ב ר ק

דף...!...מתוך...!...דפים

סוג בטחוני...~~שלה~~

דחיפות.....מ י ד י

תאריך וז"ח. 051500 במאי 82

מס' מברק.....76

אל: המשרד ירושלים

ממנכ"ל, רובינשטיין, מצפ"א .

א ו ט ו נ ו מ י ה

בשיחת השגריר עם פירבנקס סיפר הלה כי הוא יוצא ארצה בשבת, יהיה בארץ

ביום א' ישהה יום-יומיים אז יסע לקהיר ואם יהיה צורך, יחזור ארצה באם

לא, ימשיך מקהיר לווינגטון.

יתלוו אליו ווט קלווריוס, בד ווקר, אלן קרציקו, דו הנדל, צירלס פטריזיו

ומזכירה.

בנפרד דו"ח על מהלך השיחה.

ס ב ל

שהם סלמה רוב סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה  
סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה סלמה



7:27  
11/16/82  
11/16/82  
11/16/82  
Jerusalem, April 30, 1982

Dear Mr. President,

Thank you for your warm and moving words. During the last few months, I have repeatedly declared, privately and publicly, that we intend to fulfil our commitment under the Peace Treaty "on the dot and the date," and we did. We both know that it was not easy. And I appreciate the fact that, in the letter of April 20, 1982 which you were kind enough to address to me, you contributed to the removal of the difficulties which then faced our two countries.

I do hope, Mr. President, that the reciprocity in the carrying out of all the provisions and commitments under the Peace Treaty will be permanent.

Now it is our duty to concern ourselves with the future, and as the Peace Treaty between our two nations is consummated, it only awaits scrupulous implementation.

I therefore respectfully suggest to you that we renew our negotiations on full autonomy for the Palestinian Arabs, inhabitants of Judea, Samaria and the Gaza District. Of course, these important negotiations - which, in my opinion, should concentrate on the stipulations concerning the democratic election, inauguration and establishment of the Self-Governing Authority (Administrative Council) - should take place in the capitals of the three nations involved.

Let us therefore decide soon about the resumption of the autonomy talks, at all accepted levels.

My wife joins me in sending our best wishes to your wife and to you, Mr. President.

Yours sincerely,

Menachem Begin

His Excellency  
Mr. Mohammed Hosny Mubarak  
President of the Arab Republic of Egypt  
Cairo



AAEEEE

JN35

ZCZC CTL197 FR2317

ILTY BQ UNCA 202

5RAP34 PRESIDE CY OF REPUBLIC ABDINCAIRO 202/210 25 2222WLS

27 IV. 1982

820(3-1)

2 APR 26 1143

ETATT

DEAR PRIM E MINISTER MENACHEM BEGIN

TEL AVIV

IN THESE HISTIC MOMENTS, I WOULD LIKE TO CONGRATULATE YOU AND THE ISRAELI PEOPLE ON THE STEPS YOU TOOK ON THE ROAD TO PEACE. THE COMPLETION OF WITHDRAWAL FROM SINAI WILL OPEN A NEW CHAPTER IN THE HISTORY OF OUR RLAEER RELATIONS AND PAVE THE WAY FOR INCREASED INEEER INTERACTION AND INTENSIFIED COOPERATION BETWEEN OUR TWO PEOPLES IN VARIOUS FIELDS.

WHEN WE MET HERE IN CAIRO, WE PLEDGED TO WORK VIGOROUSLY AND TIREEEER TIRELESSLY TO SERVE THE CAUSE OF PEACE FOREVER, WE SHALL CONTINUE TO BUILD BRIDGES OF CONFIDENCE AND STRENGTHN THE STRUCTURE OF PEACE IN THE MONTHS AND YEARS TO COME. TOGETHER, WE SHALL PROCEED TO WIDEN THE SCOPE OF PEACE AND FULFILL OUR COMMITMENT TO A JUST AND COMPREHENSIVE SETTLEMENT IN ACCORDANCE WITH THE CAMP DAVID ACCORDS, WE VIEW THE FUTURE WITH HOPE AND OPTIMISM.

I AM CERTAIN THAT THROUGH YOUR WISDOM AND VISION, WE WILL EEEER WILL BE ABLE TO OVERCOME ALL OBSTACLES AND CREATE A SHINING MODEL FOR ALL NATIONS OF THE REGION. THIS IS OUR HISTORIC MISSION WHICH WE WILL FULFILL WITH DETERMINATION AND FAITH. YOUR PERSONAL CONTRIBUTION WILL ALWAYS BE REMEMBERED BY OUR PEOPLE.

WITH MY BEST WISHES AND FLCEEEER FELICITATIONS.

-- MOHAMED HOSNY MUBARAK.

COL OK CKD



שגרירות ישראל - וושינגטון

אל: המשרד ירושלים

ט ו פ ס  
ד פ 1... מתוך 3... ד פ  
ס ו ג ב ט ח ו נ י  
ד ח י פ ו ת  
ת א ר י כ ו ז ח : 051500 במאי 82  
מ ס י מ ב ר ק 84  
מ ר י ו נ ס ח ס ר  
כ נ ב

Handwritten signature and stamp in blue ink.

ממנכ"ל, רובינשטיין, מצפ"א .

פגישה עם פיירבנקס .

ביום 5.5.82 נפגש השגריר עם ריצ'רד פיירבנקס. נכחו פטריזיו והח"מ.

בתשובה לשאלות השגריר, הגיב פיירבנקס שלדעתו המצרים אמנם מעוניינים להגיע להסכם. פועלים אצלם שני אילוצים הפוכים. מצד אחד רצונם להוכיח תקיפות ועמדה נוקשה, אך מאידך רצונם להוכיח שצדקו בבחירתם במהלך ק.ד. וכי ק.ד. לא היה הסכם שלום נפרד. כן הם ערים לחשיבות שמירת יחסים טובים עם ארה"ב.

לדעת פיירבנקס חשש ירדני-סעודי מהחפשות מהפיכת חומייני פועלת להגביר רצונם להחזרת מצרים לעולם הערבי וכן מגבירה רצונם לצנן את השאלה הפלשתינית.

עט ואוו, לא קיים כל מגע עם חירדנים מלבד פגישה עם שר ההסברה הירדני אשר חזר כללית על רצונם בשלום. ציין שהירדנים נמנעים בזמן האחרון להזכיר נושא אש"ף או מדינה פלשתינאית.

השגריר ציין שההחלטה להחיל האוטונומיה דרשה מישראל ויתורים מירביים וויתורים אלה כבר משתקפים בנייר שהגשנו. פיירבנקס הגיב שארה"ב אינה חולקת למעשה על הכלול בנייר הישראלי ואף למצרים אין השגות רבות. הבעיות מתרכזות רק במה שלא כלול במסמך.

לדעתו של פיירבנקס בעיית גודל המועצה אינה בעיית קרדינלית. באשר לבטחון ציין שהמצרים לא הספיקו להגיב להצגת נושא הבטחון אך לדעתו עיקר הבעיה תתרכז בשאלת שי"פ בין צה"ל והמשטרה המקומית.



בעייה קשה שנייה לדעתו הינה המים.

הבעיה השלישית העיקרית הינה המבליה הנל"ת של  
Reserved, Residual and Shared or Cooperative Powers

בתחום אחרון זה החשש המצרי הוא שבדרישתנו לשייב בדעתנו לרוקן מתוכן את הסמכויות  
המוענקות לרשות.

באשר לסמכויות חקיקה, לדעת פירבנקס מצאו נוסחה. בנושא קרקע המצרים "הבינו"  
את העמדה הישראלית.

גם בנושאים בהם יש הסכמה, ברור לפירבנקס שיש להשלים הפרטים.

בדעתו של פירבנקס להמנע מלדון בפומבי באופי וזילוקי הדעות בין הצדדים. לדעתו  
גישת מצרים הינה להעלות שאלות של עקרון ותיאוריה ושיטה זו מכבידה על התקדמות.

כאשר ניגשים לבעיות בצורה פרגמטית ולא עקרונית קל יותר לפתור אותן. הביא כדוגמא  
כי ניתן לאפשר שימוש בבולים ומטבע ישראלי וירדני בד בבד ולהתעלם על-ידי כך  
מהשאלה מי ייצג את השטחים בארגון הדואר הבינ"ל או ארגונים כספיים בינלאומיים.  
לדבריו בתקופת האוטונומיה אף אחד לא ייצגם שם.

לענין המניע להשגית נייר עקרונית השיב כי שמע מלינוביץ בזמנו שאם יסוכם הנייר  
יוגש לתושבי השטחים. לשאלת הבהרתו של השגריר העיר (לאחר היטוס קל) כי הכוונה  
שלושת הצדדים יגישו הנייר. המשיך וציין שהמבחן האמיתי לקבילותו של הסכם  
האוטונומיה יהיה במידת ההשתתפות בבחירות.



ט ו פ ס ח ב ר ק

דף... מתוך... דפים

סוג בטחוני... סודי

דחיפות.....

נאריך וד"ח: 84

מס' מברק.....

שליח וסדר  
מס' 33

הוסיף הערכתו כי יתכן וקשה יותר יהיה להשיג נייר עקרונות מאשר להשיג הסכם סופי, זאת מאחר וכל צד יחשש שויתור שלו בנייר העקרונות יהיה פתח לדרישה לויתורים נוספים בנייר סופי ועל כן קל יותר להסכים ישירות על נייר סופי.

פיירבנקס הוסיף כי המו"מ על נייר העקרונות נוהל בזמנו ע"י ממשל קרטל במטרה להוכיח התקדמות ורמז שיתכן ואבד עליו הכלח. ציין שמהכוון להפגש עם קרטל בקרוב.

העיר שהאיש המרכזי במשלחת המצרית ימשיך להיות בוטרס ראלי וכי הוא מניח שהמצרים יחזרו שוב על דרישתם ל- Confidence Building Measures.

סיים שאין כל התקדמות בנושא מיקום השיחות. להיפך, ראיון אל-באו בקהיר בו אמר שלא ינהל שיחות בירושלים מקשה בהרבה על הבעיה. עמדת מצרים הינה כי מוכנים לנהל שיחות דו-צדדיות אך לא שיחות במסגרת ק.ד. המצרים ציינו שמעולם לא נוהלו שיחות תלת-צדדיות בקהיר או בירושלים והם לא מבינים מדוע לפתע העלו הדרישה.

ס ב ל

שה סלמה רבג סלינג שהבט דנל דלנל רבזיסטין גלפא זיין  
גלרים ולינג גלל רב זלן שיהלנים דנל פניג



ירושלים, ז' בניסן תשט"ב  
31 במרץ 1962

אויסגאב

ש מ ר

אל : הנהלת הכלל

מאת : מנהל לשכת השו

הכרזת מצרים באוטונומיה - דיווחו של פרופ' ע. סיוון

התצפית שבוצעה-שיתור של פרופ' סיוון ביסוס לגלגל דרכו נראתה יותר כ"הצעה ישראלית" \* 110% מאשר הצעה בגדית של שבוי מזערי בגובה של עשרה אחוז. יש כאן כל מה שהמצרים חציגו תוך כדי מחלך הטשא-ומחך ואף יותר מזה.

החדוש המעניין בכריזת שבטתו לפרופ' סיוון הוא הוצעה למוחץ עמאות ומשורות לממשל האוטונומיה. עד כמה שידוע לי, לא הועלה אספקט זה על-ידי המצרים במיוחד עד כה, אולי מתוך אמונה והנחה שהמדיניות של הופט העתונות והתקשורת שנקטו בה עד כה גם בשטחים הימשיך גם לאחר העברת הסמכויות לממשל האוטונומיה. בראש מהפעולות שנקט המינהל האזרחי לאחרונה נגד שגי העתונות במזרח ירושלים הן שהזעיקו את המצרים והביעו לכונן דרישה זו ברשימת הביעותיהם. ענין זה ראוי הילכה לעשותה לבנו כיון שאם יותר הרצועה, ולא יהיה פקוח ושראלי על אמצעי התקשורת באוטונומיה, אין ספק שאש"פ לא יחסוך מאמץ כדי לחשלת על כל אמצעי התקשורת בתוך השטחים, הכחשים בעיניו ככלי הכוונה והשפעה מדיני ממדרגה ראשונה.

כ ב ר כ ה,

י.ח. בן-חורן

העתק: השגריר, קהיר  
V המשנה למנכ"ל  
מו"ש, דיבון, סמנכ"ל  
מר א. רובינסטין, המועץ המשפטי  
מר פ. אליאב, ראש מו"ד  
מר צ. קדר, מנהל מחלקת מצרים



1941 - 1942

1943 - 1944

1945 - 1946

1947 - 1948

1949 - 1950

1951 - 1952

1953 - 1954

# מדינת ישראל

המשרד/היחידה

|   |          |                         |                    |
|---|----------|-------------------------|--------------------|
| מס' הדיון                               | מס' התיק | תאריך<br><b>29.3.82</b> | <b>זכרון דברים</b> |
| משיחה טלפונית עם<br><b>השגריר לואיס</b> |          | מדיון ב(מקום/ועדה)      |                    |
|   |          | הגישא                   |                    |
|   |          | השתתפו בישיבה/בסגישא    |                    |

*אנונימי*

## אוטונומיה

1. לואיס שאל האם לדעתו כדאי להציע שנדלג על המפגש הנוכחי ולקיים המפגש הבא - בתחילת מאי - בווינגטון, גם בדרג טומחיס וגם בדרג שריס. הוא חוסיף שהתור עתה הוא של ווינגטון ולא של ישראל או מצרים.

2. השבתי לו שהבעיה חיתה שהצעת ווינגטון באה כתחליף לירושלים, ולכן לא יכולנו לקבל ההצעה. שאלתי אותו האם לדעתו יבואו לירושלים, השיב בשלילה.

## טאבה

3. שאל האם יש משחוק חדש. השבתי שעמדתנו נשארת כפי שהיא באה לבטוי בשיחת רוה"מ עם סגן רוה"מ עלי.

(-) דוד קמחי

חתימה

דוד קמחי  
יושם הדברים

תפוצה:

לכל אחד מהמשתתפים

☒ חמשנה למנכ"ל

☒ אלי רובינשטיין, יועצ"מ

ול: ☒ שר החוץ

☒ מנכ"ל משרד הפנים



ADMINISTRATIVE

100-111111

DATE: 10-1-61

NO. 100

OF 100

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111

REMARKS

1. State of the Union, 1961, p. 10. The President's message to Congress on January 3, 1961, is reproduced in this document. The text of the message is as follows: "The President of the United States, John F. Kennedy, has the honor to acknowledge the receipt of your letter of October 1, 1961, and to thank you for the information it contains. The President is deeply concerned with the problem of the Cuban missile crisis and is determined to see that the United States is protected against any further aggression. He is confident that the United States will emerge from this crisis with its honor and its security intact."
2. The President's message to Congress on January 3, 1961, is reproduced in this document. The text of the message is as follows: "The President of the United States, John F. Kennedy, has the honor to acknowledge the receipt of your letter of October 1, 1961, and to thank you for the information it contains. The President is deeply concerned with the problem of the Cuban missile crisis and is determined to see that the United States is protected against any further aggression. He is confident that the United States will emerge from this crisis with its honor and its security intact."

NOTE

1. This is a copy of the original document. The original document is in the possession of the President of the United States.

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111

100-111111





משרד החוץ

אל: מר חזן כראון, האשנה סאנכס

בברכה

מאת

לשכת השר

(נווי)

האדק"ה הוצקר אליו מלשכת שר הפנים.  
ע'דיע-נכס.



סודי

סיכום דיון  
16.3.82

ד"ר בורג, שר הפנים  
מר קוברסקי, מנכ"ל פנים  
השגריר ששון  
אלוף טמיר  
מר שטרן

נוכחים: מר עלי, שר החוץ  
מר ראלי, שר המדינה  
השגריר שאש  
השגריר מורתאדה

בתחילת השיחה ד"ר בורג סקר את ההתקדמות שהיתה בשיחות בדרג המומחים.

השר עלי ציין שלדעת מצרים יש אוירה חדשה בארצות ערב ומובטח למצרים שכאשר יושג הסכם על הבנות או עקרונות (M.O.U) בנושא האוטונומיה, ניתן יהיה לבנות על הסכם זה ולהגיע להסכם כולל במזרח התיכון.

השר ראלי הוסיף שאם יושג M.O.U ותהיה נסיגה מסיני שינוי האוירה במדינות ערב יעמיק כי תוזמנה טענות מדינות הסירוב שהנסיגה לא תתבצע.

בדיון על השיחות הקרובות בדרג המומחים העלה ד"ר בורג את שאלת מיקום השיחות בציינו שהשיחות צריכות להתקיים בירושלים.

השר עלי הזכיר שבמשך כמה שנים היה הסדר על פיו שיחות האוטונומיה התקיימו בתל-אביב ובגיזה. אם מצרים תסכים להעביר השיחות לירושלים יוצר הרושם שהיא נכנעה ללחץ ישראלי.

ד"ר בורג הסביר שסירובו של מובארך לבקר בירושלים הוא שהעלה את הנושא, וגרם לדרישה הישראלית. סירוב לקיים את שיחות המומחים בירושלים יתפרש על ידי ישראל כהחרמתה.

השגריר שאש אמר שירושלים הינה נושא לדיון בשיחות האוטונומיה, ועצם קיום השיחות בתחומה יכול להתפרש כבר מתחילה כמשפיע על הדיון.

השר עלי הציע לדלג על ישיבת המומחים ולקיים מפגש בדרג שרים בארופה שבועיים לפני ה-26.4.82. מפגש כזה יפגין לעולם את רצון הצדדים להמשיך תהליך קמפ-דייויד.



- 2 -

ד"ר בורג אמר ששיבה בדרג שרים לא יכולה לבוא במקום מפגש המומחים, מאחר ואלו באים להכין את מפגש השרים.

השר ראלי ענה שבמפגש שרים יהיה ניתן להצהיר על המשך השיחות אחרי ה-26.4.82 והצהרה כזו לכשעצמה תהווה תרומה נכבדה לתהליך השלום. מפגש כזה לא צריך לבוא במקום מפגש בדרג המומחים. אם תחול התקדמות בנושא ירושלים, המומחים יוכלו להפגש בירושלים.

ד"ר בורג הביע אכזבה מעמדת המצרים בנוגע לקיום מפגש מומחים בירושלים.

בסיום השיחה ד"ר בורג אמר דברי הערכה וברכה לפרידה מהשגריר שאש המתמנה לשגריר מצרים בוינה.



המשנה למנהל



משרד החוץ

אזולא קאמ'ה

בברכה

מאת

משרד החוץ

ל' היום חג המסע



**משרד החוץ - מחלקת הקשר**

半半 5645  
 半半 半半 HX1  
 半半 半半  
 半半 半半  
 半半半半

|             |         |            |
|-------------|---------|------------|
|             | 3 מתוך  | 1 קד **    |
| דוד ב' יותר | 36 מתוך | 11 עותק ** |

\*\*\*איל: ווש, קהיר, נו: חווס 754, מ: המשרד  
 \*\*\*דח: ב, סג: מ, תא: 150382, וח: 1630  
 \*\*\*נד: אוסונומיה

1010\*די ביזנעס/האל

\*\*אל: השגריר/ווש, דע: השגריר/קהיר.  
 \*\*הנדון: שיחות האוטונומיה - 25 - 21 למרץ 1982.  
 \*\*השגריר פירבנקס העביר לי, באמצעות שגרירות מרהב בישראל את  
 \*\*המברק דלהלן:

\*\*MARCH 14, 1982

\*\*FOR: DR. BURG

##FROM: AMB. FAIRBANKS

\*\*WE WOULD LIKE YOUR HELP IN RESOLVING SOME PROBLEMS I HAVE \*\*  
 \*\*CONCERNING THE FORTHCOMING WORKING LEVEL AUTONOMY MEETING. \*\*  
 \*\*SPECIFICALLY WE WOULD LIKE YOUR AGREEMENT TO HOLD THIS \*\*  
 \*\*NEXT ROUND HERE IN THE U.S. ON THE DATES ALREADY AGREED \*\*  
 \*\*21-25 (MARCH). \*\*

\*\*AS YOU KNOW AMBASSADOR CLUVERIOUS COULD NOT ATTEND THE \*\*  
 \*\*LAST SESSION IN CAIRO BECAUSE OF ILLNESS IN HIS FAMILY \*\*  
 \*\*AND I WELI WANT HIM TO PARTICIPATE IN THIS NEXT ROUND. IT \*\*  
 \*\*WOULD BE VERY HELPFUL TO HIM TO BE ABLE TO DO SO HERE NEAR \*\*  
 \*\*HIS FAMILY. \*\*

\*\*ALSO, AS YOU CAN IMAGINE, AFTER OUR INTENSIVE WORK SCHEDULE\*\*  
 \*\*OF THE PAST 7 MONTHS TOGETHER WITH OUR PARTICIPATION IN \*\*  
 \*\*SECRETARY'S HAIG TWO VISITS TO THE AREA - ALL THE MEMBERS \*\*



# משרד החוץ - מחלקת הקשר

דף 2 מחוך 3  
עותק 11 מחוך 36  
סודי ביותר

\*\*OF MY TEAM WOULD BENEFIT IF THE COMING SESSION COULD BE  
\*\*HELD WITHIN PROXIMITY OF THEIR FAMILIES. MOREOVER I WOULD  
\*\*TAKE THE OPPORTUNITY TO HOLD INFORMAL BILATERAL MEETINGS  
\*\*IN ORDER TO GET TO KNOW BETTER YOUR TEAM AND MINISTER  
\*\*ALI'S. I AM PARTICULARLY INTERESTED IN TALKING TO SHAFI  
\*\*ABDUL HAMID THE NEW CHIEF OF THE EGYPTIAN WORKING LEVEL  
\*\*TEAM.

\*\*I'M MAKING THE SAME REQUEST TO MINISTER ALI OFCOURSE, AND  
\*\*IF YOU AND HIM BOTH AGREE WE WOULD WORK OUT DETAILS WITH  
\*\*THE HELP OF THE ISRAELI AND EGYPTIAN EMBASSIES HERE.  
\*\*I DO HOPE YOU CAN ACCOMMODATE US IN THIS.

הנני מבקש בזה להעביר לשגריר פירבנקס את תוכן תשובתי  
כללה:

1. לצערי לא נוכל להיענות הפעם להומנה ואנו מבקשים לקיים את  
מפגש קבוצת העבודה כמתוכנן, בישראל.

2. חלק מאנשי הצוות הישראלי מעורב גם בנושא היחסים  
הבילטרליים עם מצרים ואינם יכולים להיעדר בימים אלה  
מהארץ. בימים הקרובים מתקיימים כאן מפגשים בתחומים בילטרליים  
שפתרונם מוגבל בלוח ומנים, בכלל זה גם עניינים הקשורים בהצבת  
M.F.O.

3. אני עצמי אייער בשבוע הבא מן הארץ ומנכל משרד  
קוברסקי, חייב איפוא להסאר כאן, כדי לפקח על עבודת משרד  
הפנים.

4. אני ער לקשיים של הצוות האמריקאי ומעריך ביותר את  
המאמצים שהם עשו במחצית השנה האחרונה בנסיעותיהם הלוך וחור  
ובמיוחד מבין אני את הבעיות המשפחתיות של השגריר  
קלוורוס. ברצון נענה להומנה כזו כאשר תבוא לאחת הפגישות  
הבאות, מחוך לוח הומנים שנקבע.

5. אנו בדיעה שמפגש קבוצת העבודה, או לפחות חלק ממנו, יתקיים  
בירושלים. הסדרי הנורמליזציה בין ישראל ומצרים אינם מאפשרים  
עוד גישה מחרמה כלפי ירושלים.

התבטאותו האחרונה של הנשיא מובארק בעניין זה נתנה דגש חדש  
ומיוחד לעניין ומחובתנו לעמוד על כך.

תוצרי נד' ירושלים בע"מ 11,60 2969

# משרד החוץ - מחלקת הקשר

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

סודי ביותר

דף 3  
עותק 11  
מחוך 36

במובן שהקבוצה המצרית תוכל ללון בתל-אביב אם רצונה  
במקובל לפי שעה בשיחות הביטחון בין שתי המדינות.  
6. אני מעריך את רצונך להעמיק את הקשר וההיכרות עם קבוצת  
העבודה שלנו ושל מצרים ואני מניח שהדבר יתאפשר לך במפגש קרוב  
של דרג השרים.

ד"ר יוסף בורג

שר הפנים

חפ: שהח, סשהח, רהמ, סרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכו,  
רובינשטיין, רם, אמן, שרהפנים, מנכלפנים, דיבון, מצרים, מצפא



הנדון: שיחות האוטונומיה - 25 - 21 למרץ 1982

השגריר פיורבנקס העביר לי, באמצעות שגרירות ארה"ב בישראל את המברק דלהלן :

March 14, 1982

For: Dr. Burg  
From: Amb. Farbanks

We would like your help in resolving some problems I have concerning the forthcoming working level Autonomy meeting. Specifically we would like your agreement to hold this next round here in the U.S. on the dates already agreed 21-25 (March).

As you know Ambassador Cluverious could not attend the last session in Cairo because of illness in his family and I well want him to participate in this next round. It would be very helpful to him to be able to do so here near his family.

Also , as you can imagine, after our intensive work schedule of the past 7 months together with our participation in Secretary's Haig two visits to the area - all the members of my team would benefit if the coming session could be held within proximity of their families. Moreover I would take the opportunity to hold informal bilateral meetings in order to get to know better your team and Minister Ali's. I am particularly interested in talking to Shafi Abdul Hamid the new chief of the Egyptian working level team.

I'm making the same request to Minister Ali of course, and if you and him both agree we would work out details with the help of the Israeli and Egyptian embassies here.

I do hope you can accommodate us in this.



1. לצערי לא נוכל להיענות הפעם להזמנה ואנו מבקשים לקיים את מפגש קבוצת העבודה כמתוכנן, בישראל.
2. חלק מאנשי הצוות הישראלי מעורב גם בנושא הנורמליזציה ואינם יכולים להיעדר בימים אלה מהארץ. בימים הקרובים מתקיימים כאן מפגשים בתחומים ביל/טראליים ישראל-מצרים שפתרונם מוגבל בלוח זמנים, בכלל זה גם עיניינים הקשורים בהצבת ה-M.F.O.
3. אני עצמי איעדר בשבוע הבא מן הארץ ומנכ"ל משרדי ח. קוברסקי, חייב איפוא להשאר כאן, כדי לפקח על עבודת משרד הפנים.
4. אני ער לקשיים של הצוות האמריקאי ומעריך ביותר את המאמצים שהם עשו במחצית השנה האחרונה בנסיעותיהם הלך וחזור ובמיוחד מכין אני את הבעיות המשפחתיות של השגריר קלווריוס. ברצון נענה להזמנה כזו כאשר תבוא לאחת הפגישות הבאות, מתוך לוח הזמנים שנקבע.
5. ~~אנו עומדים~~ <sup>אנו</sup> שמפגש קבוצת העבודה, או לפחות חלק ממנו, יתקיים בירושלים. הסדרי הנורמליזציה בין ישראל ומצרים אינם מאפשרים עוד גישה מחרימה כלפי ירושלים.
- התבטאותו האחרונה של הנשיא מובארק בעניין זה נתנה דגש חדש ומיוחד לעניין ומחובתנו לעמוד על כך.
- כמובן שהקבוצה המצרית תוכל ללון בתל-אביב אם רצונה בכך, כמקובל בשיחות הנורמליזציה.
6. אני מעריך את רצונך להעמיק את הקשר וההיכרות עם קבוצת העבודה שלנו ושל מצרים ואני מניח שהדבר יתאפשר לך במפגש קרוב של דרג השרים.

דע: שגריר, קהיר.

125

# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

תאריך: י"ז באדר תשמ"ב  
12 במרץ 1982

מספר:

אוסף י"י

אל: מר חיים קוברסקי, מנכ"ל משרד המשפטים

מאת: היועץ המשפטי

הנדון: הטייטל המצרי לדר"ח של קבוצת העבודה

1. הטייטל איננה מעודכנת, היא נכתבה לפני המושב האחרון, ומלא דברים שעלו בו אינם מצויים בה. מבחינה זו היא טעונה עדכון. יש מקום גם שהצוות שלנו יטען אותה מול הדו"חות הקודמים (non-papers) האמריקניים והדו"חות הפנימיים שלנו), על מנת לבדוק אם באו לידי ביטוי כל הניואנסים שעליהם התדיינו במשך התקופה. כמו כן לא באו לידי ביטוי העמדות האמריקניות, אם כי בעניין זה יש פנים לכאן ולכאן.
2. להלן מספר הערות שעלו בדעתי בקריאה ראשונה, ואני מבסחן רק באורה טלגרפי בלי פירוט רב:
  - א. במבוא חסרה הבהרה כי לאחר "הסכם ההבנות והעקרונות" צריך לבוא הסכם אוטונומיה מפורט. בלא הבהרה נשאר עניין זה מעורפל למדי.
  - ב. בעמ' 2 בקטע על הגודל, שורה 6 צריך להיות Palestinian Arab ולא להיפך.
  - ג. באותו עמוד בשורה 4 מלמטה מוזכרות סמכויות שיפוטיות (judicial) של האוטונומיה. סמכויות אלה ביהנות גם לשיטתנו, אך לא במסגרת של שלוש רשויות שלטוניות בנוסח מונטסקיה אלא בתוך סמכויות האוטונומיה.
  - ד. בעמ' 3 - הקטע של "שינוי חוקים" אינו משקף אל נכון את גישתנו. המסגרת שעליה דברנו כוללת תנאים והגבלות, שאינם נזכרים. הערה זו ישימה גם לקטע על סמכויות חקיקה ותקינה בעמ' 7 שהוא רחוק מלהיות מדויק, במיוחד באמירה כאילו הושג "הסכם קונצפטואלי" לא צורך הנספח בו מדובר. הוא הדין לשורה לפני האחרונה בעמ' 11 (בקטע על סמכויות).
  - ה. באותו עמוד מדובר על "אופציות" לעידוד "יצירתיות"; אופציות אלה לא נדעמו ולא ברור מהן.
  - ו. בעמ' 4 (יוריסדיקציה) הייתי מעדיף לרכז את הביטוי physical limits (שורה 4) וכן, בדו"ח, להשתמש בביטוי אחר במקום Settlements (אולי localities).
  - ז. בעמ' 5 הביטוי "המשפט הקיים בשטחים" (שורה 6) אינו בהיר דיו, וכן איני מאושר מהשימוש במילה territories.
  - ח. באותו עמוד שורה 12-13 מדובר על דאגת ישראל כביכול בקשר לכך שלא תהא אפליה נגד ישראלים באזורים; הניסוח מניח לכאורה הנחה בקשר למעמד הישראלים שם שאינה מקובלת עלינו (אנו מעוניינים בשיפוט ישראל עליהם - לפי הודעת רה"מ לקארטר מאפריל 1980).
  - ט. בעניין בטחון (עמ' 6) - הכותרת אינה צ"ל "בטחון" אלא "נושאי בטחון". לגופו של עניין לא סוכם מה שמוצג כאילו סוכם, היינו שנתרכז ב"בטחון פנים וסדר ציבורי". עמדתנו כידיוע היא כי גם אלה באחריותנו אלא שתמסורה המקומית החזקה תסייע בהם. גם לא סוכם עלל תח-ועדה של מומחים צבאיים.
  - י. בעמ' 8 - שיתוף פעולה וחיאום - בשורה 3 המלה reconciliation אינה מוצלחת, כמו כן יש להציב במקום ראשון בין היעדים את הבטחון.



SECRET

SECRET ONLY

[Faint, mostly illegible text block, possibly a memorandum or report, with several paragraphs of text.]



# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

תאריך:

- 2 -

מספר:

יא. שם כשורה 13 מדובר על פיתוחי מים במסגרת "תיאום" בעוד שאצלנו נושא זה הוא כמובן בגדר שיחוף פעולה.

יב! בעמ' 9 יש מספר ניסוחים לא מוצלחים (reconciliation), היפוך סדר המלים המקובל עלינו ל-"Arab Palestinian", וכן ביטוי של "הכחשה" מצד ישראל לכוונה to dilate את סמכויות האוטונומיה, דבר שאינו מכובד - כאילו אנו חייבים התנצלות בפני מישהו.

יג. עמ' 10 (סמכויות שיוריות) שורה 14 - לא אמרנו שלא נפעיל את הסמכויות, אלא שלא נפעיל את כולן (חלקן בודאי נפעיל) יש לתת לכך ביטוי. קטע זה אינו מעודכן בכל מה שגדון במפגש האחרון.

יד. בעמ' 11 - סמכויות - בקטע השני (רישא) מתוארת עמדת ישראל אך לא באורח מלא. יש להזכיר גם אולי ענין מקור הסמכות.

טו. לא נהירה לי כוונת עמ' 10 (regulatory powers).

טז. קרקע - עמ' 13 - הוחל בדיון במושב האחרון. אין לכך ביטוי.

יז. הוא הדין לוועדה המתמדת. רצוי שעמדת ארה"ב (שביסודה נוחה לנו) תבוא לביטוי.

יח. "בסיגת הממשל הצבאי" - טיוטת הדו"ח (שורה 1) מדברת על "ערפול" הסכם קמפ-דייויד; אולי רצוי לדבר על "הבדלי פרשנות". ההסכמות עליהן מדובר בקטע גם לא הושגו, לפחות לא באורח ברור, אם כי אינן פרובלמטיות במיוחד.

3. כאמור אלה בבחינת הערות ראשוניות בלבד ובקצרה.

בברכה,

א. רובינשטיין

העתק: המשנה למנכ"ל  
מר ש. דיבון, ס/מנכ"ל





טופס.מברק צפון

ס'פ' \_\_\_\_\_ סתוד \_\_\_\_\_ 97

576

דחיפות:

תאריך וז"ח:

מס. מברק :

לש"מ  
פת'  
הכשר

מאת: נאום ניר-יורק.

פיירבנקס נפגש לבקשתו עם השגריר בלוס. נכתו דיוויס ממשלחת ארה"ב ומילוא.

2. פיירבנקס שאל השגריר בלום לגבי השתקפות התהליך והשיחות בזירה האומי"ת. השגריר פרס הגישה העוינת של הרוב השליט בארגון לגבי תהליך השלום ומלחמתו של גוש זה בהסכם קאמפ דויד. למעשה מעונינים נציגים אלה בחיסולו של התהליך ובקבורתו. בחשובה לשאלה נוספת של פיירבנקס העריך השגריר שיחסינו עם המשלחת המצרית באו"ם השופרו בדרג השגריר ובדרג העבודה. עם זאת בהתבטאויותיהם הפומביות באו"ם ממשיכים המצרים לגקוש בשפה חריפה ודואגים להבליט שאינם מפגרים אתר עמיתיהם בעולם הערבי בהתקפותיהם על ישראל.

**נאמן.**

[illegible]

תאריך: 2.3.82 השולח: מילוא. אישור מנהל המחלקה: חתימה:



1  
12/1/81

REPORT OF THE WORKING TEAM TO THE MINISTERIAL LEVEL

On September 24, 1981, delegations at the Ministerial level representing Egypt and Israel, and a delegation representing the United States, established as their initial and immediate objective, not excluding other avenues, an agreement on understandings and principles towards the implementation of the framework agreed on at Camp David. In the Joint Statement of that date, the Ministers charged the working team to address the issues of scope, jurisdiction and structure of the SGA(AC); security; legislation and regulatory power; Continuing Committee; remaining electoral issues; the beginning of the transitional period; further definition of powers and responsibilities; and other key issues. The working team was given further guidance in a Joint Statement issued November 13, 1981.

In the past \_\_\_\_\_ months, the working team has held \_\_\_\_\_ trilaterals, in addition to numerous bilateral sessions. The working team has made some progress in resolving certain issues and in conceiving options for the resolution of other issues. The working team believes that the Ministers should reconvene to consider this report of its work and its recommendations on what actions the Ministers might now take in order to facilitate the conclusion of an Agreement on Understandings and Principles.

### Size and Structure

The working team discussed the issue of the size and structure of the SGA(AC) at length, and was able to produce agreement on several factors which are related to these issues, including:

- There will be one elected body which will represent the Arab Palestinian inhabitants, will be elected only by them, and will assume those powers and responsibilities that are transferred to it.
- The members of the SGA(AC) will be able, as a group, to discuss all subjects within its competence and will be responsible for planning and carrying out their decisions;
- The members will apportion among themselves responsibility for the various functions within their competence, will select their own officers, and will determine their own internal procedures.

Despite agreement on these concepts, Egypt and Israel draw different conclusions on the size and structure of the SGA(AC). Egypt maintains that the SGA(AC) should be relatively large, that it should be free to devise its own structure, and that it should have legislative, executive and judicial powers. Israel maintains that the number of SGA(AC) members will be tied to its functions and therefore should be relatively small. The SGA(AC) would administer its functional responsibilities, which would include



3

administration of justice and the ability to change laws, as indicated in the discussion on legislation and regulatory power.

The primary Israeli concern with Egypt's approach is that its size and structure closely parallels that of a state. Egypt, on the other hand, is concerned that the Israeli approach gives the appearance of an administrative tool of continued occupation, with little political nature.

The working team believes that it has exhausted its efforts on this issue. For the benefit of the Ministers, the working team has attached to this report a list of all of the options which have been suggested with respect to the size and structure issue. In order to encourage creativity, it was agreed that options would be listed without attribution as to source and without comment on the various options.



4

Jurisdiction of the SGA(AC)

The working group has agreed that the authority of the SGA(AC) will be the same in the West Bank and Gaza, and that the two shall be treated as one integral unit. It was also agreed that there are physical limits to the authority of the SGA(AC). However, there is a significant difference between Egypt and Israel on the nature of those physical limits, which derives from Israel's concern that autonomy is for the inhabitants of Judea and Samaria and the Gaza District and Egypt's concern that autonomy applies to the territories of the West Bank and Gaza. This definitional distinction raises directly the question of jurisdiction over the settlements and specified security locations as well as the issue of East Jerusalem.

The working group will continue its discussion of physical jurisdiction as it pertains to the settlements and the specified security locations in the course of its discussions on land and security. On Jerusalem both parties agree that the final status of Jerusalem is not an issue for resolution in the context of the autonomy agreement. Nevertheless, members of the Egyptian and Israeli delegations clearly restated their respective positions on Jerusalem, which remain as indicated in the letters of President Sadat and Prime Minister Begin which were attached to Camp David Accords. The working team has concluded that it cannot productively address the issue of East Jerusalem at its

5

level, and therefore draws it to the attention of the Ministers.

The working team had a good discussion of the issue of the personal jurisdiction of the SGA(AC), and was able to conclude that all individuals in the territories will respect the law in force in the territories. However, significant issues concerning the application of this principle remain. Egypt maintains that the SGA(AC) should have full jurisdiction over all persons in the West Bank and Gaza; Israel maintains that the jurisdiction of the SGA(AC) should be limited to the Palestinian Arab inhabitants. Israel is concerned that the principle be applied in a manner which ensures that there will not be discrimination against Israelis in the areas. Egypt agrees that the law should not discriminate and should be applied in an equitable manner, but does not want to see a procedure whereby a privileged category of individuals in the territories is created. These issues will also be discussed in the context of discussions on land and security.



6

Security

The working team has heard a presentation by Israel concerning security. The team has decided to concentrate now on the issue of internal security and public order, and for this purpose has decided to create a subcommittee headed by military experts. This subcommittee will meet \_\_\_\_\_.



Legislation and Regulatory Power

At this point, the working team believes that it has achieved conceptual agreement that the SGA(AC) will have the power to change the laws in force in the territories, as indicated in the approach proposed by the United States (attachment 2). The two delegations have decided to withhold their comments on the language of the formula, because their conceptual agreement to its approach is understood to depend upon the satisfactory resolution of the issues of cooperation and coordination, reserved/residual powers, and settlement of disputes.

## Coordination and Cooperation

Both parties agree that one objective of the Camp David process is to accelerate movement toward a new era of reconciliation in the Middle East marked by cooperation in promoting economic development, in maintaining stability and in assuring security.

They agree that the arrangements for full autonomy should reflect this principle.

They further agree that this principle would not be served by new barriers between peoples.

They anticipate that because of the physical contiguity of the areas there will be coordination between Israel and the SGA(AC) to promote the welfare of their respective inhabitants, as in the development of common water aquifers.

Nevertheless, Egypt and Israel draw different conclusions from these premises. Egypt maintains that coordinated action by the SGA(AC) and Israel will develop naturally, and that the autonomy agreement need not define such arrangements in advance.

Egypt believes that definition of coordination would require it to recognize steps taken to integrate, economically and otherwise, the West Bank, Gaza and Israel, which it cannot do on the Palestinians' behalf. Such arrangements would also be seen as a mechanism for maintaining Israeli control over the powers and responsibilities transferred to the SGA(AC).



9

Israel maintains that such arrangements must be worked out in advance in order to preclude overwhelming external pressures on the SGA(AC) to act in ways which are inimical to a new era of reconciliation and to the interests of the Arab Palestinian inhabitants. The Israelis deny any intention to dilute the powers and responsibilities of the SGA(AC), since its proposed arrangements would not pertain to matters which are purely local. In Israel's view, such arrangements would apply in matters affecting the inhabitants of the West Bank, Gaza and Israel by virtue of the free movement of goods and people, or in cases where both depend on a common physical system or resource.

The working group intends to continue its clarification of this issue with a view to developing criteria for the application of coordination and cooperation.



10

### Reserved/Residual Powers

Egypt and Israel agree that the SGA(AC) will not be given powers and responsibilities which can reasonably be considered to be indicia of sovereignty or which are unnecessary for full autonomy during a transitional period. In Egypt's view, this applies to a narrow category of powers and responsibilities, such as foreign affairs, strictu sensu. In Israel's view, it applies to a broader category of items.

Egypt and Israel also agree that powers and responsibilities which are not transferred to the SGA(AC) shall be handled during the transitional period in a manner which does not prejudice the final status talks. It is Israel's position that Israel will hold these powers and responsibilities, although it may not exercise them. Egypt believes that this would be prejudicial to the final status talks and has suggested instead that these powers and responsibilities be exercised through the Continuing Committee, or through agreed practical arrangements.

There would therefore seem to be two primary questions concerning this issue: (1) what powers and responsibilities will be included in this category; and (2) how will they be handled during the transition.

### Powers and Responsibilities

Egypt maintains that all the powers and responsibilities of the Israeli military government and its civilian administration exclusive of the security powers mentioned in the Camp David Framework agreement should be transferred to the SGA(AC), subject to certain limitations such as the power to declare independence or to conduct diplomatic relations. Egypt bases its position on the fact that Camp David provides for the SGA(AC) to replace the Military Government.

Israel maintains that this position is inconsistent with the Framework agreement which stipulates that the autonomy agreement will define the powers and responsibilities of the SGA(AC). Instead, Israel suggests that the powers to be transferred to the SGA(AC) will be in the following domains: (1) Administration of Justice; (2) Agriculture; (3) Finance; (4) Civil Service; (5) Education and Culture; (6) Health; (7) Housing and Public Works; (8) Transportation and Communications; (9) Labor and Social Welfare; (10) Municipal Affairs; (11) Local Police; (12) Religious Affairs; and (13) Industry, Commerce and Tourism. Israel suggests that the SGA(AC) will have full powers in its spheres of competence to determine its budget, to enter into contractual obligations, to sue and be sued, and to engage manpower. It will also have the ability to change laws in its spheres of competence as discussed in the section on Legislation and



Regulatory Powers.

The working group is unable to make further progress in this area until a decision is made on the approach we should follow: whether to transfer to the SGA(AC) all powers subject to an exhaustive list of limitations, or to provide an exhaustive list of powers. The working group suggests that this dilemma may be easier to resolve once an answer is found to the issue of reserved/residual powers, and to the issue of land. It suggests therefore that further discussion of powers and responsibilities be deferred pending resolution of these related issues.



SECRET

13

Land

The working group has not discussed land.

Continuing Committee

The role of the Continuing Committee during the transitional period cannot be addressed in isolation from other issues, such as the settlement of disputes and land. The working group will take this up in the context of discussions of other items, as appropriate.

Withdrawal of the Military Government

In view of ambiguity in the Camp David Accords and the subsequent joint letter, it has been agreed that a schedule concerning elections, withdrawal, and inauguration of the SGA(AC) should be included in the final autonomy agreement. It has also been agreed that the withdrawal shall be accomplished in a manner which does not adversely affect the provision of basic services to the inhabitants.



Remaining Electoral Issues

The working team reviewed the work which has already been accomplished in the elaboration of procedures concerning the conduct of free elections. It is possible to draw from this work the following principles and understandings, leaving unresolved, technical issues to be worked out in the negotiations on the detailed, autonomy agreement:

(Insert Principles)

The issue of whether the Arab inhabitants of East Jerusalem will be able to participate in the elections for the SGA(AC) remains unresolved.

Meeting between  
Committee on Autonomy, Chairman, Dr. J. Burg,  
Minister of Interior  
and  
U.S.A. Secretary of State, Dr. Alexander Haig

Thursday, January 28, 1982, 8:10 a.m.  
Cabinet Room, Government Secretariat  
Prime Minister's Office  
Jerusalem

Present:

For Israel

Mr. Y. Shamir  
Mr. A. Sharon  
Mr. M. Nissim  
Mr. Y. Modai  
Dr. Y. Ben-Meir  
Mr. Ch. Kubersky  
Mr. D. Kimche  
Mr. M. Gabay  
Prof. Y. Zamir  
Aluf A. Tamir  
Mr. H. Bar-On  
Mr. E. Rubinstein  
Mr. G. Stern  
Mr. N. Annir  
Ms. T. Elinson  
Major Shamir

For USA

Ambassador S. Lewis  
Asst. Sec. Veliotis  
Ambassador Cluverius  
Mr. R. Fairbanks  
Mr. W. Goldberg  
Mr. J. Kemp  
Mr. D. Greenlee  
Mr. P. Hare  
Mr. B. Kirby  
Mr. B. Brown  
Mr. W. Walker  
Mr. D. Fischer  
Mr. M. Lee  
Mr. A. Kreczko

- - - - -

H.E. DR. BURG: Mr. Secretary, Colleagues and all good friends:  
First of all, I would like to greet you now in the framework of  
this meeting of the Committee of our Cabinet, together with the  
Secretary of State and his colleagues. Everyone knows everyone, more  
or less. When Secretary OF State Kissinger was here, he brought snow,  
but you brought rain, which is much more important in this country.







So one thing you have already achieved with your visit here and now we have to speak about the rest.

Yesterday there was a very good meeting, good partly in results, partly in atmosphere and partly in clarification of the issues. One issue that was raised yesterday was the issue of the size of the Administrative Council of the Self-Governing Authority. The American friends suggested, still with the criteria, according to their opinion, of functions, a body that should be between 32 and 45, if I remember well. The definition of functions was to be very close to the electorate in Los Angeles and Mount Vernon. You need, therefore, plenty of time - I am very exact in my description - in order to have the constant contact with the people that voted for you, besides the ordinary quota of illness and vacation. So they arrived within the realm of functions to the number they suggested, and there was a logical and psychological discussion of the different participants what should be the character of this Administrative Council and how to prevent the danger that it could be regarded as a parliament.

It was the strong opinion of the Israeli delegation, especially the Head of our government, Prime Minister Begin, that the size of this body should be limited to something below 20 in order to make it very clear that we are talking and voting concerning an Administrative Council and not a quasi-parliament. That was one discussion.

The other one was about the scope, jurisdiction, functions,

to one thing you have already decided with your staff here and now  
we have to agree about the facts.

Yesterday there was a very good meeting, and mostly the  
results came in the afternoon and evening in discussion of the  
issues. One thing that was raised yesterday was the issue of the  
size of the Administrative Council of the Self-Governing Authority.  
The Minister suggested, still with the criteria according  
to their definition of a function, a body that should be between 25 and  
35. I remember well. The definition of functions was to be very  
close to the definition of the functions of the Government. You need  
therefore clarity of line - I am very exact in my description - in  
order to have the constant contact with the people the Government  
and, besides the other orders of illness and vaccination. So they  
worked with the body of 25 and in the number they suggested  
and there was a logical and psychological understanding of the situation  
and there was what would be the character of this Administrative  
Council and how to overcome the danger that it could be reduced to a  
parliament.

It was the second opinion of the Israeli Government  
concerning the head of our government. Prime Minister Begin that  
the state of this body should be limited to something within 25 to  
order to make it very clear that we are talking about voting concerning  
an Administrative Council and not a quasi-parliament. That was one  
discussion.  
The other was about the scope of the Administrative Council.



powers, responsibilities of this one body, and different ideas were brought forward by our American friends, and if the Secretary of State want to, he can repeat or clarify or specify more in detail but I believe that there are quite a lot of other things that he wants to bring to us.

I believe that this time it is the start of a real discussion and this is a very important thing. Last evening, the last item - except for political issues that don't belong to this table - was about the different kinds of powers; reserved, shared, cooperating and so on. If you want, you can take this up. <sup>If</sup> You want, you can start something else. The table and the order is absolutely yours. If as a result of our meeting, going more into depth, not only into breath, something like a momentum will be reborn, then it will be a good thing.

I believe I gave a very brief but very exact description of what was yesterday evening and the floor, Mr. Secretary, is yours with all good wishes.

H.E. SECRETARY HAIG: Thank you very much, Doctor, and again I am terribly grateful that you and your colleagues, who really bear the major burdens here, could give to us the time that we obviously have taken from you. You mentioned that Henry brought snow and I brought rain. I hope you didn't mean by that that I may-  
be brought a "snow job" and in addition to that I'm "all wet".

DR. BURG: Maximum, a rain check. (Laughter)

SECRETARY HAIG: I'd just like to say a word, because we



however, responsibility of this one body, and I think I am  
proudly aware of our American friends. And if the  
States want to be a part of this or other, we are  
and I believe that there are other things that we  
want to do.

I believe that this time is the time of a great  
and this is a very important thing. Last evening, I  
wrote for political reasons. But don't hold me to that - I  
the different kind of power, reserved, shared, concerned and  
in. If you want, you can take this up. You want, you can start some  
thing else. The only one that is absolutely yours. It is a  
need of our people, being into the world, not only into the  
something like a monument will be a good thing to do.

I believe I have very brief but very exact description of  
it was very good. I think the floor, the Secretary, is yours. I  
will not wish.

U.S. SECRETARY STATE: Thank you very much, Mr. Secretary, and  
I am extremely grateful that you have not collapsed, who really  
bear the main burden here, could give us the time that we  
officially have taken from you. You mentioned that Henry thought  
that and I thought that I hope you didn't mean that I was  
a "good" man too, and in addition to that I'm off. I  
am, I think, a very good man. (Laughter)  
SECRETARY STATE: I'd just like to say a word, because

have some here this morning who were not at yesterday's session, about what we are really about. I find, and I am speaking very frankly, that in both capitals the approach to the interim arrangements, transitional arrangements, are imbedded in both capitals in a concept that what we do here today must be the precursor to the final outcome that both sides seek and we know that both sides seek an entirely different outcome and that is what has contributed to massive divergencies in approach which have become imbedded over two and one-half years of mutual assessments by both sides on these issues, and the tendency has been to get farther and farther apart and more strident and protecting concerns for ultimate outcomes. It dominates everything that I hear in both capitals.

Now, I think it is awfully important <sup>that</sup> we step back for a moment and recognize what the stakes are here. There is no doubt that Egypt is stalling; there is no doubt, for whatever reasons. And I think it is awfully important ~~we~~ we do everything we can to remove excuses for such tactics, and we are not here with any illusions about what can be accomplished in what order of time or what existing differences can be bridged. But I think we can make some progress if we recognize that we are talking about interim arrangements, where confidence building can be developed over time and evolution in the context of the interests of the parties on the ground will make the final out/<sup>come</sup>for understanding.

It is clear that Egypt wants a state. We don't accept that. The U.S. does not accept that. On the other hand, in preventing such







an outcome to the long term, we have to be extremely careful not to create circumstances which make any progress of any kind possible.

I told the Prime Minister and the Foreign Minister it was clear to me in my discussions with Gromyko that the Soviet Union sense the death of Camp David. As a matter of fact, Gromyko told me, You know and I know that Camp David is dead. It is now time for us to realistically solve the problems of the Middle East.

Now, we have all felt that the Soviets have no role in these questions, and I think that adds another dimension to the work that we are trying to do here, to remove excuses for a lack of progress, to be extremely sensitive to the strategic dangers that we face together, and where possible to recognize above all that we are talking transitional arrangements without pre-judgment of final outcomes, but if we make these transitional arrangements stepping stones to our own concept, and rigid stepping stones to all that we hope to achieve in the final analysis, then I think the task becomes impossible.

As I said before, we have no deadlines. We have no naivete about the breadth of the gap between the two sides, but I think it is vitally important for strategic purposes that we continue to try in a serious way to make progress. Because with that progress the Peace Treaty itself, which is the essential aspect of what we are trying to preserve, is strengthened. By itself alone, without some progress on autonomy, it is weakened. That doesn't mean that all the problems are solved in a fixed period of time. It does mean that there is some momentum, and so what we are trying to do is regenerate some momentum. And if I may, I would like to in this larger gathering,

an obstacle to the work we have to do extremely carefully not  
to create circumstances which make any progress of the kind impossible  
I told the Prime Minister and the Foreign Minister that  
I said to me in my discussions with them that the Soviet Union  
cannot be treated as a country. As a matter of fact, it is not a country  
you know and I know that some day it will be. It is not time for us to  
politically solve the problems of the Middle East.  
Now, we have also to say that the Soviet Union has no role in these  
questions. And I think that that is another obstacle to the work that  
we are trying to do here, to remove excuses for a lack of progress  
to be extremely sensitive to the strategic dangers that we face  
together, and there must be a recognition that all that we are  
calling for is a peaceful settlement without any judgment of final out-  
come. But it is these international arrangements that we have to  
to our own concept, and this is a very serious matter. It is not  
achieve in the time analysis, then I think the task becomes impossible.  
As I said before, we have no model. We have no model.  
about the breadth of the gap between the two sides, but I think it is  
itally important for strategic purposes that we continue to work in  
a serious way to make progress. Because with that progress the pace  
itself, which is the essential aspect of what we are trying  
to achieve, is strengthened. It itself alone, without some progress  
in autonomy, it is weakness. That doesn't mean that all the problems  
are solved in a fixed period of time. It does mean that there is  
some momentum and so what we are trying to do is to create some  
momentum. And if, say, I would like to see it in the future, either



to those who were not available, speak again about the size issue, because this is an issue that everyone has given a great deal of thought to for a long time, and it may seem strange, but I cannot see - and I think I am able to understand some of the strongly held views here and certainly those related to security, because I come from a discipline where that was my focus for many years - but I cannot see how Israel's real interests are affected by the number of elected Palestinians, so long as it is not so large that it is clearly parliamentary in character. If it is parliamentary in character, it is not acceptable. But if autonomy fails on this issue alone - and it is clearly a major issue; we know there are about two or three and this is one of the major ones - and it centers on the question of 20 or 40 or 20 or 38 Palestinians, I think we are going to look rather ludicrous to any objective observer.

In this context, we discussed the size of the SGA at some length yesterday. We were asked when we were here to suggest a criteria other than functions and that is what we attempted to present yesterday. Any criteria is to a degree arbitrary. There is no question about that, but it strikes me that we must take a fresh look at what we are trying to do. And first and foremost is to establish a body that is effective, and, as I said last night, if it is not effective or not perceived to be effective, then the very outcome that we are seeking to prevent, the frustrations we are trying to overcome, are going to be immediately generated. And in saying that, we could say and agree totally that it must be a single body, this

to those who were not available, speak again about the issue.  
I assume that the issues that everyone has given a great deal of  
thought to for a long time, and it was some strange, but I cannot see  
and I think I am able to understand some of the strongly held views  
and certainly those related to education, because I know those  
distinctions that have my focus for many years - but I cannot see  
who lacks a feel for the issues and affected by the number of elected  
representatives so I am not so sure that it is clearly early  
majority in character. If it is parliamentary in character, it is not  
accounted for. But it is an anomaly, and it is an issue alone - and it is  
clearly a major issue; we know there are about two or three and  
this is one of the major ones - and it centers on the question of EU  
or 12 or 15 or 20 representatives. I think we are doing to look for  
techniques to get objective observations.  
In this context, we discussed the size of the EU at some  
length yesterday. We were asked what we were here to suggest a  
criteria other than functions and that is what we returned to original  
yesterday. Any criteria is to a degree subjective. There is no ques-  
tion about that, but it strikes me that we must take a firm look  
at what we are trying to do, and first and foremost is to establish  
a body that is effective, and as I said last night, it is to be  
effective or not perceived to be effective, then the very outcome  
that we are seeking to prevent. The restrictions we are trying to  
overcome are doing to be immediately generated, and in trying that  
we should not agree totally that it must be a single body, but



SGA; it is a single body. We are going to have to dramatically scale down what the Egyptians are looking for in size.

Nevertheless, if we don't have the political will to deal with this question, the way in which the effectiveness of the body is our main objective, and then analyze with great care what is effective, I am confident that even were we to be able to agree, which we will not be able to agree, we would be faced with a tragic outcome in any event. I think we have got to stop focusing on the enormous gap that exists between Egypt and Israel on this question and seek to close that gap, using the effectiveness as the criteria, take account of all the responsibilities that the SGA (AC) will have to do, particularly the problems that I mentioned yesterday, which is not an inconsequential problem, of marrying in a functional sense two distinctly different areas with different internal laws and approaches, and to do so in a way that we do not have a quasi-parliament or a parliament or, on the other extreme, a village council. And if it looks like a village council, it isn't going to satisfy them.

What are we talking about? We are talking about the ability of this group to arrange its own affairs. That means there's got to be the capacity and enough depth in it to do that. That means officers. It has to deal with the responsibilities of Camp David representation on the Continuing Committee, which I would anticipate will be a rather intense field of activity for this body. It has to have liaison on the internal security matters of the territories, with Israel, with Jordan and with Egypt. These are functional roles

and it is a high code. We are going to have to dramatize  
somebody's feelings that are looking for in size.  
Nevertheless, it is not a high code. We are going to have to dramatize  
with this question, the way in which the effectiveness of the party  
is our main objective, and then analyze with some care what is  
effective. I am confident that even when we go to some  
which we will not be able to agree, we would be faced with a trade  
outcome in any event. I think we have to be thinking on the  
entirety and not on the relationship and based on this question and  
look to consider it as within the effectiveness of the party is  
take account of all the responsibilities that the SW (AC) will have  
to not particularly the problem that I mentioned yesterday, which  
is not a functional problem, of having a functional  
sense two distinctly different areas with different internal laws  
and objectives, and to do so in a way that we do not have a quasi-  
relationship or a commitment or, on the other extreme, a virtual commitment  
and it is looking like a virtual commitment, it is not a commitment to satisfy  
them.  
What are we talking about? We are talking about the reality  
of this group to advance its own affairs. That means that we  
to be the aspect and enough again in it to do that. That means  
officers. It has to deal with the responsibilities of some body  
representation on the continuing committee, which I would anticipate  
will be a rather intense field of activity for this body. It has  
to have vision on the internal security matters of the party, not  
with itself, with Jordan and with Egypt. These are functional roles



that have to be performed.

I have already talked about the differences in laws and customs and practices in the two territories and the need to have officials representing the interests of those territories who understand what those interests are, rather than to have a West Banker tell the Gaza citizen that he knows what is best for him. So you have to have redundancy that I don't think is visualized in the 13 or 15-man approach.

And I am sorry if it sounded like Mount Vernon - the press-flashing role of the American politician - but we do feel that confidence building in the concept of autonomy as you visualize it and as we visualize it and as Camp David visualizes it will require careful tending. If we don't have that kind of tending, then the inhabitants of the territories are going to be getting their attitudes and advice from outside sources - PLO. And as a matter of fact, as I said the last time we were here, I feel that educational process, that communicative process, is a crucial aspect of the success of autonomy.

So I say this to ask you to think very, very hard about this issue. I think it is first and foremost one of those issues in a large array that lends itself to an immediate new approach in which compromise is sought between two major divergencies of view, without undue risks, and it would enable us in Cairo to say, "Hey, we have got some movement. We have got something. Now it is time for you to sit down and roll up your sleeves and get with us and cut out the stalling." That's the reason I think this issue is so important. That's why I am belaboring it. It is the one high profile area of

that have to be performed.

I have already talked about the differences in law and the  
ways and methods in the two territories and the need to have  
officials trained after the interests of those territories who under-  
stand what those interests are, rather than to have a vast number  
tell the law officer that he knows what is best for him. So you  
have to have redundancy that I don't think is visualized in the 13  
or 15 in a branch.

And I am sorry if it sounded like I was saying "the press-  
ing role of the American judicial system" but we do feel that con-  
fidence building in the concept of redundancy is very vital. It is as  
we visualize it, and as I visualize it, it will require careful  
attention. It is not to have that kind of control. Then the individual  
of the territory or the person to be notified must be notified and advice  
not outside the territory. And as a matter of fact, it is the 13-  
thousand very much. I feel that educational process that is necessary  
to the aspect of the concept of redundancy.

So I say only to you to think very, very hard about this  
issue. I think it is first and foremost one of those issues that  
the army must first itself to an immediate and accurate in which  
concerns the army better the way of the territories or vice versa.  
Under that, and to make it easier to say, they have  
not some overseas. It has got something which is time for you  
to sit down and follow your sleeve and get things and get you  
settling. There is a reason I think this issue is so important.  
That's why I am bothering you. It is the one with the right of



potential movement with the least risk that I think would have the most impact on getting momentum started again, keeping Egypt actively engaged in the process.

I just throw that out. It seems to me if I could go either on this trip or in the near future and say, I think we can manage an SGA in the neighborhood of 32 to 38, we will have diffused a major obstacle to everything we are doing and it happens to be in the court area that the Prime Minister himself talked about last night; this issue of getting a governing authority agreed to. So it has double impact.

Now, I know I heard everything last night -

DR. BURG: You want to go on to something else?

MR. HAIG: However you prefer, Doctor. If you want to deal with this now -

DR. BURG: I would like to say to my colleagues before they speak - Mr. Sharon asked for the floor - I would like to say, first of all, that yesterday it was with quite a lot of temperament discussed in the presence of the Prime Minister, and I would say with the leading role that the Prime Minister took upon himself in this discussion. I would like to say in a positive way, we heard that our American friends accepted the necessity of a criterion as such. Now we have the discussion what is the criterion. Our American friends also accepted that the body should be one - one body - and on the matter as such concerning the size, we have different opinions, but both parties, the Americans and the Israelis, are very well aware

potential movement with the least risk that I might have the  
most impact on getting momentum started again. Keeping things active  
is essential in the process.

I just thought that out. It seems to me if I could get a letter  
on this trip or in the next 48 hours and say, "I think we can manage an  
SAC in the neighborhood of 35 to 40, we will have obtained a major  
concrete accomplishment we are doing and it happens to be in the court  
area that the British Minister himself called about last night. The  
issue of getting a governing authority agreed to. So it has become  
a threat.

Now, I know I heard everything last night.  
ST. BUREAU: You want to go on to something else?

MR. BUREAU: However, you mention doctors. If you want to deal  
with this now.

MR. BUREAU: I would like to ask my colleagues before they  
speak. Mr. Shannon asked for the floor. I would like to say that  
at all. What yesterday I was with quite a lot of enthusiasm dis-  
cussed in the presence of the British Minister, and I would say with  
the leading role that the British Minister took upon himself to raise  
discussion. I would like to say a positive way we have had our  
American friends accepted the necessity of a criterion as such.  
We have the discussion what is the criterion. Our American friends  
also accepted that the new standard is one - one body - and on the  
matter as such concerning the state, we have different opinions, but  
both parties, the Americans and the British, are very well aware.



that this is not the only point that is under discussion. If you discuss this point, it is the most important, but if you see the map, it is not the most important.

There was the question of attitude; the question if the other side is ready to go forward, to come forward, and on this surely we will have our discussions.

I would like to say to my Israeli friends, because yesterday we had a very intensive discussion on this point, today we will make it short in order to hear what you have still in reserve for us - your residual points, (Laughter) if to use a word of our vocabulary.

Minister Sharon asked for the floor.

MR. A. SHARON: Mr.Chairman, Mr.Secretary: I just want perhaps to clarify. We never thought that we have to restrict the number of officials, liaison officers or any other people that this Administrative Council will hire. They can hire any number of people that they would like in order to help them. I never heard that a liaison officer in any country on earth has to be elected. He is a civil servant. So we never thought that that is in our capacity at all. They can hire any number of people.

DR. BURG: Don't forget there is a budget.

MR. SHARON: Of course. That depends. Mr. Secretary and Dr. Burg, I hope that the Administrative Council will be more efficient than ourselves when it comes to taxes paid by the Palestinian Arabs, who live in Samaria, Judea and the Gaza District, and maybe we will be able to learn something when it comes to the 600,000 Palestinian

that this is not the only point that is under discussion. If you

clearly this point, it is very important, and it is very

easy to be the most important.

There was the question of security, the question of the

defence, ready to be taken up, and on this subject we

will have our discussion.

I would like to say to my Israeli friends, because yesterday

we had a very intense discussion on this subject, to say we will make

it should be clear to hear what we have still to achieve for us.

your national office, (London) is to use a word of our vocabulary.

Minister Sharret asked the floor.

MR. A. SHARRET, Mr. Chairman, Mr. Secretary, I just want

reference to history. We never thought of, we have to restrict the

number of officials, I think, of any other people that this

Administrative Council will have. They can have any number of people

that they would like in order to help them. I never heard that a

limitation existed in any country on such a basis to be elected. We are

citizens. We are not foreign. We are not foreign. We are not foreign.

All. They can give any number of people.

MR. TURE, Don't forget there is a budget.

MR. SHARRET, Of course, that depends. Mr. Secretary and Mr.

Ture, I hope that the Administrative Council will be more efficient

than ourselves when it comes to taxes, really by the Palestinian Arabs.

and it is a matter of time and the other districts and states we will

be able to have something done to come to the end of the matter.



Arabs living within the pre-1967 borders in Israel. From that point of view, I don't see any restriction whatsoever. Of course, they can hire any number of people, the most qualified people who will be able to take care of all these points.

Therefore, maybe we did not make ourselves clear enough about the subject. I just wanted to clarify this point. Thank you.

MR. Y. SHAMIR: Mr. Secretary, you are right when you say that this is one of the main issues, because, first of all, the problem of the Administrative Council is the most important problem in the context of the autonomy. The size of this body will to a large extent symbolize and underline the character of this body; if it will be an administrative body or a legislative body.

The second point, when we will take all the steps necessary to fulfill this agreement, after we will have an agreement, we will have to be aware of the gap existing between the views of the parties about the future, the future of this area, of the autonomous area, about the final status -

DR. BURG: Post-five.

MR. SHAMIR: - ~~OF THESE~~ territories, and it is clear that the moment the Council will be elected, it will be an external factor, and we can take it for granted that the members of this Council will do their utmost to give to the Council a legislative character, in accordance with their views about the future, the future of this authority, of this area. And, therefore, we are compelled to do what we are able to do now to reduce these dangers and a small

And this is the main point. I don't see any reason why we should not have a committee of people who will be able to take care of all these points.

Therefore, I suggest that we make ourselves clear enough about this subject. I just wanted to clarify this point. Thank you.

Mr. Chairman, Mr. Secretary, you are right when you say that this is one of the main issues. Because, first of all, the problem of the Administrative Council is the most important problem in the context of the economy. The size of this body will be a factor of great importance and will determine the character of this body. It is a very important administrative body or a legislative body.

The second point, when we talk about the necessity to this kind of statement, after we will have an agreement, we will have to be aware of the fact that there is a difference between the way of the Council and the future of this body. The future of this body will be a factor of great importance and will determine the character of this body. It is a very important administrative body or a legislative body.

Mr. Chairman, Mr. Secretary, you are right when you say that this is one of the main issues. Because, first of all, the problem of the Administrative Council is the most important problem in the context of the economy. The size of this body will be a factor of great importance and will determine the character of this body. It is a very important administrative body or a legislative body.



number means less danger. This is the main problem.

MR. HAIG: I want you to know we are very sensitive to this.

DR. BURG: We will hear from Mr. Modai and then you will refer. Accepted?

MR. Y. MODAI: Mr. Secretary, I really have a question. You said in your opening remarks that the progress on the autonomy would serve as a confidence building measure. Between whom?

MR. HAIG: Well, I think that "between whom" is a very broadly based set of focal points. Certainly, we are talking about the inhabitants; that's one. Secondly, we are talking about the other participants in this process, Egypt. Thirdly, we are talking about what I call the international community of concern on the overall subject, and I think all of these, but perhaps most importantly of all from the standpoint of the success of autonomy are those who are enjoying the fruits of autonomy - the inhabitants of the territories.

I wanted to emphasize again that we are very sensitive to this. There is no one here who thinks that what we are hearing are empty cannons of rhetoric. We are hearing very genuinely held serious concerns. We do not discount them. On the other hand, we do not think that the risk associated with the size we are talking about crosses a threshold in which those dangers become unmanageable; if the functions of the SGA, its authority, the security arrangements and all the other aspects of autonomy do not also exceed thresholds of acceptability. Because this is a very <sup>simple</sup> concept. So what I am saying is, that let's look at some other aspects of the

number being less than one. This is the main problem.

MR. HALL: I want you to know we are very sensitive to this.

OK, OK, OK. I will take from the end and then you will

never, because?

MR. HALL: Mr. Secretary, I really have a question. You

said in your opening remarks that the progress of the economy would

be a continuous battle between what

MR. HALL: Well, I think that "between what" is a very broad

range of factors. Certainly, we are talking about the

inflation; that's one. Secondly, we are talking about the

unemployment in this process, about 6.5%. We are talking about

that I call the "inflationary" component of the overall

picture, and I think all of these are very important

and the standard of the success of economy are these and are

enjoying the fruits of autonomy. The standard of the

I wanted to emphasize again that we are very sensitive to

this. There is no one who thinks that what we are doing is

easy, because of inflation. It has been very difficult to

control. We do not discuss them on the other side, we do not

talk about the risk associated with the rate we are talking about

process a threshold in which those dangers become unacceptable.

in the function of the SBA, its authority and responsibility

and all the other aspects of autonomy do not also become unacceptable

of responsibility. Because this is a very

concept, so

that I am saying is that let's look at some other aspects of the



problem before we take impediments. If we deal with each narrow functional area in a tightly constrained, theological test tube of its own, we find that the totality of the rigidity of our position poses insurmountable burdens.

I again emphasize that I think that our basic objective and our overall strategy must be to see progress, not to create obstacles to progress, and then you have to weigh the totality and see, and I think for that reason it is not good to press further on this question, other than to ask you to bear in mind our observations on it, which we make in a very serious way.

DR. BURG: Fair enough. I believe the points of view are clear. Your question is absolutely clear, Modai, and the answer is almost clear. (Laughter) Now we continue. The points are clear.

MR. HAIG: We had some discussions yesterday on power to make changes. We believe that full autonomy called for in Camp David means that the Palestinian Arab inhabitants must be able freely to make changes in the present situation within the areas of competence that have been relegated to them. And in that regard we have studied your paper that we got the last time we were here and find that where it is specific, it is substantial, and that no one could claim that that was not a forthcoming proposal. It is a serious forthcoming proposal. We believe that. There are some areas that are untouched upon in there, which I know the drafters must be aware of. (Laughter) But that could, you know, tip the whole thing another way. But I just wanted you to have that observation from us. We feel that the

problem, there are two impediments. It is not with your own  
functional area in a given context. Psychological evidence of  
its own, stating that the locality of the locality of our position  
poses fundamental problems.

I want to emphasize that I think that our basic collection and  
our overall strategy must be to see progress, not to create obstacles  
to progress, and then you have to watch the details and see that I  
think for that reason it is not good to press further on this issue.  
I think other than to ask you to bring in your own strategy for the  
which we have in a very serious way.

DR. URS: Fair enough. I believe the notion of what we  
think your position is absolutely clear, bold, and the answer is  
most clear. (laughter) Now we continue. The points are clear.  
MR. HAIG: We had some discussions yesterday on how to make  
changes. We believe that full autonomy called for in Camp David  
means that the Palestinian Arab inhabitants must be able to make  
make changes in the present situation within the areas of competence  
that have been allocated to them. And in that regard we have suggested  
your opinion that we put the last time we were here and find that there  
that specific, it is substantial, and that we could claim that  
that was not a forthcoming proposal. To take certain responsibilities  
onwards. We believe, etc. There are some areas that are untouched  
upon in there, which I know the details must be made at. (laughter)  
But that could, you know, to the whole thing, another way, but I  
just wanted you to have that observation from us. We feel that the



inhabitants should be free to act. They should be fully free, and frankly, in the areas where you have conceded they have authority, that authority should be exercised without the perception of Israeli oversight or management, and I think you have made that conscious decision in your own paper.

We believe that Israel agrees that the SGA must have the authority to make changes in the existing situation in its areas of competence and I just want to reaffirm that that is so and I got that impression.

DR. BURG: You speak about this part of the scope that will be agreed upon?

MR. HAIG: Yes. Without talking about the words that we might use, it would seem that in order to fulfill its obligations and responsibilities, that the SGA would in effect, in a practical sense, therefore, be able to change laws.

DR. BURG: What laws?

MR. HAIG: Well, existing laws. You have finessed that legislative law very neatly in your paper by referring to it as regulations. Do I understand that these regulations could have the effect of changing laws in the spheres that are transferred to the SGA?

MR. MODAI: Let's take one example to illustrate your understanding of it. Just one example; any.

MR. HAIG: Well, say, for example, education. Take, for example, a piece of existing legislation on education in the

...should be free to act. They should be fully free, and  
frankly, in the areas where you have conceded they have authority.  
That authority should be exercised without the reservation of interest  
oversteering or manipulation, and I think you have made that concession  
in your own mind.

We believe that least interest must be the basis of  
authority to make changes in the existing situation in its areas of  
competence, and I just want to reiterate that that is so and I don't  
have that impression.

MR. BURN: You speak about the need for the same authority  
as reserved upon?

MR. HALL: Yes. Without talking about the world that is  
right now, it would seem that in order to fulfill the obligations  
and responsibilities that the OEA would in effect, in a practical  
sense, be able to change laws.

MR. BURN: What laws?  
MR. HALL: Well, existing laws. You have discussed that  
legislative law very much in your speech, referring to the  
regulations. Do I understand that those regulations could have the  
effect of changing laws in the sense that the transferred to the  
OEA?

MR. BURN: Let's take one example to illustrate your understanding of it. Just one example, any.

MR. HALL: Well, say, for example, education. Take, for  
example, a piece of existing legislation on education in the



territories, and you have now put that in the hands of the SGA and that for whatever reasons, it is deemed necessary to change this current approach by regulation. As indicated in your paper, they could establish new procedures which could have<sup>the</sup>/practical consequence of modifying existing law, legislation or whatever. Can we have a way, and what I am seeking is a way, to express that in words without creating the spectre of legislative authority that you want to avoid? I would think we could do so.

DR. BURG: If I may suggest something: I would say there are two kinds of definitions. You can give a definition in a positive way, what should be in the realm of this kind of jurisdiction, or you can give a restrictive, negative definition. I say "you", that means "we" in this concept or we together. You could give a definition in a negative way, what should not be in the scope. That means principally, there are two approaches possible: either defining in a positive way what can be done or in a negative way what should not be done and this has afterwards to find its definition in a paper.

I believe that the paper we brought forward, with commissions and omissions is a basis, and if you agree - it depends on the timetable you have - I would like to ask one or two of our jurisprudence people to talk about this before we continue. If it's agreeable to you?

MR. HAIG: That's fine.

MR. CH. KUBERSKY: I would like to inform you and refresh the memory of the Israeli Ministers what is meant when this proposal is raised here. We had a discussion on legislative and regulative

territories, and you have not put it in the hands of the SEC and  
that the various reasons it is deemed necessary to change this  
current approach of regulation as indicated in your paper, they  
could establish new procedures which could have a beneficial conse-  
quence of maintaining existing law, legislation or otherwise. Can we  
have a way, and what I am seeking is a way to express it, in  
words without creating the spectre of legislative authority that you  
want to avoid? I would think we could do so.

Dr. Lusk: If I may suggest something, I would say there are  
two kinds of definitions. You can give a definition in a positive way  
that should be in the realm of this kind of legislation, or you can  
give a restrictive, positive definition. I say "you" that  
means "we" in this context or we together. You could give a defini-  
tion in a negative way, that should not be in the statute, that means  
principally, there are two approaches possible after defining the  
negative way what can be done or in a negative way what should not be  
done and this has a bearing on the definition in a paper.

I believe that the paper we should forward to the commissions  
and relations is a paper, and if you agree, it depends on the form  
that you have. I would like to ask one or two of our distinguished  
people to talk about this before we continue. It is desirable to

you?

Mr. Hain: Last time.

Mr. Hain: I would like to inform you and request  
the report of the Israeli situation what it means when this proposal  
is raised here. We had a discussion on legislative and restrictive



powers in the working team. And we didn't agree. There is the Egyptian proposal. There is the Israeli proposal. There was in our discussion that the SGA (AC) will have the regulative power within the competence of their powers and responsibilities, as it was referred to in the Israeli version of the MOU many, many months ago. We said that Israel is against any kind of legislative power to be granted to that authority. This is the Israeli position, because we see legislative power as a sovereign attribute and we would like to avoid any misunderstanding or any dream that legislative power could awaken in that body. Then our American colleagues came with an idea which was very helpful to develop a discussion and an effort ad referendum. There was nothing written as an agreed paper between the parties and that was the good thing about all these talks, because we could feel ourselves that we were able to discuss and to see if we could find something which we could recommend, and then we will go to the stage of drafting.

And then they brought the idea that went away from the principle discussion to the practical aspects of the problem and they used the term of bringing changes in existing laws within the powers and the competence that are in the frame of that body. For instance, there was an example, if they would like to change the age of the compulsory law of education. Has Israel any national interest to intervene in it? We said, honestly, no; that this is not meant by us. But even for this we wouldn't like to give them the power to legislate. Then we started to look if we can use means of regulations in order to change an existing law. So in this direction the discussion went on, and there was understand<sup>ing</sup>/that maybe we can use the tool of -



...in the working team. And a third aspect. There is one  
...is the Israeli proposal. There was in  
...will have the respective power  
...the competence of their powers and responsibilities. It is  
...in the Israeli version of the 1977 peace plan.  
...is that Israel is against any kind of unilateral action to be  
...to that authority. This is the Israeli position. It is  
...as a sovereign state and we would like to  
...on any kind of unilateral action. We would like to  
...in this body. Then our American colleagues came after that  
...to develop a discussion and an effort at  
...nothing written as an agreed upon between the  
...the good thing about all these talks. Because  
...we could feel ourselves that we were able to discuss and to act  
...we could find something which we could recommend. And then we will  
...on to the state of working.  
...And then they brought the idea that they took from the  
...to the practical aspects of the problem and they  
...to existing laws and the government  
...in the form of that body. For instance  
...to change the law of the land. For example, if they would like to change the law of the  
...has a national interest in  
...honestly. And that this is not meant to be  
...to give them the power to legislate  
...to use means of consultation in  
...in this situation the discussion  
...and there are other things which we can use the right



I remind you of the Israeli proposal - the regulative means, even when we have to bring changes in law, and there was a great deal of understanding between us to look for solutions in that way of bringing changes in law. Amendments, changes, many words were mentioned there, because there doesn't exist any paper, any written paper between us and it went on an American non-paper. And we worked with great confidence in each other that we can come and say, we thought again, we find difficulties, and it was agreed between us, and so we behaved that if any of the parties came back and said, after a second thought, we would like to change our minds, nobody will see it that we didn't behave nicely.

But I would suggest that perhaps Eli Rubinstein or Meyer Gabay will add something in a more professional way to this discussion.

MR. M. GABAY: In principle, I think that Mr. Kubersky, being a non-lawyer, presented a very precise legal position. However, one should remember that all this is subject to the basic premise that the residual power of legislation remains with Israel. In other words, this is the basic analysis in terms of the external tool. Regulations can to a certain extent and within the spheres that are going to be allocated to the Administrative Council be used also in order to change, amend and even add what would in others be used as legislation. But all this is through the empowering of the Administrative Council by and through the basic authority of Israel to legislate. I think that one should remember the basic premise.





MR. CLUVERIUS: Remember, when we turned the discussion or tried to turn the discussion away from this principle argument of legislation versus regulation, we had on the one side of the table an Israeli party which lives in a political system in which the legislature is sovereign. We come from a system in which we have hundreds of legislatures which are not sovereign. On the other side of the table, we had mostly Egyptian lawyers schooled in French law, which led to an endless argument on principle and the results, and we tried to talk about the nature of full autonomy, the phrase in Camp David, in a practical sense that these people will not have full autonomy in the areas transferred to them.- we are only talking about those - unless they can make changes in the situation they find on the day they take office, changes which are not subject to Israel oversight. If they want to change the driving age, the school-leaving age, the number of tons of melons, whatever; to be able to make changes, because by any definition in dictionaries we were using you are not autonomous if you can't change the situation in which you find yourself.

MR. HAIG: I must say, as I look at your paper, I think this issue is very forthcoming and a very meaningful expression of what you mean by full autonomy: Council will have full powers in the spheres of competence to determine its budget - they listed it all there - and I think now this is a relatively easy task to articulate in a very, very convincing and confidence building way. I think this is one of our easier problems.

MR. CLIVERING: Remember, when we turned the discussion over to the turn the discussion over from this principle movement of the Israeli parties which gives in a political system in which the system is so much more. We come from a system in which we have hundreds of Israeli parties and no government. On the other side of the table we had mostly Egyptian lawyers schooled in French law which led to an endless argument on principle and the results, and we tried to talk about the nature of civil autonomy, the press in Egypt David, in a practical sense that these people will not have civil autonomy in the areas transferred to them. We are only talking about those - unless they can make changes in the situation they find on the day they take office, changes which are not subject to Israeli government. If they want to change the driving and the school leaving age, the number of hours of school, whatever, to be able to make changes, because by any definition in the future we are not making you are not autonomous if you can't change the situation in which you find yourself.

MR. HALL: I must say as I look at your paper, I think that there is very fundamental and a very meaningful expectation of what you mean by full autonomy. Council will have full power in the spheres of competence to determine its budget - they liked it all that - and I think not only is a relatively easy task to articulate in a very convincing and concrete manner, I think this is one of our major problems.



MR. MODA'I: Because it seems an easy issue, I want to make it a little more difficult. It is one thing to use the terms that we have been using in our paper: namely, they have full authority over the issues that will be handed over to them. It is another thing altogether to phrase it in a legal way, because there is one thing we must be watching very carefully. I mean, if something which is defined in Israeli law would be defined in those territories as another type of legislation, to make it apart from Israel, which is not our intention. And, therefore, you build a wall, a legal wall, in terminology.

MR. LEWIS: Can you give an example?

MR. MODA'I: For instance, if the age of education in Israel is decided by law and it will be decided there by a by-law; you take the two systems apart, which is not our intention. We want to give them the authority to do that, please, no misunderstanding, but we have to be very careful about the terminology, because otherwise, you have a system, two miles away; you have two different systems.

MR. LEWIS: But you are implying that in every sphere the two spheres are tied together. Education, for example, operates on Jordanian law, under Jordanian educational principles, and you have never integrated the system. So why shouldn't they be able to change any aspect of that without Israeli -

MR. SHARON: I want to give another example. I am talking to you as a farmer now. We have laws here that restrict, for instance, plantations, in order not to create a surplus and not to destroy the farmer. We have laws that restrict production of milk and eggs and





so on, and maybe there is an existing Jordanian law, but the borders are open on both sides, the bridges, the open bridges, which operate successfully for 15 years, but which don't have any physical barriers between Samaria, Judea, Gaza and ourselves, and our pre-67 borders. On the contrary, in order to build this confidence that the Secretary so emphasized, we took away all the road-blocks. Everything is completely open, in order to reduce tension and make it easier and so on. So if, for instance, there in the Administrative Council that will be regarded as by-laws, they will be able to destroy us, I would say, within a very short time. So it should be coordinated. Things like that might be discussed and so on, but they must be coordinated.

MR. E. RUBINSTEIN: Three short points. The first is on full autonomy. Correct, it is a full autonomy, but full autonomy is not a magic word which embraces every power that one can have in mind before it is agreed upon. We have to agree on the spheres that are agreed upon in the full autonomy. So before we have agreed, on everything, we can't attach the legislative or any other power to the autonomy as a facet of full autonomy. So I wouldn't adhere to that as something which is already beyond discussion. This is part of the negotiation and the agreement, including our specific subject.

Secondly, I have to say, frankly, that there <sup>were</sup> ideas that floated - and we have indicated in the meetings a week ago and now in the expert level, but the Israeli Ministerial level as such has not fully explored all the possibilities of that, and I would suggest that in this context we should limit ~~to~~ to an exchange of







of views, but the full position should be fully explored and developed, because all the aspects have to be studied.

The third one is more concrete; it is complementing what Chaim Kubersky and Gabay said before. The ideas that floated were based upon the premise that besides this residual connection we have also to refer to the coordinating and cooperating procedures and machinery that have to be developed on the legislative or regulatory subjects and that the residual power be used, and properly used, in areas which are necessary, like security, Jewish settlements and other areas. So we cannot separate the regulatory power which has been discussed here from the overall picture of other machineries that have to be developed and from the basic machinery of dispute settlement which has to refer to subjects in which the autonomy might somehow come across its powers, and we would like to find proper procedures to avoid that, and all the ideas that floated were in this overall framework.

MR. BURG: Very good. I believe, first of all, I would like to say something and then the Secretary can either delay or proceed. We are here talking about the non-paper and not about the non-agreement, because it is clear that we have a very broad ground of understanding. The question is: where are the limits? In promulgation of laws, I know this problem from a German definition. More than 55 years ago, I had my first discussion about it. And it was called "competence competence". That means, after you agree on the competence of someone, or somebody, then what is the competence within. I



of view, but the most important should be fully explored and  
developed because of the aspects have to be studied.  
The third one is more concrete. It is recommending that  
Catholic University and Catholic College. The first list listed here  
based upon the subject that Catholic has special connections have  
also to refer to the connections and connections procedures and  
machinery that have to be developed on the basis of religious  
subjects and that the religious course be used, and properly used in  
areas which are necessary like security, law, economics and  
other areas. So we cannot separate the religious power with other  
and discussed here from the overall picture of other subjects  
that have to be developed and from the basic machinery of subjects  
settlement, whereas to refer to subjects in view the economy  
might, economy could be the subject and we would like to find out  
our procedures to avoid that, and all our ideas that listed here in  
this overall framework.

MR. GUN: Very good. I believe, first of all, I would like  
to say something and then the Secretary can give other details or expand.  
We are here talking about the non-union and not in the non-union  
ment, because it is clear that we have a very broad ground of under-  
standing. The question is, where are the limits? In promotion  
of law, I know this comes from a German definition, more than  
25 years ago, and my first discussion about it, and it was called  
"concrete content model". That means, there was some on the non-union  
of subjects of subjects, then what is the connection with it?



don't know if it can be translated, but in German it was "competence competence". So what we are talking about are the limits within the limits. Right?

MR. HAIG: Right.

DR. BURG: But I believe there is enough understanding. As a non-jurist, non-jurisprudence man, I would say that everything that would either - it is not a formulation now that has a legal value; only my expression, my ideas - that anything that would either bring into collision with Israeli law or would smell like constitution or constitutional laws, that should be avoided. But, let me say, there are areas of absolute competence, like education. There are areas where the cooperation and coordination are necessary, like how do you prevent the foot and mouth disease. There you have to have something in common. You need something in traffic in common, because cars can come from Bethlehem to Jerusalem, so there are things which by the nature of the thing there has to be also a unity of promulgation and of laws, of orders, of statutes and so on. This, I would say, with the momentum that perhaps will come out from your visit this time in the region; then we will take the experts and let them sweat a little bit. But I would like to say, with possibility of differences of opinion, there is a large ground of understanding.

MR. HAIG: I share that view completely and I think this is a very doable problem, especially in light of your paper and the discussion.

I might say, Dr. Burg, I failed at the outset to introduce

can't know it can be translated, and in German it was completely  
comprehensible. So what we are talking about is the limits within  
the limits, right?

MR. LAL: Right.

MR. RUPP: But I believe there is enough understanding, as  
a non-jurist, non-legalist, non-philosopher, I would say that everything  
that would arise - it is not a translation but that has a level  
where only by expression, my ideas - that anything that would arise  
from that conflict with itself, I would want to have a  
translation of that, that should be avoided, but for me  
I, therefore stress it, I stress it, I stress it, I stress it,  
are areas where the cooperation and coordination of necessary, I think  
not do, however, the fact and worth of it, there you have to have  
something in common, you need something in common, in common,  
because cars can come from Germany to Germany, so there or things  
which by the nature of the thing there has to be a unity of  
translation and of laws, of orders of statutes and so on. This  
I could say, with the translation that comes with you, you  
want this time in the future then we will take the expert and  
let it about a little bit, but I would like to say, with possibility  
of differences of opinion, there is a large amount of understanding  
of it, I think, I think that is completely and I think this is  
everybody's problem, especially in case of your report and the  
discussion.

I think, say, Dr. Rupp, I failed at the outset to introduce



a new member of my group, Richard Fairbanks, who I have asked to join us with a view in mind towards asking him to be the hour-by-hour, day-by-day representative in this process. He is a lawyer. He is not a public servant. He has come into the Reagan administration. I have worked with him in the Nixon period, as a very accomplished attorney in the District of Columbia, with extensive background in international and domestic law and who has run our legislative activity in the Department of State over the last year.

Now, I want to emphasize that I intend to stay engaged, as will he, in this process. This is not a turn-over of concern from the ministerial level to a special negotiator as such, although this matter requires 24 hours a day, seven days a week.

DR. BURG: Shabbat, no. (Laughter)

MR. HAIG: I know you have learned, as I have, there are cases where even that is dispensed with. I just wanted to make that point.

Now, I'd like to get to an area that I suspect will be rather contentious because I intentionally made it contentious yesterday in our discussions with the view in mind really towards giving you an outsider's view of a problem that I hope we can deal with. It is not unrelated to an issue that we got involved in last night in the security area which I hope we will also have time to touch upon this morning. But it is really the question of the issue of land and settlements, because clearly this will be critical to movement in the overall autonomy area.

Our discussions with Palestinian leaders on the West Bank

a new member of my group, Richard Farnick, who I have asked to  
join at with a view in mind to make asking him to be the four-day  
hour, four-day representative in this process. He is a lawyer  
he is not a public servant. He has come into the Washington office  
from I have worked with him in the Nixon White House as a very good  
published attorney in the District of Columbia with extensive back-  
ground in international and domestic law and who has run our legal  
five activity in the Department of State over the last year.  
I have found an emphasis that I intend to have expressed as  
will be in this process. This is not a run-over of concern from  
demonstrated level to a level of negotiation as such, although the  
water requires 24 hours a day, seven days a week.

DR. 2150-2155, no. (Lynch)

DR. 2150-2155, no. (Lynch) you have learned as I have, there are cases  
where even that is happened with. I just wanted to make that point.  
Now I'd like to get to an area that I suspect will be  
rather contentious because I intentionally made it contentious  
yesterday in our discussion with the view in mind really how the  
giving you an independent view of a problem that I hope we can deal  
with. It is not unrelated to an issue that we got involved in last  
night in the security area which I think is still alive and  
touch upon this morning. But it is really the question of the issue  
of time and settlement, because clearly this will be critical to  
movement in the overall autonomy area.

DR. 2150-2155, no. (Lynch) on the West Bank



and leaders of the moderate Arab states confirm a very special sensitivity on this issue. I considered the views on the land issue which you presented during my last visit and already have discussed this issue with most of you here, and rather bluntly put, and I am doing it intentionally so there is no misunderstanding, rather than to be intentionally abrasive - this is not my purpose. But I think the concept that Israel will have full control over all land Israel specifies for settlements or security use and will have a veto power over all other state lands poses an extremely difficult position. You, in fact, will be able to build new settlements and enlarge existing ones, increase the population, during the transitional period, and land inside the security locations will be available for settlement in accordance with what you advised us when we were here two weeks ago.

Now, the problem we have with this is it would be inconceivable that agreement could be arrived at on that basis, and, frankly, we are skeptical about the scope and depth of that transitional authority that is talked about here. Now, I know and I know for good reasons that settlements have a security role as well as a traditional role.

DR. BURG: You know about Israeli history as well as American history.

MR. HAIG: Both. Israel has controlled this land for almost 15 years; 85 settlements, which Egypt now agrees that those 85 settlements will not be touched in the transitional period. We agree



and leaders of the moderate Arab states continue a very serious  
sensitivity on this issue. I considered the view on the Arab issue  
which you presented during my last visit and already have discussed  
this issue with most of you here and rather bluntly put, and I am  
hoping it intentionally so there is no misunderstanding, rather than  
to be intentionally aggressive - that is not my purpose. But I believe  
the concept that Israel will have full control over all Arab lands  
specifically for settlements or security and will have a veto power  
over all other state land issues an extremely difficult position.  
You, in fact, will be able to build new settlements and colonies  
existing ones, increase the population, during the transitional  
period, and land for the security functions will be available for  
settlement in accordance with what you agreed to when you were here  
two weeks ago.  
Now, the question we have with this is to build an independent  
state that agreement could be arrived at on that basis, and finally  
we are skeptical about the scope and depth of that transitional  
authority that is talked about here. Now, I know and I know for  
good reasons what settlement has a security role as well as a  
transitional role.  
But, when you know about Israel's history as well as the  
history.  
Mr. Hiss: Israel has controlled this land for almost  
15 years. Is settlement, which even now agrees that there  
settlements will not be confined to the transitional period. We agree



with that. We think that's very important. But to keep the concept of transition in mind, we feel there's got to be some parallelism and some limitations applied. The great danger here is the subjective suspicion throughout the Arab world and especially among the Arab populations that what is underway is de facto annexation, to put it very bluntly, and somehow we have got to arrest that conception. So it's been our view that, for example, parallelism would suggest that settlements already established can be thickened and expanded in the sense of the geography they already own; not expanded in territorial terms, but expanded in density and in building or anything else.

Secondly, that the land that will now be included for the security forces, where they will be relocated to, should not de facto be available for development by settlements. At the same time, we believe other held lands by the Arab populations can also be thickened and what have you, and when you get into public lands that there is joint, interlocking veto on the future of those lands, between the SGA and Israel.

Now, I recognize that this is a problem. I could see it yesterday, but I think we ought to talk about it here this morning because I think I have a hard time objectively as an outsider contesting the concerns expressed to us by Egypt, Palestinians, Arab populations, on this subject. I sincerely mean that.

DR. BURG: I hear a point that is very important and I understand that my colleagues will surely refer to this. I would like to make two or three general remarks that I believe that the

with that, we shall have a very important, but to keep the concept of orientation in mind, we shall have to go to some point in time and some limitations applied. The great danger here is the and active situation throughout the Arab world and especially around the Arab population that is underway is to be a situation to meet very difficult and somehow we have not to arrest that condition so that we can view that. For example, detailed would suggest that settlements already established can be further and expanded in the sense of the economy they already have not expanded in the territorial sense, but expanded in density and in building of any other else.

Secondly, that the time that will now be included for the security forces, where they will be relocated, should not be taken as available for development by settlements. At the same time, we have other high lands by the Arab population can also be taken and what have you and what you get into high lands that there is joint, interlocking view on the future of these lands, between the SA and Israel.

Now, I recognize that this is a problem. I could see it yesterday, but I think it ought to call about it now this morning because I think I have a hard time objectively as an outsider can seeing the concerns expressed to us by Egypt, Palestinian, Arab negotiations, in this subject, I sincerely mean that.

DR. BUBER: I must point out that is very important and I understand that my colleagues will kindly refer to this. I would like to make two or three general remarks that I believe that the



expression of our attitude in this matter. First of all, I believe the Palestinian Arabs are just stalling the procedure. The Egyptians lost two or three years of the transition period already. Because if there would not have been put all these obstacles, then the transitional period could have begun two years ago. So I don't know who loses more or who wins more by this stalling.

But I would like to say to you, Mr. Secretary - and this is something I believe very strongly in - the months of March and especially April, after the Ides of April, is a traumatic period in our history now. I believe everyone understands that if I would say that we are allergic to certain connotations, that when I say this, this is a nice understatement. If you say that the Egyptians understand that the settlements that already exist - and you took the number of 85; I hope there are more, but I'm not sure - should not be touch<sup>ed</sup> in the transitional period, I hope you understand how allergic we are, and allergic is a nice word, an understatement. From every negative statement you don't need any intellectual exercise to translate it into positive terms and here is a positive term that's very negative for us. If you say that it will not be touched in the transitional period and every day I hear and see something about Yamit and so on, how can I relate to this? I speak now in general terms. But more than that: we don't want the autonomy as a corridor to statehood. In this we have the common idea. We have not common ideas what should be after five years, but anyhow, it should not be a corridor to a state. And we believe that we have to prevent partition of this country and, therefore, our settlement policy is

an assertion of one attitude to this matter. First of all, I believe  
the P. Test which was first established the procedure. The English  
lost two or three weeks of the transition period already. Because  
it there would not have been out all these contacts, then the  
transitional period could have begun two years ago. So I don't know  
the issues were or the more of this stuff.  
But I would like to say to you, Mr. Secretary, and this is  
something I believe very strongly in - the months of March and  
especially April after the loss of April, is a dramatic period in  
our history now. I believe everyone understands that if I could say  
that we are able to do certain operations, that when I say this  
that is a nice understatement. If you say that the situation under-  
stand that the situation that already exists and you look the  
number of 60; I know there are other but I'm not sure - should not  
be known in the transitional period, I hope you understood now  
illustrate us are, and attempt it is a nice word, an understatement.  
From every possible statement you don't need any technical expertise  
to translate it into positive terms and have it a positive term and  
very positive terms. If you say that it will not be touched in the  
transitional period and every day I hear and see something about Viet-  
nam and now can I relate to that I want now in general terms.  
But more than that we don't want the autonomy as a criterion for  
statehood. In this we have the common ideal. We have not common  
these what should be after five years, but anyhow, I should not be  
a country in a state, and we believe that we have to prevent  
penetration of this country and therefore our statement will be



not only a question of security in the sense that your career knows much more about it than I know, but also security concerning the political development. We believe that settlements in the historical Eretz Israel prevents, or have to prevent, the political partition of this territory west of Jordan, and I would like to say more: you agree that the existing ones should be thickened. Right?

MR. HAIG: Right.

DR. BURG: But I believe there would be a process of degeneration, because if you say to a certain body, and this is the State of Israel and the Nation of Israel, if you say, in this you are not allowed to grow; you can put on fat, you can thicken, but you are not allowed to grow, then it means that you are allowed to degenerate, because when you limit growth as such, then surely you invite the process of degeneration. I would say, of national despair. This is my point, and I believe I say it very clearly, and I am a man who is somewhere between the famous doves and the famous hawks. I am somewhere in the middle, trying to be a human being and not a subject of ornithology. But I believe we are here on very, very strong feelings and I believe I have to say this.

MR. HAIG: I agree with this and I am not insensitive to the compelling logic of what you have just said. But let me offer two practical considerations to this subject. First, is the real capability and potential for this to be an item of major significance That is really extensive further development. I think all of us understand that there are finite limits on that in practical

not only a question of security in the sense that your country knows  
much more about it than I know, but also security concerning the  
political development. We believe that self-determination is the historical  
trend toward independence, or have to proceed, the historical position  
of this territory west of Jordan, and I would like to say more  
on terms that the existing ones should be maintained. Right?

MR. HALL: Right.

MR. BURR: But I believe there would be a process of decision  
action, because if you say to a certain body, and that is the State of  
Israel, and the Nation of Israel, if you say, in this you are not  
allowed to grow, you can put it off, you can delay, but you are not  
allowed to grow, then it means that you are allowed to be destroyed.  
Because when you find that growth is such, then surely you invite the  
process of degeneration. I would say, of national disaster. This is  
my point, and I believe I say it very clearly, and I am a man who is  
somewhere between the famous doves and the famous hawks. I am some-  
where in the middle, trying to be a human being and not a subject of  
anthropology. But I believe we are here on very, very strong feelings  
and I believe I have to say this.

MR. HALL: I agree with this and I am not insensitive to the  
complexities of what you have just said. But let me offer two  
practical considerations to this subject. First, is the real  
capability and potential for this to be an item of major significance  
that is really extensive further development? I think all of  
us understand that there are things that are in operation



terms. So that's one consideration that I think has to be given some weight.

Secondly, if there is any single incentive for rapid progress on the Egyptian side, it is the argument that autonomy, full autonomy, is available now, that they must seize the opportunity and it is an historic one because I think Israel's generosity is clearly demonstrated in this paper that we got two weeks ago. And that without it, if they don't seize this historic opportunity, with all of the inhibitions that they have expressed about their obligations and duties to the Arab population, we will have abrogated and, if you will, cast aside this historic opportunity.

Now, the one meaningful incentive, in practical terms, in the Egyptian mentality and the Arab mentality, is that there is going to be in the transition period a benefit, and that is a freezing, if you will, of the activity which has generated the largest psychological problem that we have faced in this area. And I really sincerely believe also that while your arguments are absolutely as sound as an argument can be, have universal overtones, no question about it, is it not in our interest, again bearing in mind we are talking transition versus permanence, to really make a step that will guarantee the pressure on the other side to do the right thing? Again on this issue, it must not be dealt with exclusively of the total picture we ultimately come up with. But I really think it is very hard for outsiders or Arabs inside to accept/in transition, <sup>the concept</sup> given the differences in outcome. You know we share your view on the outcome; no question about that; never has been. I think this issue



terms. To state the consideration that I think has to be given to  
writing.  
Secondly, if there is any slight incentive for some progress  
on the Egyptian side, it is the argument that something will happen  
in the future. That is, they must take the opportunity and it is  
an ideal. And because I think Israel's generosity is clearly  
demonstrated in this matter that we are two weeks away. And that will  
out. If they don't seize this historic opportunity with all of  
the limitations that they have expressed about their objectives and  
outlets to the Arab population, we will have abandoned and, if you  
will, cast aside the historic opportunity.  
Now, one meaningful incentive, in practical terms, in the  
Egyptian mentality and the Arab mentality, is that there is going to  
be a transition period a century, and that is a transition. If  
you will, of the activity which has generated the largest movement  
and problem that we have faced in this area. And I really sincerely  
believe that while your arguments are absolutely as sound as  
an argument can be, have universal overtones, an understanding about it  
is it not in our interest, again bearing in mind we are talking  
transition versus permanence, to really make a step that will  
guarantee the pressure on the other side? Do you not think?  
Again on this issue, it must not be dealt with exclusively of the  
total picture as it necessarily comes up with. But I really think it  
is very hard for outsiders or Arabs inside to see this transition  
given the differences in outcome. You know we share your view on this  
because, no question about that, never has been. I think this is one



requires some very careful thinking and the articulation of how the transition period land development procedures will be established can avoid the sterile connotations of your concerns which are really very, very damaging. I think they can, just as in the time of Camp David freezes were accepted for a three-month period. In the light of all the growth since that time and the additional thickening that we visualize in existing areas, I don't think this is that unmanageable a problem, and I speak to that with sincerity.

MR. LEWIS: Can I add one historical point? I have been exposed to a good deal of education on this subject over the last few years, and I think I know as well as any American what are the dynamics of your psychology on it and what is possible and what isn't possible. I have also been enormously impressed with what has been achieved in expanding Jewish population in the territories and would have to say that General Sharon has demonstrated in his past incarnation that capacity for achievement for which he was so renown in earlier careers and in his current career.

DR. BURG: No election propaganda, please. (Laughter)

MR. SHARON: Sorry for interfering. I made my small contribution to, I would say, the future of the State of Israel, but I am not in charge of it any more and for that we have to invite Deputy Prime Minister, Minister of Agriculture, Mr. Ehrlich. I made some small contributions in the past.

MR. LEWIS: But I do want to make the point that as a result of that contribution in the past, perhaps 85 is not even the right



...some very careful thinking and the articulation of how  
the transitional period and development processes will be established  
can make the strategic considerations of your concerns which are really  
very, very important. I think they can, just as in the case of Camp  
David. Progress was made for a somewhat period. In the 1990s  
of all the growth since that time and the additional dimension that  
is involved in existing areas, I don't think that is that unusual.  
This is a problem, and I see it to that with sincerity.

Mr. Lewis: Can I add one historical point? I have been  
exposed to a good deal of education on this subject over the last few  
years, and I think I know as well as any American what the  
significance of your psychology is, and what it entails and what  
isn't possible. I have also been enormously impressed with what has  
been achieved in expanding Jewish education in the territories and  
would have to say that General Sharon has demonstrated in his own  
involvement that, especially in the achievement for which he was so named  
in earlier careers and in his current career.

Dr. HURST: I select the second, please. (Laughter)  
Mr. SHARON: Sorry for the interruption. I made my usual contribu-  
tion to the future of the state of Israel, but I am  
not in charge of it any more and for that we have to invite Deputy  
Prime Minister, Minister of Agriculture, Mr. Eliahu, I mean some  
small contributions in the past.

Mr. LEWIS: And I do want to make the point that as a result  
of that contribution to the past, perhaps it is not even the time



number. With all of our renown information gathering capability, we can't keep up with what you do in this area, and we don't pretend to be able to. But it is clear from what you said in previous meetings with previous Secretaries of State and current Secretaries of States that the present network of settlements that you have created in Judea and Samaria, in particular, is the basic grid that you needed to achieve your objectives. Moreover, we are aware that over the past two years those settlements which had too little land for survival have received a good deal of additional land for expansion, and that, therefore, you should be quite comfortable in a practical sense with what the Secretary is suggesting.

There is within the framework of the points that the Secretary made little in my view, if anything, that would constrain what you believe you need to do in the next five years. But there is an important dimension of psychological effect, not only negative in Israel, but positive on the other party, that has to be taken into account if agreement can ever be reached, and I would merely urge you to look carefully at the fine print and think about what you have done and what you have got already quite assured.

DR. BURG: Sam, you neglect a very sharp distinction between the will and the capacity to do something and the restrictions laid upon someone. There is a big difference. If I have no money, I don't buy a Dodge but if you interdict to me to buy a Dodge, I wouldn't accept it. There is a big difference.

MR. HAIG: Let me add another, a blunt, very blunt consider-

number. With all of our modern information gathering capability  
we can't keep up with what you do in this area, and we don't intend  
to do so. But it is clear from what you said in previous meetings  
with previous Secretaries of State and current Secretary of State  
that the present network of relationships that you have created in  
Europe and America, in particular, is the single most important thing  
to achieve your objectives. Moreover, we are aware that over the  
past two years those relationships which had been little and far  
between have received a good deal of additional food for expansion,  
and that, therefore, you should be quite comfortable in a practical  
sense with what the Secretary is suggesting.

There is within the framework of the points that the Secretary  
made little in my view, it is nothing that would concern what you  
conceive you need to do in the next five years. But there is an  
important dimension of psychological effect, not only negative in  
effect, but positive on the other party, that has to be taken into  
account if movement can ever be reached, and I would hardly urge  
you to look carefully at the time being and think about what you have  
done and what you have not done by such a measure.

DR. BUREAU: You indicate a very strong distinction between  
the will and the capacity to do something and the restriction to  
your response. There is a big difference. If I have no money, I don't  
buy a Dodge. But if you intend to buy a Dodge, I wouldn't  
object if there is a big difference.  
MR. HALL: Let me add another, a third, your other condition



ation. Our only hope in dealing with this subject in Cairo is by taking the Camp David Accords and making them our bible. We have watched a wandering in Cairo from Camp David. But we are faced, and I am being very, very blunt - Camp David does not and the U.S. does not accept the creation of a Palestinian state. On the other hand, Camp David does not endorse, nor do we endorse, the annexation of these territories, and we are faced with the problem in dealing with Cairo, as we insist on living up to the "bible" with a compelling argument that Israel is not either. That's the argument. And I must say in my own country there is a very deep-seated conclusion that that is so, resulting from settlement activity. Now, we are really discredited as we seek to insist on adherence to Camp David on this issue, and I lay that out for your consideration. You must understand the depth of the suspicion worldwide - worldwide - in my own country, in the Arab world, in Europe, where I don't share their views on the Middle East at all, and you know that, but here is where your credibility is at stake, and it is just not anything that I think objective observers can join you in, given past practices, where we are and what Camp David says. Camp David does not say that annexation is the objective, just as it does not say, very clearly, that there is any hope or any objective of a Palestinian state. But you can't have it both ways.

DR. BURG: I believe that my colleagues, everyone from his point of view, would like to relate to what you said, but I would like to say, with all the due respect to semantics, tens of thousands of Jews living in new settlements is not annexation.



action, and only those in contact with it in contact with it. I have  
 taken the Camp David record and asked them to do it. We have  
 wanted a summary in Camp David. But we are faced  
 and I am not very, very close. I am not close and the U.S.  
 does not accept the creation of a Palestinian state. On the other  
 hand, Camp David does not understand how we can accept the exis-  
 tence of these territories, and we are faced with the problem of  
 dealing with them, as we have on living up to the United States  
 a complicated argument that Israel is not alone. That's the argument  
 and I must say to my own country there is a very deep-seated con-  
 viction that there is no resulting from settlement activities. We  
 are really disoriented as we need to have an agreement to Camp  
 David on this issue, and I am not out for our consideration.  
 You must understand the depth of the situation here. It's a very  
 own country. In the Agreement, in Europe, where I don't agree  
 their view on the Middle East at all, and you know that but never  
 is there any credibility at all, and it's just not anything  
 that I think objective observation can tell you. The only way to  
 know where we are and what Camp David says, Camp David does not  
 say that annexation is the objective. Just as it does not say, very  
 clearly, that there is any hope or any objective of a Palestinian  
 state. But you can't have it both ways.

DR. BUREAU: I believe that my colleagues, various friends  
 of mine, would like to refer to what you said, but I won't  
 like to say, with all the due respect to your position, that  
 thousands of Jews living in new settlements is not annexation.



Annexation is a political act that can come or not come after certain political developments. I remember very clearly, 1938-39, Sudeten. I was in Prague when the Germans entered Sudeten and then Sudeten was annexed. I was one week before and two months after the Ein March in Vienna. So I know what is annexation. Living in part of Eretz Israel is not annexation. You can say, perhaps it will bring to this, but it could have brought without having settlements, if we would have decided in 1967, we want an annexation. So I would not agree that the word annexation should be the exact translation, political translation, of what is called settlements.

MR. HAIG: I agree with that. I am in full agreement with what you are saying.

DR. BURG: I'm happy. First, the Minister of Foreign Affairs and then the man who was Minister of Agriculture.

MR. SHAMIR: Without going into the historical, the political aspects of this problem raised by the Secretary, I want to make a small contribution which might make our discussion of this problem easier. I think that we have to make a distinction between the problems, the problem of land and the problem of establishing settlements by Israel. We agreed that we have to decide about the principles of the right of how and by whom to use the various categories of land, private land, municipal land, state land, but after we will decide it, it is clear that land which belongs to Israel citizens or to the State of Israel, on these lands Israel can do anything she wants. She can create villages, cities, whatever she





wants. The number of Israeli settlements in Samaria and Judea and Gaza has nothing to do with the autonomy for the Arab inhabitants of Samaria, Judea and Gaza. Therefore, I think instead of discussing all the political aspects, I would suggest to focus on the problem of land, how to use it, how to divide it. Thank you.

DR. BURG: It is a good idea that you make a differentiation between usage of land and political.

Who of my colleagues wants the floor?

MR. SHARON: Dr. Burg, Mr. Secretary, I believe that I learned this subject thoroughly. As I said, I made my small contribution during the recent years, I believe not only to the Security of Israel but I think also to the security of the rest of the world, because I believe that those settlements not only are contributing immediately to our, I would say, short-range security needs, and settlements in Israel have been part of our national security concept not for the last 33 years since the state has been established, but I can say without any hesitation, for the last 100 years. And each of these settlements belong to and is part of a territorial defence system like every other settlement in Israel. As you know, we are a small nation and most of our troops are reserves. Our standing army is very small. I am afraid it is going to be smaller in the future.

(The Prime Minister, Mr. M. Begin, joined the meeting.)

MR. BEGIN: Good morning. I apologize for being late.

DR. BURG: According to the constitution, the Prime Minister is the chairman whenever present. By delegation of power, I continue now. (Laughter) You just chose a dramatic moment when the former

...The number of people who are in the same and who are  
...has nothing to do with the number of the...  
...I think instead of discussing  
...I will suggest to focus on the...  
...how to use it. How to divide it. Thank you.

Dr. Hersh: It is a good idea that you make a distinction  
between usage of facts and political.

Who of my colleagues wants the floor?

Dr. SHARON: One more, my Secretary. I believe that I believe  
this subject thoroughly. As I said, I made my self contribution  
during the recent years. I believe not only I believe in  
Israel but I think also in the security of the rest of the world.  
I believe that these relationships not only are deteriorating  
immediately on our side. I would say, short-range security needs, and  
settlements in Israel have been part of our national security needs  
and for the last 22 years since the state has been established, but  
I can say without any hesitation, for the last 22 years, and each  
of these settlements belong to and is part of a national defense  
system like every other settlement in Israel. As we know, we are a  
small nation and most of our troops are reserves. Our standing army  
is very small. I am afraid it is not as we would like in the future.

(The Prime Minister, Mr. Begin, asked the question.)

Mr. Begin: Good morning. I apologize for being late.  
Dr. Hersh: According to the constitution, the Prime Minister  
is the chairman whenever necessary. My definition of power is constantly  
now, I believe. You have chosen a dramatic moment when the Prime



Minister of Agriculture, who was accused of making almost 85 settlements, has the floor. We went over the question of the size of the body. We spoke about the regulatory powers of this body and eventual changes, what I called, in German, "competence competence", what is the competence of this body within the realm of its competence. And now we heard the American position about why they would like not to have new settlements, not speaking about thickening of the existing ones, and we are now in the round of exchanges. I expressed my views. You know them so I don't need to repeat them, and the Foreign Minister brought up his point of view about the distinction between our settlement policy and the question of the usage of land/<sup>and</sup> now the Defence Minister who was defined as the former Minister of Agriculture, because he was lauded by Sam Lewis about his success in the settlement policy. He just got the floor. Please.

MR. SHARON: In the presence of the Prime Minister, I have to say that I made only modest contributions to that, acting on behalf of the government and according to its resolutions and so on. But I would like to proceed with the importance of the settlements for the security of Israel, and as I emphasized before, not only the security of Israel but the security of the free world, because by establishing settlements, we saw two goals. I am not speaking about the right to live all over Israel. We have this right. I don't have to mention that. You have to know, Mr. Secretary, that it is not only Jews who have this right to live all over the country; Arabs, Palestinian Arabs are living all over the country. We have more than 600,000 Palestinian Arabs living within the pre-67 boundaries. So I

Minister of Agriculture, who was accused of making almost no  
contribution, has the right. He went over the question of the size  
of the body. He spoke about the legislative powers of this body and  
eventual changes, what I called "concurrent competence".  
What is the competence of this body within the realm of the con-  
ference. And now he heard the Minister insisted about why they could  
like not to have new settlements, not speaking about the situation of  
the existing ones, and we are now in the realm of exhortation. I  
expressed my view. I told them that I don't want to repeat them.  
and the Foreign Minister was the subject of my speech.  
distinction between our settlement policy and the question of the  
issue of land. The Minister said he was defined as the Minister  
Minister of Agriculture, because he was limited by his hands about  
the success of the settlement policy. But not one thing. He said  
MR. SHIMON: In the presence of the Prime Minister, I have  
to say that I have only modest contributions to that, based on  
behalf of the government and according to the resolution and as a  
but I don't like to proceed with the importance of the settlement for  
the security of Israel. And as I mentioned before, not only the  
security of Israel but the security of the free world, because by  
establishing settlements, we are two worlds. I am not speaking about  
the right to live with overpopulation. We have this right. I don't have  
to mention that. I don't have to say it. Secretary that it is not  
only Jews who have this right. I like it over the country, Arab.  
The settlement areas are Jewish and over the country. We have more Jews  
and the Palestinian Arabs. I tried within the one of boundaries. So I



not speaking about and not emphasizing the question of right. I am emphasizing the question of security, taking for granted that everyone understands that Jews have the right to live all over the land of Israel, exactly like the Arab inhabitants have got the right to. We never excluded them from the right to live here. I was just emphasizing the contributions to what I call the immediate security problems, and I emphasized that being a small nation of 3-1/2 million Jews, surrounded still by hostile Moslem world, our standing army is very small. Most of our troops are reserves and every settlement, not for the last 33 years, but for the last 100 years is part of the territorial defence system. Everyone has his weapons. Everyone has his task. The settlements established on the borders have mine-fields, barbed wire, sophisticated anti-tank weapons. If they are more inland, they have their duties guarding bridges, water installations, securing mountain passes and the responsibility to keep the road open. All that during, I would say, those crucial days - that we have had - when we mobilize our troops. We mobilize our troops; it is a beautiful organization, which we tried, we are sad to say, we had to try several times in wars, 1956, 1967 and 1973. But though it is a very good organization, we are facing crucial time between 24 to 72 hours, because we have to call up the people, we have to equip them, we have to send them to the front. So, therefore, settlements have been always part of our national security concept, and I am a great believer in this concept, being born myself on one of those settlements, and I can tell you that my mother - she is 82 years old - still sleeps with a



not speaking about and not engaged in the question of right. I  
emphasized the question of security. Taking for granted that every-  
one understands that I was not right to the left over the issue of  
internal security. The more insistence have got the right to.  
never excluded them from the right to live here. I was just making  
state the contribution to what I call the immediate security prob-  
lem, and I emphasized that being a small matter of 2-3% million  
here, as mentioned still by the left. I mentioned that, but according to my  
is very small. Most of our people are very good and every settlement  
not for the last 25 years, but for the last 100 years is part of the  
territorial defense system. Everyone has his responsibility. Everyone has  
his task. The settlement established on the borders have more fields  
of defense, sophisticated and tank weapons. It is the same thing.  
they have their duties according to their own installations. According  
to military issues and the responsibility to keep the road open. All  
that during, I would say, these crucial days - that we have had - when  
we mobilize our troops, the mobilize our troops. It is a beautiful  
organization which we tried to say, we had to say, we had to say, we  
times in years, 1955, 1957, 1973. But though it is a very good  
organization, we are facing crucial times between us. We have  
because we have to call up the people. We have to call them. We have  
to send them to the front. So, therefore, settlements have been always  
part of our national security concept, and I am a great believer in  
this concept. Being born myself on one of these settlements, and I can  
tell you that my mother - she is 82 years old - still speaks with a



gun under her pillow and that's normal here. Everyone knows exactly his task. That is the immediate contribution of the settlements to Israel's security.

But above and beyond, no doubt that these settlements are perhaps the strongest barrier that we have against any possibility of forming in the future a second Palestinian state, and by doing that, by having these settlements, that is the contribution, as I said, to the rest of the world.

I am not saying for a minute that somebody here in this room will accept that that will help the free world if the Soviets will have another foothold in the Middle East. Even if, and we were told yesterday by the Prime Minister about your talk, Mr. Secretary, with Mr. Gromyko, even if that's a small Palestinian state, it is enough a small foothold. A small foothold is already a foothold. The basic concept is that these settlements are giving answers, I would say, to the main two circles of the security problems; what we call the long-term, that is, the Soviet danger, and the short-range dangers; these are the confrontation Arab states. The contribution of the settlements is part of the territorial defence system.

Besides that, I would like to emphasize one point: In the land of Israel Jews and Arabs have always been living together, and believe me, I know this country so well, and I tried to draw all possible maps and I never managed to draw any map where we will be able to have Jewish population on one side and Arab population on the other side. Jews and Arabs have been living here, I would say, since the Moslems arrived to this part of the world. When the

...under her will, and that's another point. Everybody knows exactly  
his part. That is the immediate contribution of the settlements to  
Israel's security.

But above all, I want to say that these settlements are  
perhaps the strongest barrier that we have against any possibility  
of terrorism in the future, against Palestinian states, and by doing  
that, by having these settlements, that is the contribution, as I  
said, to the rest of the world.

I am not saying in a minute that somebody here in this  
room will accept that that will help the Jewish people in the world.  
I will have another foothold in the Middle East, even if, and we were  
only yesterday by the Prime Minister and your talk, Mr. Secretary,  
about Mr. Gensky, even if that's a small Palestinian state, it is  
enough a small foothold, a small foothold is already a foothold. It  
is not enough in these settlements and giving shelter. I would  
say, in the main, the creation of the security problem, what we call  
the four-term, that is, the four-term, and the short-term  
barriers, that are the contribution to the state. The contribution  
of the settlements is part of the territorial defence system.

I believe that I would like to emphasize one point. In the  
land of Israel, Jews and Arabs have always been living together, and  
I believe me, I know this country as well, and I try to do my best  
possible, and I never managed to know any anywhere we will do  
some to have Jewish population on our side and Arab population on  
the other side. Jews and Arabs have been living here. I would say  
since the Jewish people arrived in this part of the world. When the



Moslems arrived to this part of the world, we know the number of Jews then were still almost half-a-million living in the land of Israel. Since then, there was a non-stop Jewish existence here. By mistake, people think that Jews left this country and came back after 2,000 years and there are people who think that Jews came only in 1948. But Jews were living here; sometimes hundreds of thousands, sometimes tens of thousands, sometimes just a few thousands. But Jews were living here and had here non-stop existence for 3700 years, non-stop Jewish existence in this country.

So we take it for granted that Jews and Arabs have to live together, and I would like to give an example, which I don't know why we don't emphasize. I myself do it quite often. Since the 1967 War, the Six Day War, more than 30,000 Arabs, Palestinian Arabs, from Judea and Samaria moved to live into the municipal boundaries of Jerusalem. We never said a word about that, because for us it is natural. We accepted that because Jews and Arabs live here.

But I would like to add to that. Another figure, which is more than 30,000, Mr. Secretary, moved to live on the outskirts of Jerusalem, and I know this area well, and if I am going back now to 1967, all the area from, say, Jerusalem up north to Ramallah was completely empty. It became a built-up area, and we never said a word about that, because we believe that Jews and Arabs will live here. But altogether, if I take all these figures, it is somewhere between 60-70,000 Palestinian Arabs who moved to live in Jerusalem, within the municipal boundaries, or around Jerusalem on the outskirts,

Mostly answered to this part of the world. I know the number of Jews

there is about 11, almost half a million living in the land of Israel.

And then there was a constant Jewish presence here. By mistake

people think that Jews left this country and came back after 1948.

Years ago there were people who said that Jews came only in 1948.

But later when I lived here, sometimes hundreds of thousands, sometimes

tens of thousands, sometimes just a few thousands, but Jews were living

here and had been here for thousands of years, non-stop Jewish

existence in this country.

So we have to be aware that Jews and Arabs have to live

together, and I would like to give an example, which I don't know

why we don't emphasize. I myself do it quite often. Since the 1950s

in the six days, more than 50,000 Arabs, Palestinian Arabs, from

Jordan and Samaria moved to live into the municipal boundaries of

Jerusalem. We never said a word about that, because for us it is

natural. We accepted that because Jews and Arabs live here.

But I would like to add to that, another figure, which is

more than 30,000. Mr. Secretary, moved to live on the outskirts of

Jerusalem, and I know this area well, and it is going back now to

1967, all the area from the Jerusalem up north to Rehavia was

completely empty. It became a null - no area, and we never said a

word about that, because we believe that Jews and Arabs will live

here, but also because, if I take all these figures, it is somewhere

between 60-70,000 Palestinian Arabs who moved to live in Jerusalem,

within the municipal boundaries, or around Jerusalem on the outskirts.



and again, as we don't have any physical boundaries there, they all together live in Jerusalem. They came to Jerusalem because Jerusalem is a center of labor, of education, of health and so on. So people are moving to Jerusalem. And as I emphasized, we never thought for a minute to stop that. We never took any steps whatsoever to do so. We never said a word about that. And if I take this figure of between 60-70,000 Arabs who moved to live around Jerusalem and I compare it with the number of Jews - I am really sad to say, the small number of Jews - that we managed to settle, I would say, across the pre-67 boundaries, so we have in the Golan Heights now about 6,000 Jewish inhabitants, in the Gaza District about 1,000, and in Samaria and Judea, I believe maybe 23,000. So, altogether, 30,000, about half of the number of Arabs who moved, I would say, from place to place to live. So that is a basic thing.

Besides that, we have in Israel, in the pre-67 boundaries, 600,000 Arabs and we predict that they will come to a figure of one million by the year 2,000. They have the highest growth of population; it is 4 percent per year in comparison with 2.9 in the Gaza District, 2.2 in Samaria and Judea, and 1.9 among the Jewish population. And no one ever thought, even for a minute, that we are going to restrict them. On the contrary, I can tell you that the laws and by-laws that apply to Arab construction and building and so on are much easier or the steps that are taken are much more moderate than when it comes to Jews who build without permission. That's what I wanted to say about the fact that in this part of the world Jews and

... as we don't have any physical boundaries there. Today  
all together live in Jerusalem. They came to Jerusalem and  
concentrated in a center of labor, of education, of health and so on.  
So people are moving to Jerusalem. And as I mentioned we never  
showed for a minute to the world that we were doing anything  
to do so. We never said a word about that. And if I take this figure  
of about 50,000 Arabs, they moved to live around Jerusalem and I  
compare it with the number of Jews. I am really sad to say the  
small number of Jews. When we wanted to build, I would say, houses  
the year of independence, so we have to the 1948-1949 period about 1,000  
Jewish inhabitants, in the area, I think about 1,000, and the 1949-1950  
the number of Jews who moved, I would say, from other places to  
live. So that is a statistic.  
Besides that, we have in Israel, in the 1948-1949 period,  
500,000 Arabs and we needed that they will come to a figure of  
one million by the year 2000. They have the highest growth of popu-  
lation, it is 4 percent per year in comparison with 2.9 in the Arab  
district, 2.7 in Samaria and Judea, and 1.9 among the Jewish popula-  
tion. And no one ever thought, even for a minute, that we are going  
to restrict them. On the contrary, I can tell you that the Jews and  
Arabs that apply to Arab construction and building and so on are  
much easier on the Arabs than on the Jews. I can tell you that the Jews  
when it comes to law who build without permission. That's what  
I wanted to say about the fact that in this part of the world Jews and



Arabs will live together forever. There is nothing to do about it. They have to live together. I don't see any reason why somebody should restrict himself and, I would say, one side should restrict himself and the other side do whatever he wants. Here everyone can live and has got the right to live and practically lives all over the country without any restriction whatsoever.

Now, I would like to come to the question of land. I must admit, I also made a small contribution to this chapter of land in our proposal of the 21st of September 1980, and it has happened to me very seldom, Mr. Secretary, to be praised. Usually I am always criticize. I must tell you, so far as I know, when this paper was brought to Washington, this chapter was praised by the American administration. At the same time, I should admit I was bitterly criticized at home and not by those Hawks, by the Coalition. I was bitterly attacked by the Opposition, who said: what have you done? You gave up the land, and this question was brought before the Security and Foreign Affairs Committee of the Parliament. I had a problem, and even now, every time this point comes up - and again, it is not only from our people but the Opposition. They blame that we gave here much more than we had to do. You have this chapter, Mr. Secretary, in your file - I know that you are always so well prepared - but if not I am ready to just read it. That gives all the needed details, and I would like really to read it. "Land. 1. The final settlement of the subject of land in.." here it is written West Bank, but I say Samaria, Judea and Gaza District - "...will be determined in the course of the negotiations on the final status which will start not later than three years

...will live together forever. There is nothing to be done if  
they have to live together. I don't see any reason why anybody  
should restrict himself and I would say, one should restrict  
himself and the other should not. However, I would say, here everyone can  
have and get the right to live and effectively live all over the  
country without any restriction whatsoever.

...I would like to come to the question of land. I must  
admit, I have made a small contribution to this question of land in  
out of the way of the list of September 1930, and it has happened to me  
very often. Mr. Secretary, to be precise, usually I am always mistaken  
I must tell you, so far as I know, when this matter was brought to the  
attention of the Government was raised by the American Administration. At  
the same time, I should admit I was bitterly criticised at home and now  
by those who are in the Opposition. I was bitterly criticised by the  
Opposition, and said what have you done? You gave up the land and  
this question was brought before the Secretary and the Government.  
...of the Parliament. I had a problem, and even now, every  
time this point comes up - and again, it is not only from our people  
and the Opposition. They blame that we have here much more than we had  
before. You have this matter, Mr. Secretary, in your file. I know  
that you are always so well prepared - but it is not I am ready to just  
read it. That gives all the needed details, and I would like really  
to read it. "Land". The final settlement of the subject of land  
in 1930. It is written West Bank, and I say something, I think and  
...will be bringing in a number of the people  
...status which will stand not later than three years



after the beginning of the transitional period.

"2. During the transitional period (a) lawful private possession and ownership of land by any person will be protected without any discrimination on grounds of religious, national or ethnic origin, residence or citizenship. (b) Land in the possession of or allocated to or administered by localities inhabited by Israelis and land included in the Israel security locations will be administered by an authority designated by Israel. (c) Uses of other land will be subject to approval..." not by Israel "...by a joint body of Israel and the Administrative Council."

Again, I emphasized at the beginning, that is for the transitional period. So what can one expect more than what we have said there?

I must tell you, Mr. Secretary, being so much criticized, we checked it again and again just a few days ago, and we found - and I know it is a bad thing to say - when it comes to negotiation, that's our final position, but because we went so far here, and maybe we went so far because my position usually was within this peace negotiation, when we talked about autonomy - and the American Ambassador knows it well - I always said: it's better to say what we really mean, what is our last position, and not to move from there. Therefore, when I wrote this chapter here about land, that was my way of thinking, and I think that is maybe the best proposal that one would ever dream to get.

So, therefore, first of all, accept what Mr. Shamir, the

at the beginning of the transitional period.

2. During the transitional period (a) few or no

possessions and ownership of land by any person will be protected

without any discrimination on grounds of religion, national or

ethnic origin, residence or citizenship. (b) Land in the possession

of or allocated to or administered by localities inhabited by Israelis

and land included in the Israeli security locations will be administered

by an authority designated by Israel. (c) Users of other land will

be subject to approval... not by Israel... by a joint body of

Israel and the United Nations Council.

Again, I emphasize at the beginning that it is for the transi-

tional period. So what can we expect more than what we have said

there?

I must tell you, Mr. Secretary, nothing so much criticized.

We checked it again and again just a few days ago, and we found

and I know it is a bad thing to say. When it comes to negotiation

and our final position, and because we want to be here, and may

we want to be because my position usually was with this paper

negotiation, when we talked about autonomy and the American Ambassa-

don't know it well. I always said: let's agree to say that we really

mean what is our final position and not to move from there. There-

fore, when I was told that there was about land, that was my way of

thinking, and I think that is maybe the best proposal that one could

ever dream to get.

So, therefore, first of all, according to Mr. Secretary, the



Minister of Foreign Affairs, said, that we have to draw a distinction here: the question of land for which we gave a very good proposal here, and there is the question of settlements, which I think all of us, Dr. Burg, Minister of Foreign Affairs, Mr. Shamir, myself and I believe the rest of our colleagues here will join, and that is what I tried to explain, the importance of these settlements and, generally, the general description of the deployment of population in Israel. Thank you.

MR. MODA'I: With your permission, just two comments. Of course, land comes before settlements and we have sort of confused the issue, because the way you have described it, it seems that there is plenty of land/<sup>available for us</sup>except we can't settle on it. Because otherwise why does the question of settlements come up? If there is no land, you can't settle. So one has to separate the issue. But, in any event, the approach may be right. It should be a balanced approach so that an unbiased observer, in your country or in the world at large, can accept it, but why should it be a negatively balanced approach? Why can't it be a positively balanced approach? That either Jews or Arabs can expand. This is also a balanced approach. If you say they can't expand, it is a balanced approach. If both parties can expand, it is again an absolutely balanced approach. And I have to tell you, Mr. Secretary, then we have to go back to the question of land, but so far as settlements or expansion of population, I don't see any difference between the negative and the positive, if the criteria should be a balanced approach.

Now, I have to speak very frankly that the way you, Mr.

Minister of Foreign Affairs said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights. He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights. He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights.

He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights. He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights. He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights.

He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights. He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights. He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights.

He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights. He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights. He said that he was very sorry to hear that the Government of Israel had decided to withdraw its forces from the Golan Heights.



Secretary, spoke, that unless you can come back to the Egyptians to tell them that we have stopped settling on the land, you don't see much chance - That's what your words amounted to. Well, that has nothing to do then any longer with the balanced approach, because you did not consider what our reaction would be if you come to us with such a proposition. You heard it from my colleagues here. It is definitely not a balanced approach.

But let me add perhaps one more comment. In a way I could tell your Ambassador here that actually we have already contributed. You were sort of complaining of the fast action of General Sharon. We have contributed our share. He is not any longer in charge. We intend to continue. So this comment actually has been already answered.

Now, when it comes to having a negative balanced approach, I would mention just that, Mr. Secretary - If you want, we do not agree to the approach altogether, but let's assume for a minute that this is accepted. What does it mean? Who will take charge? Who will see to it that it is observed? The police force? Would it handle in a balanced way settlement of Jews and Arabs? You see, the very fact that a full autonomy is set is already an unbalanced approach when we come to an issue like this. From the start it is unbalanced, if they take control of observing whatever we agree to, and you would not suggest the Israel Defence Force would see to it that whatever we agree is observed.

Now, this to me, a negative approach, calls for a lot of trouble which we should not invite. A positive approach, on the other hand, would allow all parties involved to continue what I would

generally, and in particular, you can find back to the evidence as  
 early as 1944 was made at the time of the trial. You don't see  
 any change. That's what your report showed to. Well, that was

not in the evidence, longer with the 1944 evidence, because we  
 to not consider what any reaction would be if you come to us with

such a proposition. You would be from my call, your name, it is  
 certainly not a different approach.

But, let us not forget, our main concern. In 1944, I could  
 tell you, however, that there actually we have already contacted

our kind of mounting of the first section of General Butler's  
 we have established our position. It is not any longer in evidence, as

far as the evidence, for the moment actually, but then already an exact  
 now, when it comes to having a negative balance approach

it might be that just in 1944, Secretary. If you want, we do not  
 want to see a negative balance, and that's what we're going to

this is accurate, and even if there is, what will take place? Who  
 will see it? It is not in the evidence. The police force? Would it

change in a balanced way, adjustment of force and what? You see, the  
 very fact that a full testimony is set is already an imbalance

approach when we come to an issue like this. From the start, it is  
 unbalanced, if they take control of everything, whatever we agree to

and you would not be the first. I believe, you would see to it  
 that whatever is given is balanced.

Now, this is not a negative approach, calls for a lot of  
 things which we should not have. A negative approach, in the other

hand, would allow all matters involved in the balance to be



define as a normal life. Why should a transitional period stop a normal life in any respect? It doesn't make any sense?

DR. BURG: It is a good question. I would like to say, the distinction was made here between what we have to discuss concerning usage of land - or use of land - and the policy of settlements. I would suggest, Mr. Secretary, that you refer how, if you want to, to this distinction or whatever you have in store for us.

MR. HAIG: Well, I think I am not uncomfortable with anything that's been said here. The difficulty with it is that over the period of time that the issues have been focused on, we are always faced with hard questions. If I could say that all of the land will be jointly managed by the SGA and Israel and there are no prohibitions, then I think we are basically in a balanced position. The difficulty is that - and the suspicions are - when we talk about areas for security, and again, this comes back to our question last night, where suddenly there will be circles drawn on maps, as the General pointed out last night, strategic ground, high ground is going to have to be involved. I am sure you are talking about more than just the real estate associated with the emplacement of security forces, but you have to have manoeuvre and all of the other dominating characteristics and this turns out to be a huge shaded area.

DR. BURG: How many square miles, for my information, do you have in Cuba?

MR. HAIG: Wantanna Base? It's a matter of acres.

of the as a normal life. Why should a transitional period be?

normal life in the present? It doesn't have any sense.

DR. BAKER: It is a good question. I would like to say, the

statement of what has been received what we have to discuss concerning

idea of a new use of land, and the policy of settlement.

would suggest it, Secretary, that you refer now, if you want to, to

this situation of whatever you have in store for us.

DR. BAKER: Well, I think I am not uncomfortable with answering

that's been said here. The difficulty with it is that over the

period of time that the things have been focused on, we have

faced with hard questions. If I could say just all of the hard

questions raised by the 200 and 1000 and later years, conditions

and I think we are basically in a changed position. The difficulty

is that the situation has changed. When we talk about areas for

settlement, and what this comes back to our question last night, where

we have, here will be other things on hand, as the General pointed

out last night, that the ground, which should be given to have to be

involved, I am sure you are talking about what was said last night

space associated with the movement of security forces, and you have

to have, however, not all of the other disturbing characteristics

and that turns out to be a hard-headed area.

DR. BAKER: Now many a time, after the information is

you have in hand.

DR. BAKER: Concerning that? It's a matter of time.



MR. LEWIS: You can use that as a model!

MR. HAIG: All I am saying is: I think you make a very good point: don't present it in a negative way. The trouble is that the suspicions are such that everyone asks the question - they go immediately to the fact: is there going to be a balanced approach? And the unwritten aspect of understanding right now is: what territory, what land, will be required for security? So that's why we have this constant concern.

MR. LEWIS: Can I throw in one figure in regard to the suspicions that we keep referring to. It is said continuously, widely in the world - I don't know if it's true or not but certainly it is widely believed, that today more than 30 percent of the land which was part of Judea and Samaria in 1967 is now exclusively under Israeli control, one way or another, and that this 30 percent is growing. So the perception is -

DR. BURG: Would you like to repeat - in order to find out how wrong you are?

MR. LEWIS: I say, it is widely believed that more than 30 percent of the area of these two territories as it was in 1967 is now exclusively under Israeli control, defence control or settlements or land set-aside for future settlements or the rest. Now, that 30 percent figure is quite a threatening figure to any Palestinian. That is the suspicion problem we face.

PRIME MINISTER BEGIN: :May I, Mr.Chairman?

DR. BURG: Mr. Chairman and Prime Minister.





MR. BEGIN: I will start on this issue with a confession. Mr. Secretary, since I met for the first time the President of the United States, Mr. Jimmy Carter, in July 1977, in the Cabinet Room, the President suddenly made the following remark, which was not connected with our debate: Mr. Prime Minister, we consider your settlements to be illegal and an obstacle to peace. I answered: Mr. President, in my perception they are legal and they are not an obstacle to peace. Since then, I met President Carter at least ten times. All those meetings, the President said, Illegal and an obstacle to peace and I answered: legal and not an obstacle to peace. He didn't tire; I didn't tire.

DR. BURG: But he convinced the Egyptians, it seems.

MR. BEGIN: But then the President of the United States, Mr. Ronald Reagan, put an end to that debate. He said, The settlements are not illegal. A double negative gives a positive result. In other words, they are legal or legitimate.

Now, only the second question remains so far as the U.S. attitude is concerned: are the settlements an obstacle to peace or aren't they? About the legality, the debate is finished. That was stated by the President of the United States, of the day. And in my opinion, it is a very positive development.

Well, I don't think they are an obstacle to peace with the Palestinians. On the contrary, they are a great contribution to peaceful relationships between the Jews and the Arabs in Judea and Samaria and the Gaza District. Why? If you have a glimpse at the map,





it is very easy to see with your mind's eye that Samaria and Judea are mountainous country. Judea, rather, they are hills rather than mountains. In Samaria they are more mountains than hills, but they are high ground. Now, the so-called "green line" behind which we lived for 19 years is only eight miles from the seashore. As Dr. Burg always says, shorter than Broadway. 13 kilometers. And let us not forget that the katusha has a range of 31.6, so even with the katusha they can reach from many point in the mountains of Samaria to Tel Aviv, from any point. But I am speaking now about the Palestinian Arab. The PLO is active in Judea and Samaria. We usually prevent them from carrying out their bloody designs. But they are active. They are there. They have arms. They kill people. They kill Arabs. Lately they killed a fine Arab resident, a good man, a man of goodwill, and they threatened others. By the by, there is a very serious and interesting development, Sam: within the population, the Arab population, Arab inhabitants of Judea and Samaria, there is the nucleus now of active opposition to the PLO, for the first time. It is a small group for the time being, but for the first time. They spoke up: we are against the PLO, and as they are threatened with death, they asked us to give them arms for self-defence and we did. This nucleus, I think, can be widened, by themselves. We won't do anything -

Of course, we explain to everybody we meet: we want to live in peace with you, human dignity, mutual respect. We don't want to eject you from the land.





But let me say, if there were no settlements in Samaria until this very day, with our experience of the 19 years, the following situation would be unavoidable: from the mountains to come down to the valley, up to Petach Tikva and then carry out the killings. That happened, when they didn't have the katushas, when they didn't have the heavy guns, when they didn't have the tanks. With small arms, through incursions, once in the neighborhood of Tel Aviv, at the village of Habad, Hassidim about whom you heard, where they killed several children. It is a few kilometers from Tel Aviv. Just like this. I was once near Be\_ersheba. I was stopped by the security forces: don't continue because the Fedayun are on the road, active, etc. Dayan was almost killed on the way from Jerusalem to Tel Aviv, up in the mountains. They aimed badly. Those people couldn't shoot well and he escaped but he could have been killed. He got fired at in his car. That would be repeated 100 times or a thousand times more because of changes in the weaponry. If there are no settlements there, they could just come down. The settlements make it impossible, because they are also on guard and those who would try to do so know in advance, if they pass such a settlement then the army will know in no time about it and will undertake the measure and will stop them. Therefore, it is very rare now. It does happen sometimes that they carry out an incursion from Samaria into the valley, but very rare. As I say, it happens, but rarely. It happened very often when the mountains were under Jordanian control and occupation.

Now, experience tell us that the Arab inhabitants live completely in peace with our settlers. Completely. They visit each



But let me say, if there were no settlements in the valley last year, with our experience of the 19 years, the valley situation would be unavoidable from the mountains to come down to the valley, and to reach there and to carry out the filling. That happens, when they don't have the feeling, when they don't have the heavy guns, when they don't have the tanks, with which they go through the mountains, and in the neighborhood of the valley, at the village of Dham, Hassanin about now you hear, when they killed several children. It is a terrible thing from the valley, Hassanin. I was once taken to the valley, I was stopped by the security forces, and I continue because the feeling is on the road, and I was almost killed on the way from Hassanin to the valley, and in the mountains. They stand there, those people, and I shot at them and escaped, but they could have been killed. He got killed in his car. That would be repeated 10 times or 20 times more, because of the situation in the valley. If there are no settlements there, they could just come down. The settlements make it impossible, because they are also a guard, and those who would try to go to know in advance, if they pass such a settlement then they will kill them, no other way. It will continue the message and will also then. Therefore, it is very hard now. It does happen sometimes that they carry out an invasion from the valley into the valley, but when they say it happens, but they say, if they are very often when the mountains were under Jordanian control and occupation. Now, experience tells us that the Jordanians, the Jordanians, they are in the valley, and they are completely, and they are



other. They help each other. There's never been a problem. The only place in which there are clashes from time to time is in Hebron - the only place. Some of our young men came back from the Patriarch's grave and six of them got killed, assassinated. So we have there a problem. But also now, it's peaceful. In all the villages that we built, the so-called settlements - in English the word has some kind of a negative connotation. It is not colonialism. There, on rocky land. Sam, one day, if you get permission from the Secretary, come with Arik to visit those villages. You will see where they are placed, on rocky land, which never was cultivated, I think for millions of years, not only for the 1800 years we were out of our country. Rocky land, desert, nothing grew there, empty land, and there we settled. I must admit, therefore, the majority of those villages are not based on land cultivation. We have some industries there, cultivation of flowers and those stores for the flowers, etc. Usually we also allot them some, may I say, land turned into cultivate land. It was desert, untilled for so many years, but, of course, you can do something and we do something, in the pioneering spirit which you know so well from your own history and, therefore, sometimes the grey color turned into green.

But, please, check it up with your representatives: our villages live in complete peace with the Arab villages. Absolutely. Nothing happened between them. So it is not an obstacle to peace between us and the Palestinians, which is the key to the situation, to keep the peace.

other, they have each other. There's never been a problem, the only  
place to which there are things from time to time is the Western  
the only place. Some of our young men come back from the factories  
grave and six of them got killed, assassinated. So we have this  
problem, but also not. It's a disaster. In all the villages that we  
visit, the so-called resistance to land reform was something  
of a negative contribution. It is not a contribution. There, on rocky  
land, one day, if you get permission from the secretary, come  
and visit some villages. You will see where they are placed  
in rocky land, which never was cultivated. I think for millions of  
years, not only for the last 100 years we were not at our country, rocky  
land, desert, nothing was there, empty land, and there we settled.  
I must admit, therefore, a majority of those villages are not based  
on land cultivation. We have some industries there, cultivation of  
flowers and those stores for the flowers, etc. Usually we also visit  
them some, may I say, land turned into cultivated land. It was desert  
land for so many years, but, of course, we can do something and  
we do something. At the moment, spirit, which you know as well, from  
your own history and therefore, sometimes the gray color turned into  
green.

And, please, check in with your representatives. Our  
villages live in complete peace with the army villages. Absolutely  
nothing happened between them. So it is also an obstacle to peace  
between us and the Palestinians, which is a key to the situation  
to keep the peace.



So far as peace with the Arab countries is concerned, I have to say something: Nothing was an obstacle when an Arab country decided to sign a peace treaty. It signed such a peace treaty. Jordan, whether there were settlements or whether there weren't, just didn't want to join the peace process and so with Syria. It doesn't depend on our being there on the land with our villages or not.

Therefore, the question of legality is finished so far as the United States and Israel is concerned. The President, Mr. Reagan, stated it clearly, for all times. The question whether it is an obstacle to peace, I think we can prove that it is not, by experience.

The Egyptians may say that it is a confidence building measure, one of the confidence building measures. Well, I would like to say that we have very serious recriminations about confidence building measures. For instance, the statement made lately by every Egyptian official spokesman works against our confidence. We do not take it as an excuse to change our minds about our international commitment concerning Sinai, but the fact is that those statements undermine our confidence as to what is going to happen after. So this works in two ways. There is no reason to speak about confidence.

Yesterday - this is my last point - I explained that I gave a commitment to President Carter about non-building new settlements. I then stressed, but we shall add population to the existing settlements, but for three months, starting September 17, which ended December 17, 1978.





DR. BURG: I would suggest, Mr. Prime Minister and Mr. Secretary, that our Minister of Defence will answer the question that Sam Lewis asked and then we will see where we are. Right? Or do you still have points?

MR. SHARON: Very briefly. I would like to emphasize that all, I would say, most if not all the settlements, which, as the Prime Minister just mentioned, are not agricultural settlements; they are industrial sites or residential areas, were built on state-owned, uncultivated land, and I would not like to use the word land - rocks. When people hear the word land, they see it as green fields. You must see it one day, Mr. Secretary. These are, I would say, just rocky mountains that were never cultivated, and I would add to that that we do it mostly in areas where the population is very small or doesn't exist at all. And it happens so, because we are looking only for high terrain, very high terrain, terrain that is overlooking the coastal plain and this high terrain, these are rocks. Rocky mountains. It's stone, not land, and I would say, most of our settlements, if not all, are established in empty areas, like along the eastern slopes of the mountains of Samaria and the Jordan rift, the southern part of Jordan Valley. Out of the 705,000 Palestinian inhabitants in Samaria and Judea, in this area the number of Arab inhabitants does not exceed 25,000 add that includes the town of Jericho.

I would say that on the eastern side -

MR. BEGIN: That's the Jordan Valley on the eastern side -

MR. SHARON: that is our answer when we are facing the eastern

DR. WHEAT: I would suggest, Mr. Prime Minister, and I

sincerely, that our Minister of Defense will answer the question and  
Sam Lewis asked and then we will see where we are, Right? Or, you  
will have points?

MR. SHAW: Very briefly, I would like to emphasize that

all, I would say, most of the present, when we are  
talking about that mountain, is not agricultural settlement; they  
are industrial areas or residential areas, with on some owned  
undeveloped land, and I would not like to use the word farm, which  
then people hear the word land, they are to be used. You must  
see it one day, Mr. Secretary. These are, I would say, the  
mountains that were never cultivated, and I would not be  
we do it mostly in areas where the population is very small of course  
and all. And it happens so, because we are looking only for  
after certain, very rich certain, certain that is overlooking the  
coastal plain and the high certain, these are rocks. Rocky mountains  
is a stone, not land, and I would say, most of our settlements, if  
not all, are established in empty areas, like along the eastern part  
of the mountains of Samaria and the Jordan rift. The southern part of  
Jordan Valley, one of the 700,000 Palestinian inhabitants in Samaria  
and Jordan. In this area the number of Arab Israeli does not exceed  
150,000 and this includes the town of Jericho.

I would say that on the eastern side

MR. WHEAT: That's the Jordan Valley on the eastern side

MR. SHAW: That is our answer, when we are talking the eastern



front for those crucial first 72 hours.

When it comes to the western line of settlements or towns that we have been building, they are occupying only the highest terrain and, therefore, the population there is very limited and very small and again I would like to emphasize that it is state-owned land. I must say, Mr. Secretary, I had tremendous difficulties when I tried to expropriate private land, and you have to know that this government, and especially the Prime Minister, is very keen on this subject, and we never managed. We had tremendous difficulties; we never managed. I tried many times to convince because sometimes you need it urgently and I should admit, I failed, because this government had its approach about expropriation of private property and private land, and that is within the pre-67 boundary and outside the pre-67 boundary. So that is state-owned, empty rocks and it is not agricultural land. And, again, I would say in places where the population is small and very few of them are dealing with agriculture. Most of them are urban populations and not rural populations.

But I would like, Mr. Secretary, with your permission, to refer to one sentence you said before. You, Mr. Secretary, talked about the credibility that Israel is losing all around the world because of these settlements. I would say, that if I will have to choose - I know it is a hard decision - between credibility and security - I will take security; I will choose security. And, of course, I would like to keep our credibility and it is also an important component in national security, but still when I will have

from the House of Representatives.

When it comes to the question of settlement of land

that we have been building, they are about the only thing

which the Government has been doing is very limited and

very small and again I would like to emphasize that it is state-owned

land. I want say, Mr. Secretary, I had tremendous difficulties when

I tried to expropriate private land and you have to know that the

Government, and especially the Prime Minister, is very keen on this

subject and he never wavered. He had tremendous difficulties as

never wavered. I tried many times to convince people that we

need it urgently and I should admit, I failed, because the Government

had its eyes on the expropriation of private property and

private land, and that is why the one of the main problems on the

one of the main problems is that is state-owned property and it is not

expropriated land. And again, I could say in places where the

population is still and very low of them are dealing with agricultural

land of them are urban population and not rural population.

But I would like Mr. Secretary, with your permission, to

refer to one sentence you said before. You, Mr. Secretary, talked

about the credibility that Israel is having all around the world

because of these settlements. I would say that is I will have to

choose. I know it is a hard decision - between credibility and

security. I will take security. I will choose security. And of

course, I would like to keep our credibility and it is also an

important component in national security, but still when I will have



to choose between the two, without any doubt, Mr. Secretary, I will choose the security. That is our problem.

DR. BURG: I don't know if Secretary Haig will accept, but General Haig surely will.

MR. SHARON: As about the part of the land Ambassador Lewis mentioned, I think that was largely exaggerated and I would like to add that even, for instance, if we have a security area, let's say, Mr. Secretary, as you mentioned, a training area, the local inhabitants are allowed to go in - they have to coordinate, of course, just in order not to be killed - but they are going inside with their herds of goats and sheep and in order to cultivate, even if that is within the training area. We never expropriated if it is private land; they have to coordinate.

DR. BURG: Mr. Secretary?

MR. HAIG: Well, I think this has been very helpful from the standpoint of how to deal with the problem. I guess statistics are difficult problems in this area of land. The statistics are rather substantial. 70 percent of the Jordan Valley is Israeli held land today. 32 percent of all the lands in the territories is basically Israeli held, and in the water, roughly a third is controlled. Now, these are all good. I think the point I am trying to make is that I hope we can put this thing in a positive way, and I hope that in that positive way we are going to recognize again what I said at the outset. We are talking about - and you really mentioned in your document of '80, a three-year transition period on use of land.

MR. BEGIN: The Camp David Agreement is written that three

to choose between the two, without any doubt, Mr. Secretary, I will choose the security, that is the problem.

DR. BURR: I don't know if Secretary Hays will accept, but

General Hays surely will.

DR. SHARON: As about the part of the last Ambassador's mentioned, I think the very fairly exaggerated and I would like to add last even, for instance, if we have a security area, let's say, 200,000 acres, as you mentioned, a certain area, the last Ambassador was willing to give it - they have to coordinate of course, that is not to be filled - but they are not to be filled with their hands of goods and money and in order to coordinate even if that is within the training area. We never expected that it is to be a land, they have to coordinate.

DR. BURR: Mr. Secretary?

DR. HAYES: Well, I think this has been very helpful from the

standpoint of the to deal with the problem. I guess statistics are difficult problems in this area of land. The statistics are rather substantial. 70 percent of the Jordan Valley is Israeli land. Today, 25 percent of all the land in the Jordan Valley is Israeli. I think that, and in the water, roughly a third is controlled by these two sides. I think the point I am trying to say is that if we can use this through a positive way, and I mean that in that cooperative way we are going to recognize what I said is the only way we can deal with it - and you really mentioned in our document of 1950 a three-year transition period to the 50/50.

DR. BURR: The last Ambassador's position is that that three



years after it comes into force that we shall start negotiating the ultimate status - start negotiating.

MR. HAIG: My problem is that we have a problem of credibility and it is also a problem of security. On the practical side, we've got to think about the potential for further development. On the practical side, we've got to think about, if I may use the term, the paranoia of the inhabitants. I have talked to some of the Arab leaders, and I can tell you the paranoia is just mind-boggling. Mostly they are fed incorrect facts and they get that from the PLO - and from others. But one thing they say ~~they~~ know, and one thing they fear is that this is a formula - autonomy under the current arrangements, as they believe them to exist - that the land will all be gone.

Now, I feel that it is necessary to come up with some formula for the transition period which deals with this problem, hopefully in a positive way, but remember hard questions are going to be asked, and the problem I had when I was here last was that you answered the question for me in a way which worried me, and I didn't even ask the question. I was told that we were going to do this and we are going to take so much land for security purposes and we are going to settle it too, and I said, oh ho, here we go again. That's our problem: how do we deal with that/<sup>intelli</sup>gently to overcome this paranoia which undercuts any hope for progress? That's all, and I think we ought to think about it.

DR. BURG: I would like to say something before you meet the Prime Minister *tete a tete*. I would say our discussion, I look on it

...and after it comes into force that we shall start negotiating the  
...the situation is still negotiating.  
...we have a problem of security. On the practical side  
...we've got to think about the potential for further development. On  
...the practical side we've got to think about it. I may use the term  
...the potential of the development. I have talked to some of the  
...and I can tell you the picture is not very bright. I don't  
...I think the picture is not very bright. I don't  
...from others. But one thing they say and I say, and one thing they  
...that is that this is a formula - autonomy under the current arrange-  
...ments, as they believe them to exist - that the formula will still be  
...now. I feel that it is necessary to come up with some formula  
...for the transition period which deals with this question, honestly in  
...a positive way, and honestly and questions are going to be asked  
...and the problem I had when I was here last was that you answered the  
...question for me in a way which you're not and I didn't even ask the  
...question. I was told that we were going to do this and we were going  
...to take so much land for security purposes and we were going to settle  
...there and I said, oh no, there's no point. There's one problem, how  
...to deal with this. I don't think this formula is which understands  
...any more for progress. That's all, and I think we ought to think about  
...it.  
...OK, sure. I would like to say something before you see the  
...Prime Minister face a panel. I would say our discussion. I look on it



like in the Parliament, the first reading of a bill, the first one, not the last one. And I believe we should understand this, as we also with the famous word of ad referendum say that if something will work out, and we hope with your help it will be a package deal, it will be for all the problems, but then you have to see everything in context. But you understand now our impressions and our fears and our suspicions also. We are not only suspect but we are also suspicious.

Now, I would like to thank you that you took during one month upon you this travelling and I think your visit here is a very worthy contribution to bringing us forward. And I would like to say and would like to have it on record and to laud the very positive role that your people, your staff and your people, resident and travelling people, have in clarifying, in providing excerpts from the diplomatic dictionary, and we are very grateful that we are in this respect and in other respects also working together.

Now, I would like to say: where do we go from here? You go to the Prime Minister, but where do we go? That means, after your visit in Cairo, you will have, I hope, a better idea how much is stalling and how much can be done to destall, to create a new word.

MRL HAIG: I am the one to do that. I get accused of that all the time: Haig-speak.

DR. BURG: Then we are colleagues. So the question is: how do we proceed and what is the technique, the timetable, the geography of our meetings? I hope that after your visit we will hear about

like in the Department, the first reading of a bill, the first one  
not the last one. And I believe we should understand this as we  
also with the famous one of the referendum say that it something  
will not only, and we hope with your help it will be a message that  
it will be for all the problems, but that you have to be over-riding  
in context. But you understand now the importance and the force and  
your suggestions also. We are not only a great one, we are also a great  
one.

But, I would like to think you both, I think one  
would upon you that traveling and I think your visit here is a very  
very important one, as I would like to say  
we would like to have it on a regular basis, the very positive  
role that you play, your staff and your people, residents and  
traveling people, have in the office, in the office, except from the  
of the office, and as a very important part of the  
department and in other respects also working together.

But, I would like to say, there is no one here, you go  
to the Prime Minister, but there do you not. That means, a lot of  
visit in time, you will have, I hope, a better idea how you is  
staffing and how much can be done, it is really a big job,  
and I think, I am in a great deal of trouble, I get accused of  
that and the other things.  
But, I think we are going to be, as the question is, we  
are going to be, and what is the problem, the situation, the organization  
of our activities, I think that after your visit we will have a lot



this and then we will be able to continue. Here we are. Thank you very, very much.

MR. HAIG: I would say, Doctor, that this has been an invaluable day and one-half. We have had intense discussion and they have been on the real substance of autonomy and not just surface discussions. I have spoken with uncharacteristic bluntness, but I have done that because I think our mutual confidence that we have between one another is only going to be built on that. It doesn't mean that anyone feels they have a monopoly on wisdom. It does mean that we give you some observations on our side which we hope you will contemplate in the context of the whole as it shapes up.

Now, when we go to Egypt, we are going to try to find out the degree of staff and then we will be in touch with you on some proposals on how to go from here to keep this momentum and activity going and hopefully to narrow the differences. I think we have already achieved some perceptions that will permit that. There are some others that still look rather horrendous in character.

MR. BEGIN: I have one request, Mr. Secretary, to you and to your colleagues: when you go to Cairo, tell our Egyptian friends what you said to us yesterday; that the document we produced is a serious document. They will react to it. But this characterization you gave us should be put by you to the Egyptians. They may agree or disagree, but at least this fact should be established.

We want an agreement as soon as possible. We prefer, with all our hearts, to have the agreement until the 26th of April. We

this and then we will be able to continue. We are sure. Thank you.

Very, very much.

MR. SMITH: I would say, Doctor, that this has been an awful

long day and one-half. We have had intense discussion and they have

been on the real substance of autonomy and not just surface discussion.

I have spoken with characteristic plainness, but I have done that

and use I trust our mutual confidence that it have been an honest

is only going to be built on that. It doesn't mean that anyone feels

they have a monopoly on wisdom. It just means that we give you some

observations on our side which we hope you will consider in the

context of the whole as it shows us.

Now, when we go to East, we are going to try to find out the

degrees of staff and then we will be in touch with you on some proposals

on how to do from here to keep this movement as actively going and

negotiate to narrow the differences. I think we have already achieved

some negotiations that will permit that. There are some others that

still look rather formidable in character.

MR. SMITH: I have one remark, Mr. Secretary, to you and to

your colleagues: when you go to Cairo, tell our Egyptian friends what

you said to us yesterday; that the document as produced is a serious

document. They will react to it. But this characterization you gave

us should be put by you to the Egyptians. They say agree or disagree

and at least this fact should be established.

We want an agreement as soon as possible. The more with

all our hearts, to have the agreement until the end of April.



agree with President Mubarak that if it is not achieved, let us not turn the date of 26th of April into what is called a deadline, neither into an historic date nor into a hysterical date on either side. Let us continue our negotiations. That we accept from President Mubarak. Tell him so. We accept it. But let us do our best. Let us give it a chance, try, continuously, as it is written in the joint letter addressed by President Sadat and by myself to President Carter, which was, of course, prepared by the three delegations in advance, to continuously negotiate.

Now, as we have limited time, let us negotiate continuously. Perhaps let the delegations sit every day or at least every two days and try to work it out. Let us really make a serious attempt. If it doesn't succeed, well, we shall continue after the 26th of April.

MR. HAIG: That's very encouraging, Mr. Prime Minister, and again I want to thank you personally for the time you have given to us and to thank also your colleagues. I want to comment that we are losing an Ambassador, an old one, and gaining a new one. I want you to know of the high regard in which we hold Ambassador Eppie Evron. It goes without saying that we expect the same relationship with Mr. Arens.

MR. BEGIN: He is, by-the-by, an American educated man. He studied in the United States. He is a professor of aeronautics. He is a very good man. Eppie was a wonderful ambassador, as Sam Lewis is in our country, as I told the President. I hope that Prof. Arens will be the same and will be in personal contact with you as you are with Eppie.

(The meeting adjourned at 19:35 a.m.)

agreed with President Nixon and that it is not achieved, but we not  
know the date of 20th of April into what is called a deadline.  
noted into an historic date and into a historical date on either  
side. Let us continue our negotiations. Let us accept time.  
President Nixon. Let us do. He agreed it. Let us do but  
not. Let us give it a chance. Let us continue it. Let us try it.  
In the letter addressed by President Nixon and by myself to  
President Carter which was, of course, prepared by the same  
persons in Moscow, to continue negotiations.

Now, as we have finished, let us negotiate continuously.  
Perhaps let the negotiations all every day or at least every day  
and the work is out. Let us really make a serious attempt.  
to women's success. Let us really continue after the 20th of April.  
MR. NIXON: That is very encouraging. Mr. Prime Minister, and  
again I want to thank you personally for the time you have given to  
us and to thank also your colleagues. I want to comment that we are  
just as interested in all one and nothing new one. I want  
to know of the high regard in which we hold Ambassador Lushin. It  
is only with this caveat that we expect the same relationship with

Mr. Brezhnev.  
MR. BREZHNEV: He is, by the way, an American educated man. He  
studied in the United States. He is a professor of economics. He is  
a very good man. Let us have a wonderful discussion. Let us have  
in our country, and I told the President. I hope that Mr. Brezhnev  
will be the same and will be in personal contact with you. I you are



SECRET/NODIS

MEMORANDUM OF CONVERSATION

SUBJECT: Secretary's Meeting with Prime Minister Begin

PARTICIPANTS:

U.S.

Secretary Haig  
Ambassador Lewis  
Assistant Secretary Veliotis  
Mr. Fairbanks, Special Assistant  
to the Secretary  
Mr. Kemp, Senior Staff Member,  
NSC  
Mr. Goldberg, Executive Assistant  
to the Secretary  
Ambassador Cluverius  
DCM Brown, Notetaker

ISRAEL

Prime Minister Begin  
Foreign Minister Shamir  
Defense Minister Sharon  
Interior Minister Berg  
Ambassador-Designate Arens  
Director General MFA Kimche  
Deputy Director General MFA  
Bar-On  
Director General Interior  
Ministry Kubersky  
Maj.Gen. Tamir  
Maj.Shamir (Sharon's ADC)

PLACE: Prime Minister's Residence, Jerusalem

TIME: 1720 - 2130, January 27, 1982

---

The group convened after a 105-minute tete-a-tete between the Prime Minister and the Secretary. Welcoming the group, the Prime Minister said that before turning to the main problem, an autonomy agreement, he would like first to dispose of some other problems. The Secretary had told him that he was agreeable to the establishment of a permanent <sup>MFO</sup> observation post on Tiran Island and had suggested that the Israelis and Egyptians write letters to the <sup>MFO</sup> Director General along these lines. Reviewing his meeting with Kamal Hassan Ali, Minister Sharon said that Ali

SECRET/NODIS

RDS-1. 3. 4 ;/27/02 (Brown, William A.)

had immediately agreed that Tiran and Sanafir Islands were both in Zone C. When Sharon had raised the question of a permanent post on Tiran Island, Ali had said the Egyptians had nothing against such an arrangement and agreed completely. Therefore Sharon had told Ali that the Israelis would discuss the matter with the commander of the MFO. ~~Thereafter~~ Sharon believed that the Israelis themselves should write such a letter and state that the Egyptians did not object. The Prime Minister agreed but noted that it would be necessary to so inform the Egyptians *in advance*. *With that development the matter could be considered resolved.*  
Negotiating Mechanism

The Prime Minister noted that the Secretary had asked whether the Israeli side had a regular body empowered to decide autonomy issues on the spot. The Prime Minister's reply was as follows: We have <sup>such</sup> ~~xxx~~ a committee which is chaired by Minister Burg and includes the Ministers of Defense, Foreign Affairs, Justice (Nissim) and Minister without Portfolio Moda'i. These five Ministers were empowered to make decisions on the spot which the Prime Minister would accept in advance. He would then have to refer <sup>such</sup> ~~xxx~~ decisions to the Cabinet and would recommend (since by parliamentary tradition he could not dictate) approval of any decision the committee had accepted.

In response to the Prime Minister's invitation, Secretary Haig said he hoped to cover five broad areas, two of which he had already discussed with Foreign Minister Shamir and his colleagues. He hoped to discuss the results of our deliberations



and our hopes for bridging the differences in Israeli and Egyptian positions with a view to ~~to~~ bringing real momentum into the process and to reverse what he could characterize as the Egyptians' waning enthusiasm. He also hoped that we would be able to say that by April we had closed some gaps and that therefore continuing efforts were warranted. There was no desire to set deadlines or create false theater. I assume, said the Secretary, that you feel as we do, that it is in our interests to move the process forward and that it would be easier to do so before the Sinai withdrawal rather than afterward. We are very serious but not in the least naive over the many existing obstacles. I will start, said the Secretary, with what I believe is the easiest problem and the most readily solvable. Perhaps by tomorrow we can get a firmer feeling as to your views and an appreciation of whether we are on the threshold of a breakthrough. Our goal is not to peddle something in Cairo but to better enable ourselves to shape our arguments there.

Size of the SGA(AC)

The Secretary said he recalled that the Prime minister <sup>had</sup> suggested that the criteria for the SGA size be functions. We are prepared to press the Egyptians on this issue. They have proposed 80-~~100~~ 100 members as contrasted with your proposal for 15 or so. Frankly, said the Secretary, I don't accept their proposal for 80 - 100 members, which would <sup>give the SGA</sup> ~~have~~ a parliamentary character. You had invited us to suggest other criteria.

*to other possible criteria.*  
 The Prime Minister: I ~~don't~~ <sup>did not</sup> invite you to do so. I said ~~replied the Secretary~~  
 we were ready to listen. *The Secretary:* If we take functions as a criterion.  
 and look at ~~now~~ <sup>how</sup> officials disperse their duties throughout the world  
 the answers are multiple. Israel, for instance, has 22 ministerial  
 portfolios and 10 deputy ministers, all elected.

The Prime Minister: We have 18 ministers.

*Bangladesh has 54 ministers*  
 The Secretary: Canada has 37 ministers.

The Prime Minister: Canada has the British system, which  
 distinguishes between Cabinet members and members of the Government.  
 For instance, the Ministry of Defense has three separate ministers,  
 one for each arm of the services, but these members are not members  
 of the Cabinet.

The Secretary: ~~replied~~ That is true. My point is that the size  
 could range from a couple of members to something quite large. ~~the~~  
 It strikes me ~~the Secretary went on~~, that we must take a fresh  
 look at what we are trying to do. We are trying to set up a  
 viable and effective <sup>Council</sup> Administration which eliminates problems  
 and which does not pre-judge the final status. In taking this  
 approach I am assuming, as you do, a single body, and I think  
 that any agreement on size would have to be contingent on  
 Egyptian agreement to this. Similarly, ~~the Secretary said~~, I would  
 not expect <sup>the</sup> Egyptians to give agreement to a size substantially  
 smaller than they have proposed without clarification of the  
 powers of the body, particularly in relationship to the existing  
 laws and regulations. Nevertheless, even if our agreement is  
 contingent, the one thing that these negotiations require, if we  
 are serious and if we have the political will, is an agreement now



on an issue of substantial importance like size. It is imperative that we all stop focussing on the enormous gap between the positions of the parties and start focussing on the solutions. Specifically, if we take as our criteria effectiveness and take into account <sup>all</sup> the responsibilities of the SGA(AC) and the particular problems posed by marrying the West Bank and Gaza, I think that we can arrive at the right solution, one which neither conveys the impression of a legislative assembly, which we know you do not want, <sup>NOR</sup> ~~or~~ of a village council. In suggesting this criterion, I have considered all the responsibilities of the SGA(AC). For example, it must order and arrange its own business. This means officers. It has the Camp David ~~roles~~ of representation on the Continuing Committee and liaison on internal security matters with Israel, Jordan and Egypt. <sup>said the Secretary</sup> Also relevant <sup>is</sup> the problem posed by the disparity between the West Bank and Gaza.

For example, will a Gaza citrus farmer have confidence in a West Bank Director of Agriculture? Can one director control two different legal systems or two different educational systems?

In my view, you cannot have effective administration unless the people have confidence in the SGA(AC). These are elected representatives. ~~They will have obligations to intercede with the bureaucracy on behalf of their constituents.~~ They must remain in close contact with their constituents and they have obligations to intercede on their behalf with the bureaucracy. Therefore, they will need to be available to hear and answer the

complaints of constituents. To do this effectively, each member must have a reasonable number of constituents. Your number of 13 SGA members would require each individual to administer a very broad functional area and be available to approximately 80,000 electors. I believe that this is too much responsibility for an individual to carry and still perform effectively. Either his functional <sup>area</sup> ~~xxx~~ would suffer or he would not be available to his constituents. Further, as a practical matter, the SGA(AC) will require the depth to carry on their business in the absence of one or more members. You appoint deputy ministers who are elected representatives to fulfill this critical role. In view of all these considerations, we think that something between 32 to 45 members would be appropriate. I propose that we hit this issue very hard in Cairo, in line with my proposals, so as to give them a sense of the available options.

The Prime Minister replied: I will ask Dr. Burg later to give you a detailed response. First, permit me a few introductory remarks. I am glad that you have accepted two important points: one, that there be one body (<sup>specifically</sup> parenthetically, Sol Linowitz had already accepted this concept); and two, that the criterion for membership be functions. You have only suggested that we widen the scope. May I remind you of my previous remarks that what we have suggested is a quasi-government with the accent on the word "quasi." Autonomy cannot mean sovereignty nor a Palestinian state. Those were concepts which Sadat first advanced and then withdrew, in the initial discussions with myself and ~~others~~



SECRET/NODIS



- 8 -

Ministers, an unwieldy group which engaged in seven or eight-hour debates. Now our Cabinet has 18 members, which is much better. If the SGA(AC) should have 38 or even 32 members, it might well turn into a quasi-parliament. A man might rise and propose the proclamation of independence and a Palestinian state. If he ~~does~~<sup>did</sup> so, no one else would dare oppose. We can agree to, say 17, but anything over 20 is the beginning of a quasi-~~government~~<sup>parliament</sup>. We have to distinguish between sovereignty and an autonomy. The difference is crucial. Otherwise a quasi-parliament will call for a Palestinian state which, as everybody knows, would end up as a Soviet base. Of course, we can not accept the Egyptian concept of a larger body which would be divided into parliamentary and executive branches, an idea ~~that~~<sup>that</sup> appeared in Sadat's first document which ~~was~~<sup>he later</sup> withdrawn, and we stand by that.

Minister Burg added: The Prime Minister's point was made almost three years ago. That is, we wanted a restricted membership. I understand, he said, that in your eyes 32 members would constitute a restricted membership, something between our proposal and that of the Egyptians. The problem is that you would be proposing to us a large ~~Administrative Council~~<sup>Administrative Council</sup> ~~which~~<sup>which</sup> the Egyptians would take ~~as~~<sup>this</sup> as a proposal for a little legislature.

This of course is the first time we have discussed this question in depth. I propose that we discuss your position tomorrow with Prime Minister Begin acting as chairman of the meeting. <sup>Frankly I do not believe we can come closer on the subject.</sup>

Secretary Haij replied: Frankly I am not impressed with the argument that whether we have 20 members or 38 members in any way changes the character of the SGA(AC). The danger is that



we create a body which is so ineffective that it leads to frustration. In any event, you will have forces in the territory as well as adjacent areas and should any member of the SGA(AC) propose independence he would in effect be "committing suicide." Or, put another way, he would be forever discrediting autonomy. If we create ~~an~~ <sup>an</sup> unrepresentative body, a mere fig leaf, it will lead to frustration. In this one body we could think of enough functions to keep every member at work forever. Bear in mind, its members need to keep in contact with their constituents as well as fulfill their other responsibilities. Members get sick from time to time. The body <sup>he has wished</sup> needs depth. It needs to be credible. I am as nervous as you are, ~~the Secretary continued~~, about the prospect of a Palestinian state. But you can control ~~this~~ <sup>this prospect</sup>.

The Prime Minister responded: I respectfully beg to differ. We are worried about the possibility that somebody would speak up for sovereignty, independence and a Palestinian state. In practice, any such attempt is manageable when the Administrative Council is restricted in numbers. Remember the scientific rule that a certain quantity creates a quality. If you create too large an Administrative Council it leads to a quasi-parliament. Yes, we could arrest its members (there would be no other option) but we don't want to do it. We want to avoid such a possibility. We want to live in peace. What we are offering is the most far-reaching autonomy in history. Look at the example of the autonomy which Mitterand is offering Corsica, where Napoleon's father fought



SECRET/NODIS

for independence. Under Mitterand's proposal there will be a *True they will elect an assembly but* Commissar de la Republique who will decide everything. Without him it is not possible to do anything. That is not the case with what we are offering, but the numbers become a matter of quality. With large numbers you create an atmosphere of a legislative assembly. ~~assembly~~. We want to avoid such an atmosphere and this is therefore a critical problem. You know ~~the~~ the Egyptians will say, "Only 32 to 38? This will lead to frustration for it will not be representative of 1.5 million Palestinian Arabs." They want a ~~parliament~~ parliament. Even if we agreed, I don't think you would have a chance of getting the agreement of Mubarak, Ali and El Baz. So why should we endanger our future and all that we have built? The representative character of the SGA(AC) will be established by elections which are democratic through secret ballot. Both men and women will vote (unlike Jordan). Please understand, we are not nervous. We are calm. But we are very touchy because of the psychology and the atmosphere. This is not a caprice. The ~~concept~~ *difference* between a legislative assembly and an administrative council lies precisely in this. We are offering them a quasi-government. If we hadn't insisted on writing into the Camp David Accords SGA(AC), an Egyptian would now be entitled to say "I suggest a legislative assembly." Now he is not entitled by any standard.

Minister Burg went on: In my view there is a good chance that the Egyptians would accept your proposal since they were certain that we would not accept it.

Secretary Haig replied, that may be true.

Ambassador Lewis added: Remember that the Camp David Accord



speaks not only of the SGA(AC) but also mentions self-government. You have omitted mention of our <sup>suggestion</sup> ~~proposal~~ that apart from functional criteria we <sup>ought to</sup> permit enough deputies to account for the <sup>union</sup> ~~relationship~~ between the West Bank and Gaza. For instance, in one case a member from the West Bank would <sup>direct</sup> ~~perform~~ a function but his deputy would be from Gaza, or vice versa. This would be perfectly consistent with your concept of an administrative council but would permit one which was twice as large.

DCM:WBrown:mmh

~~At Ambassador Lewis' mention of deputy ministers,~~

9 The Prime Minister noted that in his government deputy ministers were not members of the Cabinet. The Ambassador agreed, but noted that they were invited to Cabinet sessions. The Prime Minister replied this was true but only from time to time as, indeed ~~director's~~ <sup>and other officials</sup> general could be invited should it be necessary. The Ambassador responded that the point he was trying to make was that administrators within the SGA(AC) as well as *their* deputies could be elected.

The Secretary interjected that the size of the SGA(AC) was an issue which we had characterized as "easy"! He now found that it had been put into ~~the~~ <sup>the</sup> "impossible" category and wondered <sup>whether</sup> if that were the case, ~~if~~ it were necessary to continue along this path. When Dr. Burg stressed the psychological and political weight which could derive from too many members, the Secretary replied that he was interested in an Administrative Council which could effectively handle its functions while representing two <sup>distinct</sup> areas (West Bank and Gaza) and maintaining its credibility. If that credibility were challenged, we would have achieved nothing. We are



admittedly  
talking about accepting risks which are ~~administratively~~  
on the high side but he did not think this created the  
kind of jeopardy which was unacceptable. Our proposals  
assumed that the Israelis would be comfortable with *solution on*  
other issues. *He* The Prime Minister again stressed that  
the representative nature of the SGA(AC) derived from  
democratic elections through secret balloting and not  
the numbers involved or the size of constituencies.  
The Israelis could not accept the concept of a SGA(AC)  
which was a corridor to sovereignty and the Secretary's  
suggestion would create a kind of corridor.

Ambassador Lewis asked what was so magic about  
*Why would a Council of 21 become a quasi-parliament, while one of 19*  
the number 20. *would not?* The Prime Minister replied that for  
the sake of Israeli children and grandchildren, he must  
insure that the SGA(AC) remain an administrative  
council. Reading from the Israeli autonomy document,  
he noted 12 functions which would justify 12 members  
plus a president, and his two deputies for a total of 15  
SGA(AC) members. Dr. Burg noted that sometimes rational  
numbers could lead to <sup>an</sup>irrational quality. The question  
was: is this to be a small body defined as an  
administrative council or a "large or larger" body which

acquires <sup>the</sup> magic quality of becoming a problem<sup>?</sup> The Egyptians understand this "but exactly the other way around." They are not concerned about the finer points of democracy; that is, whether every 20,000 or 40,000 people require a representative in the SGA(AC). Their feeling, as the Israelis know full well, is that one day somebody will stand up and propose an act or a resolution (for independence) which will have behind it the character and weight of a parliament. We did it ourselves in the time of the Mandate, said Minister Burg, and we know that weight, symbolism and quality can come out of quantity.

The Secretary argued that the risks are not changed profoundly by a modest change in numbers. We were talking about an issue which depended on synergisms between other aspects. If other aspects were adequately met, then this was an area where we need not be totally rigid.

RESIDUAL AUTHORITY

<sup>the Secretary</sup> ~~He~~ believed that we agreed during the last visit that sovereign issues are not to be addressed during the transitional period. The Egyptians also agreed that



the SGA(AC) should not exercise these powers during the transitional period. It is possible that some of these powers do not need to be exercised at all during the transitional period. For example, can we agree that international agreements will not be signed on behalf of the territories during the transitional period, just as they have not been during the past 14 years? There will probably be practical problems that would normally be met by the exercise of a power related to sovereignty. Could we agree that practical arrangements could be devised to handle such potential problems? Won't these two approaches suffice to deal with these powers during the transitional period? If we agree on this problem, it is necessary to define what categories fall into this category or can we leave this to the detailed autonomy agreement?

\* Dr. Burg wondered whether the Secretary could provide a document the Israelis could study. Kubersky *then* reviewed different Israeli and Egyptian approaches in the past. The Israelis had suggested that residual (or reserved) powers remain in the Israeli hands. *Not* all such powers *would* be used in the same way. In any event, the Israelis demanded recognition that some residual powers would remain with the Israelis. The Egyptians did not accept this.





Dr. Burg said that as he understood what the Secretary had read, it was on a level with what the Israelis had said. He suggested that we let a group of experts work further on the problem. <sup>A</sup>The Secretary said that powers which came under the category of sovereignty should be reserved for the final status negotiations. During the transitional period, sovereign powers as such would not be exercised. The Prime Minister said that, speaking parenthetically, the fact that Israel would retain such powers had to be clarified to the Egyptians. When Dr. Burg asked whether we were suggesting that the SGA(AC) could come into being without defining all of these matters, the Secretary responded that this was not necessary regarding sovereign powers. In other words, this was a practical way of saying that during the transitional period Israel would continue to decide such matters. But we did not want to put the question of who holds these powers in such a way as to make it a big issue. He thought from what we knew of the Israeli position, that this could be done.

In response to a question posed by Arens and referred to by the Prime Minister, Ambassador Lewis said that we were not suggesting that we allocate certain sovereign powers; rather that <sup>the allocation</sup> should be left to the final stage.

In the meantime, practical <sup>problems</sup> ~~things~~ should be ~~done~~ <sup>resolved</sup> practically, without attempting to define this category. The Prime Minister said fair enough, but asked whether we accept the concept of three categories of powers. The Secretary replied that he thought we could work something out without getting into <sup>certain</sup> definitions. When Kubersky referred to residual or reserved powers, Ambassador Lewis noted that these could be handled <sup>either</sup> ~~implicitly~~ or explicitly.

Minister Sharon recalled that earlier, when discussing these three categories, he had given as examples agriculture and fisheries in which the SGA(AC) could be independent or almost completely independent. Water ~~which~~ fell into the shared category due to the fact that aquifers were shared, <sup>however,</sup> ~~and~~ Security <sup>which</sup> had to be reserved for the Israelis. Discussing external security, Sharon recalled the lengthy struggle which had taken place <sup>at Camp David</sup> resulting in omission of <sup>the words</sup> "agreed" (locations) and the substitution <sup>of</sup> "specified" (locations). This was an area where Israel would grant no cooperation or coordination with anyone, not in specifying <sup>the</sup> locations to which Israeli forces would withdraw, nor <sup>in</sup> ~~would~~ <sup>permitted</sup> transference <sup>of</sup> the ~~Israeli~~ <sup>Israeli</sup> right to exercise forever free movement of Israeli land, air, and naval forces. As for internal security, there



were areas such as the maintenance of public law and order where there could be coordination. On external ~~defense~~ <sup>defense</sup> ~~relations~~ there would be no coordination. These matters would stay in Israeli hands always. <sup>8</sup> The Secretary noted that what we needed was an agreement in principle which enabled us to start with a status quo. Veliotis remarked that <sup>was to</sup> security issue could be considered all by itself. Arens asked whether we were trying to avoid an explicit elaboration in some of these matters to which Ambassador Lewis responded affirmatively. For example, external affairs was a sovereign issue which we should leave until the end and not mention it at this stage.

Reviewing the American position, Dr. Burg said, as he understood it, if we attempt <sup>ed</sup> to discuss residual powers, this would be unacceptable to the Egyptians, therefore, we were suggesting a status quo approach. If so, that in itself was good from the Israeli point of view. But if discussion of residual powers was ~~not~~ acceptable to the Egyptians then perhaps so would be the status quo. Ambassador Lewis responded that it was best not to specify residual powers, rather merely to specify what was to be transferred. <sup>9</sup> The Prime Minister stated that it was our duty to make it clear to the Egyptians that security and foreign affairs remained in

Israeli hands. The Secretary said that our bottom line was that in a statement of principles, we would have powers for certain categories, ~~who holds these powers.~~  
our  
We would also have a clear concept of/understanding of what was the status quo but we would not state this explicitly .

By way of clarification, Cluverius recalled that the Egyptian attitude on residual powers was to freeze them; i.e., that there would be no holder. For instance, external relations would ~~be~~ in the transitional period not in the domain of ~~neither~~ the SGA(AC) ~~nor~~ Israel. Such matters would be put into the Continuing Committee box. Concurring with this review of the Egyptian position, Kubersky recalled that at one time the Egyptians had demanded that the Israelis prepare a list of residual powers which they could compare with the current situation. The Israelis objected on the grounds that they needed to negotiate what powers would be transferred and what would be residual.

of ~~M. In~~ Sharon intervened to stress that on security the Camp David Accords made it clear that Israel would ~~be responsible~~ *be responsible*



*for* security ~~was~~ for the transitional period and beyond.  
 This was an issue of such importance that it did not  
 suffice to avoid mentioning it. It must be written  
 as a power retained by Israel. ~~Who~~ *Who* knew with whom  
 the Israelis would be dealing after five years. Security  
 must be left in Israeli hands. Israel could never let  
 a Palestinian state be established, therefore, Israel  
 would never relinquish <sup>security</sup> security to an MFO, to the UN,  
 to Jordan or to a strong police force. It was important  
 to clarify this issue now once and for all. Israel  
 had taken the relevant paragraph in the Camp David  
 Accords seriously and was now taking all the necessary  
 steps. It would not move either to the right or to the  
 left of this position. Israel was willing to  
 redeploy its forces in the autonomous area and to reduce  
 the number of its troops. ~~When~~ *When* The Secretary said he  
 understood that what the Israelis had established  
 was not going to be changed in this field. Indeed,  
 the Camp David Accords <sup>was</sup> ~~was~~ replete with what Sharon had  
 said, ~~but~~ *however* we had at the same time to avoid obstacles  
 which could prevent resolution of our problems. At this  
 point the Prime Minister read the relevant paragraph  
 in the Camp David Accords: "all necessary measures will  
 be taken and provisions made ... during the transitional  
 period and beyond." ~~The~~ *Lewis* Ambassador <sup>1</sup> noted that this

language referred to <sup>"all necessary measures" and to the security of all parties;</sup> ~~reciprocal guarantees~~, it did not specifically say that Israel would <sup>be solely responsible for</sup> ~~forever control~~ security. ¶ When the Prime Minister argued that the reference in the Camp David Accords to specific locations buttressed the Israeli claim, <sup>Lewis</sup> ~~the~~ Ambassador noted that this occurred in another part of the Camp David Accords dealing with the withdrawal of Israeli forces. That was a different issue. The Prime Minister responded that if one side makes a suggestion which is not accepted and another side makes instead a position which <sup>(referring to the debate at Camp David about "agreed location" or "specified location")</sup> is accepted, that has a meaning. ¶ The Secretary recalled that during the last visit it had been agreed that sovereign issues should not be addressed during the transitional period. The Egyptians had also agreed. What <sup>we</sup> ~~they~~ were really saying was that these issues of residual sovereignty need ~~not~~ <sup>be dealt with in the</sup> not be ~~addressed~~ transitional period. ¶ The Prime Minister remarked that the Israeli side would have to consult about Sharon's proposal to include the security issue <sup>in the document.</sup> In any event, it must be made clear to the Egyptians.

When Ambassador Lewis ~~Atkinson~~ recalled that both we and the Egyptians had repeatedly asked for an Israeli security presentation, the Prime Minister replied



that as he had told the Secretary in their tete-a-tete, at this stage it was better not to present a security map. The principles could be discussed now, but a map presentation could be saved for an appropriate time. We should first agree on composition, size of the SGA(AC), etc. and then discuss security problems. The Secretary had agreed to this proposal. By agreement Israeli forces would execute <sup>a</sup>partial withdrawal. The remaining forces would move to specified locations. In our negotiations, we should agree first on the central issue (the establishment of the SGA) then move on to the question of the abolition of the military government and the partial withdrawal of Israeli forces.

The Secretary said he must admit that he had spent two days here on his last visit and never understood that point. Ambassador Lewis said that obviously there had been a change in Israeli position. For well over a year, and especially since last September in Cairo, the Israelis had been telling us that they would present a security plan <sup>sub a map</sup> in the process of negotiations long before a final agreement. Now they were saying that they would do so only after an agreement (~~on the~~ SGA(AC)).

The Prime Minister replied that there was nothing wrong in changing one's position. It was only a question of timing. First we should establish the SGA(AC). Ambassador Lewis noted that security map related also to the future disposition of land. Veliotis asked whether this change in position was a negotiating tactic. The Egyptians obviously felt that there was some special reason behind the Israeli failure to present a map. Sharon argued that a map presentation was never mentioned in the <sup>September</sup> protocol, whereupon Ambassador Lewis <sup>agreed but</sup> said that the Israeli side <sup>had</sup> ~~promised~~ <sup>on numerous occasions</sup> it orally. Sharon insisted that the Israelis were ready any day to discuss security principles; however, many things had happened. The Israelis were now assuming that Egypt would not sign an autonomy agreement before April 26, whereupon the Secretary interjected "let's not kid ourselves -- before April 26 or ever (under these circumstances)!"

Sharon said that of course Israel could have pressed Egypt to sign an autonomy agreement by threatening not to withdraw from Sinai but he did not recommend this course. Israel had committed itself to withdrawal <sup>from Sinai</sup>



and would live up to this commitment. He had talked to Linowitz whose impression had strengthened his own that the Egyptians would not sign an agreement before April 26. Therefore, there was no need to give them a further excuse to put the blame on Israel. If the Israelis had expected everything to go well, they would have presented a map, but since it was otherwise, what purpose would be served. They were ready to discuss security principles tomorrow but a map should be presented only in an advanced stage of negotiations.

Recalling Veliotis' reference to Egyptian suspicions, the Prime Minister said there was no limit to suspicions. The Egyptians over the last several weeks had repeatedly suspected that Israel was looking for excuses not to complete the Sinai withdrawal. Mubarak had raised portions of the Prime Minister's letter with the Secretary in this connection. It was true that he was committed to avoid bloodshed (with the Yamit settlers) but Israel would live up to its Sinai withdrawal commitment "to the dot and the date." Justifying Israel's right to change its position on the map presentation issue, the Prime Minister recalled that recently Mubarak and Kamal Hasan Ali <sup>(now suddenly and)</sup> were repeatedly referring to self-determination and a Palestinian state just as Sadat had

done at the beginning of the Camp David negotiations. This they were doing after an interval of nearly four years. ~~and at~~ <sup>an</sup> appropriate time in their negotiations Israel would present the security map, but the starting point was the establishment of the SGA(AC) without which nothing else would move. As long as there was no basis for the military government to move, Israel would not do so therefore there was no need to show the map at present. In this connection, the Prime Minister emphasized that at Camp David he had never accepted full evacuation of the Sinai, rather he had agreed only to take the proposition to the Knesset (here he read a relevant letter to President Carter). Unfortunately, the Labor opposition had asked for one vote including evacuation rather than two separate votes.

At this point the Secretary said that he had ~~expended~~ <sup>expended and</sup> absorbed as much ~~energy~~ as was worthwhile at this stage. It was important to remember what we were about; we need a good credible effort to solve outstanding problems after 2½ hours of futility. It was important to keep the Egyptians engaged in the peace process. On the map presentation, now he understood the Israeli reasons. The fact remained, however, that failure to present a map had become an obstacle because the Egyptian



suspect that a de facto annexation <sup>is</sup> ~~was~~ underway and there was much evidence for this from their point of view. Our position was that we could not solve relevant issues if so many of the territories were pokmarked with big settlement areas.

Referring to <sup>an</sup> earlier map presentation which he had made in Washington, Sharon explained that the violet colored areas were meant to explain high and dominant territory features. This did not mean that specific security locations coincided with those shaded areas. When the Prime Minister and Burg sought to distinguish between security issues and those of land and settlements, Ambassador Lewis said that they were separate but at the same <sup>time</sup> inter-related.

When the Secretary suggested that our <sup>mutual</sup> interests would be served by a good night's sleep, the Prime Minister agreed but said he wanted to clarify one issue on the establishment of settlements. As Secretary Vance <sup>later</sup> had confirmed before a Congressional committee, the Prime Minister's letter to President Carter had expressed agreement not to create new settlements during the period of negotiations with the Egyptians; i.e., the three-month period beginning September 17, 1978 and not

during the <sup>whole</sup> ~~meeting~~ <sup>(autonomy)</sup> period of negotiations as originally suggested by President Carter. *Israel had ~~not~~ kept that commitment.*

On that, both sides agreed to meet at 8:00 a.m. the following morning.



# משרד החוץ-נחלקת הקשר

אל: בון , בריסל , האג , לונדון , פריס , רומא , אתונה ,  
 קהיר , קופנהגן , וושה , אוסבה , ני , נר: חוום 444 ,  
 א : המשרד  
 נח: א , סג: ב , תא: 040282 , ח: 1200  
 נד: אוטונומיה

בלטס/אירי

להלן הצעתה האחרונה של ישראל בנושא האוטונומיה.  
 הצעה שנמסרה הן לארה"ב והן לאצרים.  
 לשמועכם.

JERUSALEM, JANUARY 1982.

A. IN THE CAMP DAVID AGREEMENT SIGNED ON 17 SEPTEMBER 1979 BETWEEN EGYPT AND ISRAEL, WITH THE UNITED STATES SIGNING AS A WITNESS, AGREEMENT WAS REACHED ON A PLAN FOR THE SOLUTION OF THE PROBLEM OF THE PALESTINIAN ARABS, THAT INCLUDES A PROPOSAL FOR FULL AUTONOMY FOR THE PALESTINIAN ARABS LIVING IN JUDEA, SAMARIA AND GAZA. THE MANNER OF ESTABLISHING THIS AUTONOMY, AS WELL AS ITS POWERS, WERE TO BE DETERMINED IN NEGOTIATIONS BETWEEN THE SIGNATORIES (JORDAN WAS INVITED TO PARTICIPATE, BUT DID NOT RESPOND). IT WAS ISRAEL THAT FIRST RAISED THE IDEA OF AUTONOMY THAT WAS LATER TO SERVE AS THE BASIS OF THE CAMP DAVID AGREEMENT. FOR THE FIRST TIME IN THE HISTORY OF THE PALESTINIAN ARAB INHABITANTS OF JUDEA-SAMARIA AND THE GAZA DISTRICT, THEY WERE OFFERED AN OPPORTUNITY OF THIS KIND TO CONDUCT THEIR OWN AFFAIRS BY THEMSELVES. SINCE 1979, TALKS HAVE BEEN HELD FOR THE IMPLEMENTATION OF THIS AGREEMENT. THERE WERE INTERMISSIONS IN THE NEGOTIATIONS, BUT TALKS WERE RESUMED INTENSIVELY IN THE SUMMER OF 1981, LEADING TO A THOROUGHGOING CLARIFICATION OF THE POSITIONS OF THE

## נושדד החוץ-מחלקת הקשר

PARTIES. AT THESE TALKS ISRAEL PUT FORWARD ITS PROPOSALS WITH REGARD TO THE SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL), ITS POWERS, RESPONSIBILITIES AND STRUCTURE AS WELL AS OTHER RELATED ISSUES.

B. THE MAIN POINTS OF ISRAEL'S PROPOSALS, AS SUBMITTED IN THE COURSE OF THE NEGOTIATIONS, WERE AS FOLLOWS:

### 1. SCOPE, JURISDICTION AND STRUCTURE OF THE SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL):

(A) THE CAMP DAVID ACCORDS SET FORTH THE ESTABLISHMENT OF A SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL) THAT WILL COMPRISE ONE BODY REPRESENTING THE ARAB INHABITANTS OF JUDEA, SAMARIA AND THE GAZA DISTRICT, WHO WILL CHOOSE THIS BODY IN FREE ELECTIONS, AND IT WILL ASSUME THOSE FUNCTIONAL POWERS THAT WILL BE TRANSFERED TO IT. THUS THE PALESTINIAN ARABS WILL FOR THE FIRST TIME HAVE AN ELECTED AND REPRESENTATIVE BODY, IN ACCORDANCE WITH THEIR OWN WISHES AND FREE CHOICE, THAT WILL BE ABLE TO CARRY OUT THE FUNCTIONS ASSIGNED TO IT AS AN ADMINISTRATIVE COUNCIL.

(B) THE MEMBERS OF THE ADMINISTRATIVE COUNCIL WILL BE ABLE, AS A GROUP, TO DISCUSS ALL SUBJECTS WITHIN THE COUNCIL'S COMPETENCE, APPORTIONING AMONG THEMSELVES THE SPHERES OF RESPONSIBILITY FOR THE VARIOUS FUNCTIONS. WITHIN THE DOMAIN OF ITS ASSIGNED POWERS AND RESPONSIBILITIES, THE COUNCIL WILL BE RESPONSIBLE FOR PLANNING AND CARRYING OUT ITS ACTIVITIES.

### 2. POWERS OF THE SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL):

1. (A) UNDER THE TERMS OF THE CAMP DAVID AGREEMENT, THE PARTIES HAVE TO REACH AN AGREEMENT ON THE POWERS AND RESPONSIBILITIES OF THE AUTHORITY. ISRAEL'S DETAILED PROPOSALS INCLUDE A LIST OF POWERS THAT WILL BE GIVEN TO THE AUTHORITY AND THAT, BY ANY REASONABLE AND OBJECTIVE CRITERION, REPRESENT A WIDE AND COMPREHENSIVE RANGE OF FIELDS OF OPERATION. WITHOUT ANY DOUBT, THE TRANSFERRING OF THESE POWERS CONSTITUTES THE BESTOWAL OF FULL-AUTONOMY -- IN THE FULL MEANING OF THAT TERM.



## מושרד החוץ-מחלקת הקשר

(B) THE POWERS TO BE GRANTED THE AUTHORITY, UNDER THESE PROPOSALS, ARE IN THE FOLLOWING DOMAINS:

1. ADMINISTRATION OF JUSTICE. -SUPERVISION OF THE ADMINISTRATIVE SYSTEM OF THE COURTS IN THE AREAS. DEALING WITH MATTERS CONNECTED WITH THE PROSECUTION SYSTEM AND WITH THE REGISTRATION OF COMPANIES, PARTNERSHIPS, PATENTS, TRADEMARKS, ETC.

2. AGRICULTURE. -ALL BRANCHES OF AGRICULTURE AND FISHERIES, NATURE RESERVES AND PARKS.

3. FINANCE. -BUDGET OF THE ADMINISTRATIVE COUNCIL AND ALLOCATIONS AMONG ITS VARIOUS DIVISIONS, TAXATION.

4. CIVIL SERVICE. -APPOINTMENT AND WORKING CONDITIONS OF THE COUNCIL'S EMPLOYEES. (TODAY, THE CIVIL SERVICE OF THE INHABITANTS OF JUDEA-SAMARIA AND GAZA, WITHIN THE FRAMEWORK OF THE MILITARY GOVERNMENT'S CIVILIAN ADMINISTRATION, NUMBERS ABOUT 12,000 PERSONS).

5. EDUCATION AND CULTURE. -OPERATION OF THE NETWORK OF SCHOOLS IN THE AREAS, FROM KINDERGARTEN TO HIGHER EDUCATION. SUPERVISION OF CULTURAL, ARTISTIC AND SPORTING ACTIVITIES.

6. HEALTH. -SUPERVISION OF HOSPITALS AND CLINICS. OPERATION OF SANITARY AND OTHER SERVICES RELATED TO PUBLIC HEALTH.

7. HOUSING AND PUBLIC WORKS. -CONSTRUCTION, HOUSING FOR THE INHABITANTS AND PUBLIC WORKS PROJECTS.

8. TRANSPORTATION AND COMMUNICATIONS. -MAINTENANCE AND COORDINATION OF TRANSPORT, ROAD TRAFFIC, METEOROLOGY. LOCAL POSTAL AND COMMUNICATIONS SERVICES.

9. LABOUR AND SOCIAL WELFARE. -WELFARE, LABOUR AND EMPLOYMENT SERVICES, INCLUDING THE OPERATION OF LABOUR EXCHANGES.

10. MUNICIPAL AFFAIRS. -MATTERS CONCERNING MUNICIPALITIES AND THEIR EFFECTIVE OPERATION.

11. LOCAL POLICE. -OPERATION OF A STRONG LOCAL POLICE FORCE, AS PROVIDED FOR IN THE CAMP DAVID AGREEMENT, AND

## משרד החוץ-מחלקת הקשר

MAINTENANCE OF PRISONS FOR CRIMINAL OFFENDERS SENTENCED BY THE COURTS IN THE AREAS.

12. RELIGIOUS AFFAIRS. -PROVISION AND MAINTENANCE OF RELIGIOUS FACILITIES FOR ALL RELIGIOUS COMMUNITIES AMONG THE ARAB INHABITANTS OF JUDEA, SAMARIA AND THE GAZA DISTRICT.

13. INDUSTRY, COMMERCE AND TOURISM. -DEVELOPMENT OF INDUSTRY, COMMERCE, WORKSHOPS AND TOURIST SERVICES.

11. THE COUNCIL WILL HAVE FULL POWERS IN ITS SPHERES OF COMPETENCE TO DETERMINE ITS BUDGET, TO ENTER INTO CONTRACTUAL OBLIGATIONS, TO SUE AND BE SUED AND TO ENGAGE MANPOWER. IT WILL, MOREOVER, HAVE WIDE POWERS TO PROMULGATE REGULATIONS, AS REQUIRED BY A BODY OF THIS KIND. IN THE NATURE OF THINGS, IN VIEW OF THE FREE MOVEMENT THAT WILL PREVAIL BETWEEN JUDEA, SAMARIA AND THE GAZA DISTRICT AND ISRAEL AND FOR THE GENERAL WELFARE OF THE INHABITANTS, ARRANGEMENTS WILL BE AGREED UPON IN THE NEGOTIATIONS, IN A NUMBER OF DOMAINS, FOR COOPERATION AND COORDINATION WITH ISRAEL. THE ADMINISTRATIVE COUNCIL WILL, HENCE, HAVE FULL SCOPE TO EXERCISE ITS WIDE-RANGING POWERS UNDER THE TERMS OF THE AUTONOMY AGREEMENT. THESE POWERS EMBRACE ALL WALKS OF LIFE, AND WILL ENABLE THE INHABITANTS THE AREAS CONCERNED TO ENJOY FULL AUTONOMY.

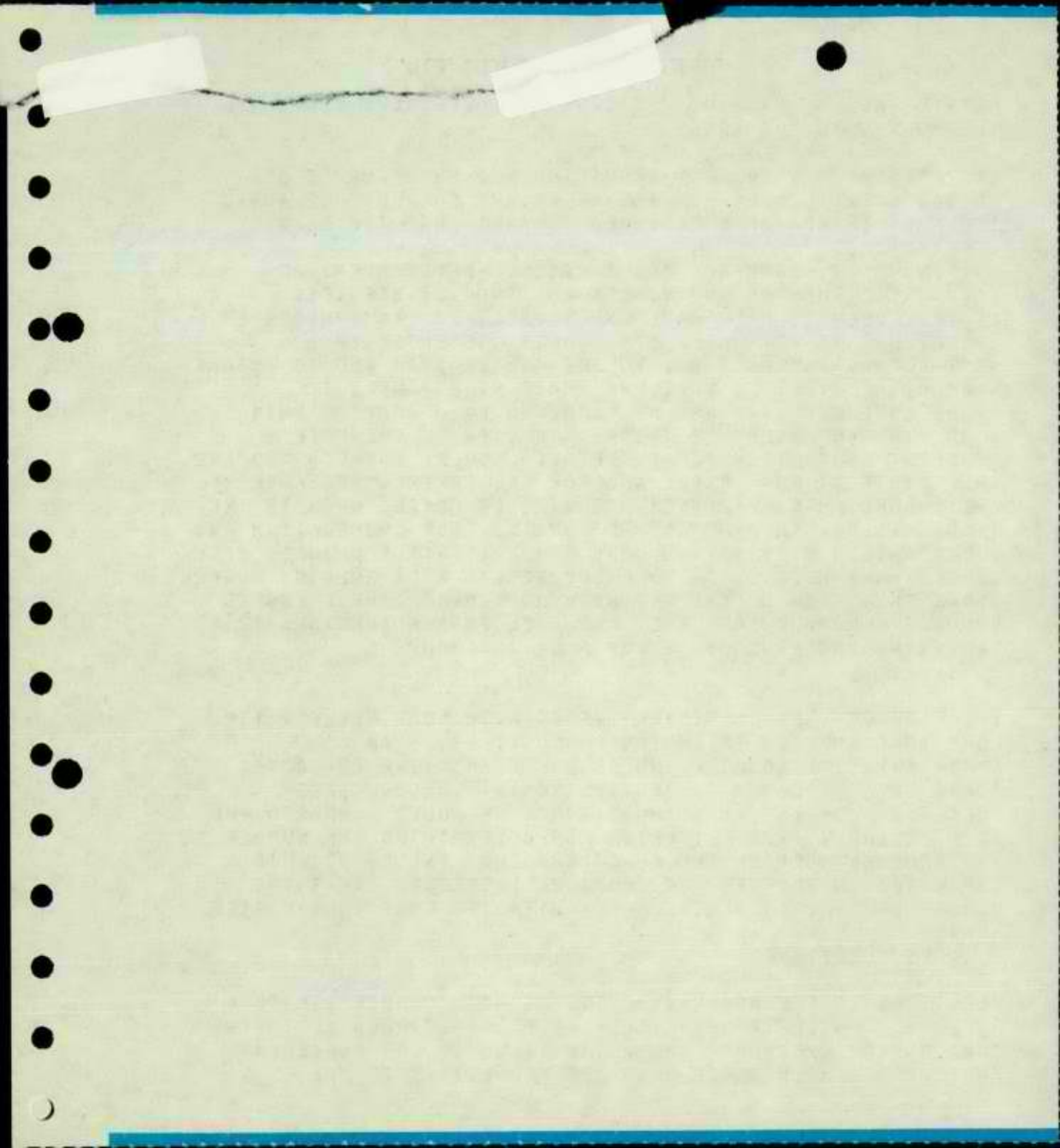
### 3. SIZE:

THE SIZE OF THE ADMINISTRATIVE COUNCIL MUST REFLECT ITS FUNCTIONS AND ITS ESSENTIAL PURPOSE: IT IS AN ADMINISTRATIVE COUNCIL, WHOSE REPRESENTATIVE CHARACTER FINDS EXPRESSION IN ITS ESTABLISHMENT THROUGH FREE ELECTIONS, BY THE ARAB INHABITANTS OF JUDEA, SAMARIA AND GAZA. CLEARLY, THE CRITERION FOR DETERMINING THE NUMBER OF ITS MEMBERS MUST BE THE FUNCTIONS THAT THE COUNCIL IS EMPOWERED TO PERFORM. WE PROPOSE, THEREFORE, THAT THE NUMBER OF MEMBERS WILL CONFORM WITH THE FUNCTIONS LISTED ABOVE.

### 4. FREE ELECTIONS:

ELECTIONS TO THE ADMINISTRATIVE COUNCIL, UNDER ISRAEL'S PROPOSALS, WILL BE ABSOLUTELY FREE, AS STIPULATED IN THE CAMP DAVID AGREEMENT. UNDER THE TERMS OF THE AGREEMENT, THE PARTIES WILL AGREE UPON THE MODALITIES OF THE





## מושרד החוץ-מחלקת הקשר

ELECTIONS. AS A MATTER OF FACT, IN PAST NEGOTIATIONS A LONG LIST OF PRINCIPLES AND GUIDELINES HAS ALREADY BEEN PREPARED IN THIS MATTER. IN THESE FREE ELECTIONS, ALL THE RIGHTS PERTAINING TO PEACEFUL ASSEMBLY, FREEDOM OF EXPRESSION AND SECRET BALLOTING WILL BE PRESERVED AND ASSURED, AND ALL NECESSARY STEPS WILL BE TAKEN TO PREVENT ANY INTERFERENCE WITH THE ELECTION PROCESS. THE HOLDING OF AN ABSOLUTELY FREE AND UNHAMPERED ELECTION PROCESS WILL THUS BE ASSURED IN FULL, UNDER THE LAW, AND IN KEEPING WITH THE TRADITION OF FREE ELECTIONS PRACTICED IN DEMOCRATIC SOCIETIES. THESE ELECTIONS WILL, IN MANY RESPECTS, CONSTITUTE A NEW DEPARTURE IN THE REGION AROUND US WHICH IN MOST OF ITS PARTS IS NOT TOO CLOSE TO THE WAYS OF DEMOCRACY, AND IN WHICH FREE ELECTIONS ARE A RARE PHENOMENON. IT IS OF SOME INTEREST, THEREFORE, TO NOTE THAT JUDEA-SAMARIA AND GAZA, UNDER ISRAEL'S MILITARY GOVERNMENT SINCE 1967, HAVE EXEMPLIFIED THE PRACTICAL POSSIBILITY OF TOTALLY FREE ELECTIONS IN THESE AREAS. IN 1972, AND AGAIN IN 1976, ISRAEL ORGANIZED FREE ELECTIONS IN THESE AREAS BASED ON THE TRADITION AND MODEL OF ITS OWN DEMOCRATIC AND LIBERAL TRADITION AND CUSTOM. VOTERS AND ELECTED OFFICIALS ALIKE CONCEDE THAT THESE WERE FREE ELECTIONS IN THE FULLEST SENSE. THE ELECTIONS COMMITTEE WHOSE COMPOSITION HAS BEEN AGREED UPON BY THE PARTIES.

5. TIME OF ELECTIONS AND ESTABLISHMENT OF THE SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL). THE ELECTIONS WILL BE HALD AS EXPEDITIOUSLY AS POSSIBLE AFTER AGREEMENT WILL HAVE BEEN REACHED ON THE AUTONOMY. THIS WAS SET FORTH IN THE JOINT LETTER OF THE LATE PRESIDENT SADAT AND OF PRIME MINISTER BEGIN TO PRESIDENT CARTER, DATED 26 MARCH 1979, SETTING FORTH THE MANNER IN WHICH THE SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL) IS TO BE ESTABLISHED, UNDER THE TERMS OF THE CAMP DAVID AGREEMENT.

6. WITHIN ONE MONTH FOLLOWING THE ELECTIONS, THE SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL) IS TO BE ESTABLISHED AND INAUGURATED, AND AT THAT TIME THE TRANSITIONAL PERIOD OF FIVE YEARS WILL BEGIN - AGAIN, IN CONFORMITY WITH THE CAMP DAVID AGREEMENT AND THE JOINT LETTER.



## מושרד החוץ-מחלקת הקשר

7. HENCE, EVERY EFFORT WILL BE MADE TO HOLD ELECTIONS WITHOUT DELAY, ONCE AN AGREEMENT IS REACHED, TO BE FOLLOWED BY THE ESTABLISHMENT OF THE SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL).

8. FOLLOWING THE ELECTIONS AND THE ESTABLISHMENT OF THE SELF-GOVERNING AUTHORITY (ADMINISTRATIVE COUNCIL) THE MILITARY GOVERNMENT AND ITS CIVILIAN ADMINISTRATION WILL BE WITHDRAWN, A WITHDRAWAL OF ISRAELI ARMED FORCES WILL TAKE PLACE, AND THERE WILL BE A REDEPLOYMENT OF THE REMAINING ISRAELI FORCES INTO SPECIFIED SECURITY LOCATIONS, IN FULL CONFORMITY WITH THE CAMP DAVID AGREEMENT. ISRAEL WILL PRESENT TO THE OTHER PARTIES IN THE NEGOTIATIONS THE MAP OF THE SPECIFIED SECURITY LOCATIONS OF THE REDEPLOYMENT. IT GOES WITHOUT SAYING THAT ALL THIS WILL BE DONE FOR THE PURPOSE OF SAFEGUARDING THE SECURITY OF ISRAEL AS WELL AS OF THE ARAB INHABITANTS OF JUDEA, SAMARIA AND GAZA AND OF THE ISRAELI CITIZENS RESIDING IN THESE AREAS.

9. ALL OF THE ABOVE INDICATES ISRAEL'S READINESS TO OBSERVE THE CAMP DAVID AGREEMENT FULLY AND IN EVERY DETAIL, IN LETTER AND SPIRIT, WHILE SAFEGUARDING THE INTERESTS OF ALL CONCERNED.

עד כאן

לשכת המנכ"ל-==

תפ: שהח, טשהח, מנככל, ממנככל, סמנככל, מצפא, אירא, אירב, הסכרה

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

3902

נכנס

סודי ביותר

דף 1 מתוך 3  
עומק 11 מתוך 36

אילן

איל: המשרד, נר: 81, מ: 111  
דח: ד, סג: מ, תא: 030282, וח: 2100  
נד: אוטונומיה

ביותר/רגיל

ממנכל: דובינשטיין, בנצור

אוטונומיה

מחוק: שירות נפרדות עם קרצ'קו, הנד: ויימעי' קלודריוס  
כלית: חזרו ממצרים בהרגשת חסכול ומשיחתם אינה יודעת למעשה  
איל: להמשיך  
נב: נושאים ספציפיים

חקיקה

כדעתם יש אולי סיכוי להתקדם בעזרת ביטוי שירטוט על חקיקה  
משנה אך למעשה ירשה, למועצה לשנות חקיקה קיימת הביטוי אותו  
הם שוקלים הינו RULES

2 מורח ירושלים

איל: לזכור וליוזמים נאמר כי כי קיימו דיון עם המצרים בנושא  
מרות ירושלים ויחל שינוי בעמדתם. בסיובו הראשון של המוכיר  
המצרים דרשו איבוד מפורש של הביטוי מורח ירושלים בסיובו השני  
המצרים כבר הסכימו לנוסחה אמריקאית בגון יערבים פלשתינאים  
אמריקנים אירתי ישראל ואשר נמצאים באירודים תחת שליטה  
איראלית. עם זאת היה ברור להם שנוסחה זו אינה קבילה עלינו

3 קרקעות

טיק: המסר שוליוזים הביא עמו מהסיובו בידון ובמדינות ערב היה  
הפלשתיני - איס לא יסכימו יותר בענין קרקעות ולא מוכנים  
להיות יורשים באנזמותיהם המי



מושרד החוץ-מחלקת הקשר

3 7110 2 9744

7013 2110 36 7102 11 2104 \*

==הורדו לפני על מה שסיפר פוקיומה בזמנו כי דרישתנו לאפשר הקמת  
==אישונים אחרים באזורי במחנה הפליטה את המוכיר וגרמה מורח  
==היה במסלול ארבע  
==טחור

\*\*מתבוננים לחור ולידדוש הצגת נושא הבטחון ומפת אזורי  
 \*\*הבטחון סיפרו כי העמדה שהביע שר הבטחון לפיה מפת אזורי  
 \*\*הבטחון תוצג רק אחרי חתימת הסכם האוטונומיה אינה קבילה  
 \*\*עליהם

5\*5 1271 ל 712

\* סיפרו כי המלכיר חשב בסיבוב הראשון שקיבל "הזמנה" לנמק  
\* המספר של 30-40 והופתע מתגובתו הטלית

\*כאשר מסרו למצרים על תגובתנו הג'בו אף המצרים בהתקפות ולא  
 \*הכה התקדמות בלשה'א בנושא

\* \* \* 40 יבחרו לפיו שהשמיים בעבר לפיו יבחרו לפיו \* \* \*

הערכתם ב" ניתן למשורר המומי עד סוף 82 אך לאחר מכן יתחילו  
 \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \*

0780 0700 200

\*הרגשתם בכלית שמצרים אינה במצב בו תוכל להסכים לידידות? \*

\*מסמעותי בלשהוא וספק אם היה מעוניינת עתה להגיע להסכם אתנו \*

\*ו. דרמטיס פרסוני \*

==פיינבאנקס שפאנען לעסטן בונטא באזירט מלא מביא אהן פאנן שפאנען==  
==טהייל פון דעם פאנען פאנען פאנען פאנען פאנען פאנען פאנען פאנען פאנען פאנען==

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

3 7100 3 97 \*\*

36 ממוך 11 מות \*\*

«להצטרף לצוות בינתיים, רק קרצ'קו עדיין לא השיב».

\*הגדל נתבקש אך הוא להצטרף באופן חלקי, אך גם הוא לא החליט

\*וינתנו ששנים יעמדו השירות ובכיסנו לפרקטיקה פרטית

530

\*מפת: שהח, סשהח, רהמ, סרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרבו.

\*7710871, 6, אמן, שדה פנימי, מנכלפני, ד' בן, סצרי, 958



TOP SECRET

MEMORANDUM OF CONVERSATION

Subject: Secretary's Meeting with Prime Minister Begin

Participants:

U. S.

Secretary Haig  
Ambassador Lewis  
Assistant Secretary Veliotis  
Mr. Fairbanks, Special Assistant  
to the Secretary  
Mr. Kemp, Senior Staff Member, NSC  
Mr. Goldberg, Executive Assistant  
to the Secretary  
Ambassador Cluverius  
DCM Brown, Notetaker

Israel

Prime Minister Begin  
Foreign Minister Shamir  
Defence Minister Sharon  
Interior Minister Burg  
Ambassador-Designate Arens  
Director-General, MFA, Kimche  
Deputy Director-General, MFA,  
Bar-On  
Director-General, Interior Ministry,  
Kubersky  
Maj. -General Tamir  
Maj. Shamir (Sharon's ADC)

Place: Prime Minister's Residence, Jerusalem

Time: 17.20 - 21.30, January 27, 1982

---

The group convened after a 105-minute tête-a-tête between the Prime Minister and the Secretary. Welcoming the group, the Prime Minister said that before turning to the main problem, an autonomy agreement, he would like first to dispose of some other problems. The Secretary had told him that he was agreeable to the establishment of a permanent MFO observation post on Tiran Island and had suggested that the Israelis and Egyptians write letters to the MFO Director-General along these lines. Reviewing his meeting with Kamal Hassan Ali, Minister Sharon said that Ali had immediately agreed that Tiran and Sanafir Islands were both in Zone C. When Sharon raised the question of a permanent post on Tiran Island, Ali had said the Egyptians had nothing against such an arrangement and agreed completely. Therefore, Sharon had told Ali that the Israelis would discuss the matter with the Commander of the MFO. Sharon believed that the Israelis themselves should write such a letter and state that the Egyptians did not object. The Prime Minister agreed but noted that it would be necessary to so inform the Egyptians in advance. With that development, the matter could be considered resolved.

Subject: [Illegible]

Background

1.

2.

Secretary [Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]



Negotiating Mechanism

The Prime Minister noted that the Secretary had asked whether the Israeli side had a regular body empowered to decide autonomy issues on the spot. The Prime Minister's reply was as follows: We have such a committee which is chaired by Minister Burg and includes the Ministers of Defence, Foreign Affairs, Justice (Nissim) and Minister without Portfolio Moda'i. These five Ministers were empowered to make decisions on the spot which the Prime Minister would accept in advance. He would then have to refer such decisions to the Cabinet and would recommend (since by parliamentary tradition he could not dictate) approval of any decision the committee had accepted.

In response to the Prime Minister's invitation, Secretary Haig said he hoped to cover five broad areas, two of which he had already discussed with Foreign Minister Shamir and his colleagues. He hoped to discuss the results of our deliberations and our hopes for bridging the differences in Israeli and Egyptian positions with a view to bringing real momentum into the process and to reverse what he could characterize as the Egyptians' waning enthusiasm. He also hoped that we would be able to say that by April we had closed some gaps and that therefore continuing efforts were warranted. There was no desire to set deadlines or create false theatre. I assume, said the Secretary, that you feel as we do, that it is in our interests to move the process forward and that it would be easier to do so before the Sinai withdrawal rather than afterward. We are very serious but not in the least naive over the many existing obstacles. I will start, said the Secretary, with what I believe is the easiest problem and the most readily solvable. Perhaps by tomorrow we can get a firmer feeling as to your views and an appreciation of whether we are on the threshold of a breakthrough. Our goal is not to peddle something in Cairo but to better enable ourselves to shape our arguments there.

Size of the SGA (AC)

The Secretary said he recalled that the Prime Minister had suggested that the criteria for the SGA size be functions. We are prepared to press the Egyptians on this issue. They have proposed 80-100 members as contrasted with your proposal for 15 or so. Frankly, said the Secretary, I don't accept their proposal for 80-100 members, which would give the SGA a parliamentary character. You had invited us to suggest other criteria.





The Prime Minister: I did not invite you to do so. I said we were ready to listen to other possible criteria. The Secretary: If we take functions as a criterion, and look at how officials disperse their duties throughout the world, the answers are multiple. Israel, for instance, has 22 ministerial portfolios and 10 Deputy Ministers, all elected.

The Prime Minister: We have 18 Ministers.

The Secretary: Bangladesh has 54 Ministers. Canada has 37 Ministers.

The Prime Minister: Canada has the British system, which distinguishes between Cabinet members and members of the Government. For instance, the Ministry of Defence has three separate Ministers, one for each arm of the services, but these members are not members of the Cabinet.

The Secretary: That is true. My point is that the size could range from a couple of members to something quite large. It strikes me that we must take a fresh look at what we are trying to do. We are trying to set up a viable and effective Administrative Council which eliminates problems and which does not pre-judge the final status. In taking this approach, I am assuming, as you do, a single body, and I think that any agreement on size would have to be contingent on Egyptian agreement to this. Similarly, I would not expect the Egyptians to give agreement to a size substantially smaller than they have proposed without clarification of the powers of the body, particularly in relationship to the existing laws and regulations. Nevertheless, even if our agreement is contingent, the one thing that these negotiations require, if we are serious and if we have the political will, is an agreement now on an issue of substantial importance like size. It is imperative that we all stop focussing on the enormous gap between the positions of the parties and start focussing on the solutions. Specifically, if we take as our criteria effectiveness and take into account all the responsibilities of the SGA (AC) and the particular problems posed by marrying the West Bank and Gaza, I think that we can arrive at the right solution, one which neither conveys the impression of a legislative assembly, which we know you do not want, nor of a village council. In suggesting this criterion, I have considered all the responsibilities of the SGA (AC). For example, it must order and arrange its own business. This means officers. It has the Camp David roles of representation on the Continuing Committee and liaison on internal security matters with Israel, Jordan and Egypt.

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

that the weather was just what I needed. It was a beautiful

day, and the sun was shining brightly. I had heard that the

weather was perfect, and it was. I had heard that the

weather was perfect, and it was. I had heard that the

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was

The first thing I noticed when I stepped out of the car was



Also relevant, said the Secretary, is the problem posed by the disparity between the West Bank and Gaza. For example, will a Gaza citrus farmer have confidence in a West Bank Director of Agriculture? Can one Director control two different legal systems or two different educational systems? In my view, you cannot have effective administration unless the people have confidence in the SGA (AC). These are elected representatives. They must remain in close contact with their constituents and they have obligations to intercede on their behalf with the bureaucracy. Therefore, they will need to be available to hear and answer the complaints of constituents. To do this effectively, each member must have a reasonable number of constituents. Your number of 13 SGA members would require each individual to administer a very broad functional area and be available to approximately 80,000 electors. I believe that this is too much responsibility for an individual to carry and still perform effectively. Either his functional area would suffer or he would not be available to his constituents. Further, as a practical matter, the SGA (AC) will require the depth to carry on their business in the absence of one or more members. You appoint Ministers who are elected representatives to fulfill this critical role. In view of all these considerations, we think that something between 32 to 45 members would be appropriate. I propose that we hit this issue very hard in Cairo, in line with my proposals, so as to give them a sense of the available options.

The Prime Minister replied: I will ask Dr. Burg later to give you a detailed response. First, permit me a few introductory remarks. I am glad that you have accepted two important points: one, that there be one body (parenthetically speaking, Sol Linowitz had already accepted his concept); and two, that the criterion for membership be functions. You have only suggested that we widen the scope. May I remind you of my previous remarks that what we have suggested is a quasi-government with the accent on the word "quasi". Autonomy cannot mean sovereignty nor a Palestinian State. Those were concepts which Sadat first advanced and then withdrew, in the initial discussions with myself and President Carter.

We have proposed, said the Prime Minister, to give the SGA many real powers. By way of comparison, two days ago I received a document on the proposal of the Belgian Government to give the Flemish and the Walloons two legislative assemblies but to retain for itself the powers of Defence, Foreign Affairs, Education, Finance and Justice. We are offering Education, Finance





and Justice to the SGA (AC). You have mentioned Agriculture and it is mentioned in our autonomy document as well. What we want to avoid is the creation of a quasi-parliament. It is not accidentally that we wrote the expression "Administrative Council" into the Camp David Accords. At a meeting with President Carter our representative Barak and El Baz discussed this issue at length. El Baz, who is a learned lawyer, argued that if the expression "Administrative Council" were included even once in parentheses, then wherever a reference to SGA occurred it could be taken to mean Administrative Council. Professor Barak replied, "Yes, this is exactly what we mean." And President Carter decided to write it into the Camp David Accords. With regard to your suggestion of 32-45 members, or less, if there were a compromise at 38, we note that there are already parliaments existing comprised of only 25 members (e.g. Sri Lanka and Luxembourg). With all the light in the world you could not find 38 functions for the SGA (AC). Thirteen is a good number. I remember once in our Government of National Unity, we had 24 Ministers, an unwieldy group which engaged in seven or eight hour debates. Now our Cabinet has 18 members, which is much better. If the SGA (AC) should have 38 or even 32 members, it might well turn into a quasi-parliament. A man might rise and propose the proclamation of independence and a Palestinian State. If he did so, no one else would dare oppose. We can agree to, say 17, but anything over 20 is the beginning of a quasi-parliament. We have to distinguish between sovereignty and an autonomy. The difference is crucial. Otherwise a quasi-parliament will call for a Palestinian State which, as everybody knows, would end up as a Soviet base. Of course, we can not accept the Egyptian concept of a larger body which would be divided into parliamentary and executive branches, an idea that appeared in Sadat's first document which he later withdrew, and we stand by that.

Minister Burg added: The Prime Minister's point was made almost three years ago. That is, we wanted a restricted membership. I understand, he said, that in your eyes 32 members would constitute a restricted membership, something between our proposal and that of the Egyptians. The problem is that you would be proposing to us a large Administrative Council whereas the Egyptians would take this as a proposal for a little legislature. This of course is the first time we have discussed this question in depth. I propose that we discuss your position tomorrow with Prime Minister Begin acting as Chairman of the meeting. Frankly, I do not believe we can come closer on the numbers.





Secretary Haig replied: Frankly I am not impressed with the argument that whether we have 20 members or 38 members in any way changes the character of the SGA (AC). The danger is that we create a body which is so ineffective that it leads to frustration. In any event, you will have forces in the territory as well as adjacent areas and should any member of the SGA (AC) propose independence he would in effect be "committing suicide". Or, put another way, he would be forever discrediting autonomy. If we create an unrepresentative body, a mere fig-leaf, it will lead to frustration. In this one body, we could think of enough functions to keep every member at work forever. Bear in mind, its members need to keep in contact with their constituents as well as fulfill their other responsibilities. Members get sick from time to time. The body to be created needs depth. It needs to be credible. I am as nervous as you are about the prospect of a Palestinian State. But you can control this prospect.

The Prime Minister responded: I respectfully beg to differ. We are worried about the possibility that somebody would speak up for sovereignty, independence and a Palestinian State. In practice, any such attempt is manageable when the Administrative Council is restricted in numbers. Remember the scientific rule that a certain quantity creates a quality. If you create too large an Administrative Council it leads to a quasi-parliament. Yes, we could arrest its members (there would be no other option) but we don't want to do it. We want to avoid such a possibility. We want to live in peace. What we are offering is the most far-reaching autonomy in history. Look at the example of the autonomy which Mitterand is offering Corsica, where Napoleon's father fought for independence. Under Mitterand's proposal, there will be a Commissar de la Republique who will decide everything. True, they will elect an Assembly, but without him it is not possible to do anything. That is not the case with what we are offering, but the numbers become a matter of quality. With large numbers, you create an atmosphere of a legislative assembly. We want to avoid such an atmosphere and this is therefore a critical problem. You know the Egyptians will say "Only 32 to 38? This will lead to frustration for it will not be representative of 1.5 million Palestinian Arabs." They want a parliament. Even if we agreed, I don't think you would have a chance of getting the agreement of Mubarak, Ali and El Baz. So why should we endanger our future and all that we have built? The representative character of the SGA (AC) will be established by elections which are democratic through secret ballot. Both men and women





will vote (unlike Jordan). Please understand, we are not nervous. We are calm. But we are very touchy because of the psychology and the atmosphere. This is not a caprice. The difference between a legislative assembly and an administrative council lies precisely in this. We are offering them a quasi-government. If we hadn't insisted on writing into the Camp David Accords SGA (AC), an Egyptian would now be entitled to say "I suggest a legislative assembly". Now he is entitled by any standard.

Minister Burg went on: In my view there is a good chance that the Egyptians would accept your proposal since they were certain that we would not accept it.

Secretary Haig replied, that may be true.

Ambassador Lewis added: Remember that the Camp David Accord speaks not only of the SGA (AC) but also mentions self-government. You have omitted mention of our suggestion that apart from functional criteria we ought to permit enough deputies to account for the union between the West Bank and Gaza. For instance, in one case, a member from the West Bank would direct a function but his deputy would be from Gaza, or vice versa. This would be perfectly consistent with your concept of an administrative council but would permit one which was twice as large.

The Prime Minister noted that in his Government, Deputy Ministers were not members of the Cabinet. The Ambassador agreed, but noted that they were invited to Cabinet sessions. The Prime Minister replied this was true but only from time to time as indeed other officials could be invited should it be necessary. The Ambassador responded that the point he was trying to make was that administrators within the SGA (AC) as well as their deputies could be elected.

The Secretary interjected that the size of the SGA (AC) was an issue which we had characterized as "easy"! He now found that it had been put into the "impossible" category and wondered whether if that were the case, it were necessary to continue along this path. When Dr. Burg stressed the psychological and political weight which could derive from too many members, the Secretary replied that he was interested in an Administrative Council which would effectively handle its functions while representing two distinct areas (West Bank and Gaza) and maintaining its credibility. If that credibility were challenged, we would have

The first of these is the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy.

The second of these is the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy.

The third of these is the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy.

The fourth of these is the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy.

The fifth of these is the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy. This is due to the fact that the government has been unable to secure the necessary funds to carry out its policy.



achieved nothing. We are talking about accepting risks which are admittedly on the high side, but he did not think this created the kind of jeopardy which was unacceptable. Our proposals assumed that the Israelis would be comfortable with a solution on other issues.

The Prime Minister again stressed that the representative nature of the SGA (AC) derived from democratic elections through secret balloting and not the numbers involved or the size of constituencies. The Israelis could not accept the concept of a SGA (AC) which was a corridor to sovereignty and the Secretary's suggestion would create a kind of corridor.

Ambassador Lewis asked what was so magical about the number 20. Why would a Council of 21 become a quasi-parliament, while one of 19 would not? The Prime Minister replied that for the sake of Israeli children and grandchildren, he must insure that the SGA (AC) remain an administrative council. Reading from the Israeli autonomy document, he noted 12 functions which would justify 12 members plus a president, and his two deputies for a total of 15 SGA (AC) members. Dr. Burg noted that sometimes rational numbers could lead to an irrational quality. The question was: is this to be a small body defined as an administrative council or a "large or larger" body which acquires the magic quality of becoming a problem? The Egyptians understand this "but exactly the other way around". They are not concerned about the finer points of democracy; that is, whether every 20,000 or 40,000 people require a representative in the SGA (AC). Their feeling, as the Israelis know full well, is that one day somebody will stand up and propose an act or a resolution (for independence) which will have behind it the character and weight of a parliament. We did it ourselves in the time of the Mandate, said Minister Burg, and we know that weight, symbolism and quality can come out of quantity.

The Secretary argued that the risks are not changed profoundly by a modest change in numbers. We were talking about an issue which depended on synergisms between other aspects. If other aspects were adequately met, then this was an area where we need not be totally rigid.

#### Residual Authority

The Secretary believed that we agreed during the last visit that sovereign issues are not to be addressed during the transitional period. The Egyptians also agreed that the SGA (AC) should not exercise these powers during the transitional

The first of these is the fact that the  
the second is the fact that the  
the third is the fact that the

the fourth is the fact that the  
the fifth is the fact that the  
the sixth is the fact that the

the seventh is the fact that the  
the eighth is the fact that the  
the ninth is the fact that the

the tenth is the fact that the  
the eleventh is the fact that the  
the twelfth is the fact that the

the thirteenth is the fact that the  
the fourteenth is the fact that the  
the fifteenth is the fact that the

the sixteenth is the fact that the  
the seventeenth is the fact that the  
the eighteenth is the fact that the

the nineteenth is the fact that the  
the twentieth is the fact that the  
the twenty-first is the fact that the



period, just as they have not been during the past 14 years? There will probably be practical problems that would normally be met by the exercise of a power related to sovereignty. Could we agree that practical arrangements could be devised to handle such potential problems? Won't these two approaches suffice to deal with these powers during the transitional period? If we agree on this problem, it is necessary to define what categories fall into this category or can we leave this to the detailed autonomy agreement?

Dr. Burg wondered whether the Secretary could provide a document the Israelis could study. Kubersky then reviewed different Israeli and Egyptian approaches in the past. The Israelis had suggested that residual (or reserved) powers remain in the Israeli hands. Not all such powers would be used in the same way. In any event, the Israelis demanded recognition that some residual powers would remain with the Israelis. The Egyptians did not accept this.

Kubersky and Minister Burg then recalled that early in 1980 the Egyptians had come very close to agreeing to a system whereby some powers were transferred to the SGA (AC), some powers were to be shared (or coordinated) and others were to be residual or reserved for Israel. But at the Dan Accadia Hotel, Prime Minister Khalil, who had initially agreed, suddenly got cold feet and could no longer agree to letting any powers remain with Israel. During the last sessions of the Expert Committee, in order to get over the Egyptian hang-up with the expression "shared powers", the Israelis had offered to substitute a breakdown of those which would require cooperation or coordination. However, when they tried to give examples, they could not get a positive response from the Egyptians. The Israelis had therefore stated that they were ready to soften the categories but stressed that reserved or residual powers would have to remain in Israel's hands.

The Prime Minister reviewed three categories:

- 1) Those powers to be transferred to the SGA (AC) alone and exclusively.
- 2) Those to be shared between the SGA (AC) and Israel, such as water and land.
- 3) Those reserved for Israel.

He thought this was very reasonable.

Dr. Burg said that as he understood what the Secretary had read, it was on a level with what the Israelis had said. He suggested that we let a group of experts work further on the problem.





The Secretary said that powers which came under the category of sovereignty should be reserved for the final status negotiations. During the transitional period, sovereign powers as such would not be exercised. The Prime Minister said that, speaking parenthetically, the fact that Israel would retain such powers had to be clarified to the Egyptians. When Dr. Burg asked whether we were suggesting that the SGA (AC) could come into being without defining all of these matters, the Secretary responded that this was not necessary regarding sovereign powers. In other words, this was a practical way of saying that during the transitional period, Israel would continue to decide such matters. But we did not want to put the question of who holds these powers in such a way as to make it a big issue. He thought from what we knew of the Israeli position, that this could be done.

In response to a question posed by Arens and referred to by the Prime Minister, Ambassador Lewis said that we were not suggesting that allocate certain sovereign powers; rather that their allocation should be left to the final stage. In the meantime, practical problems should be resolved practically, without attempting to define this category. The Prime Minister said fair enough, but asked whether we accept the concept of three categories of powers. The Secretary replied that he thought we could work something out without getting into certain definitions. When Kubersky referred to residual powers, Ambassador Lewis noted that these could be handled either implicitly or explicitly.

Minister Sharon recalled that earlier, when discussing these three categories, he had given as examples agriculture and fisheries in which the SGA (AC) could be independent or almost completely independent. Water fell into the shared category due to the fact that aquifers were shared. Security, however, had to be reserved for the Israelis. Discussing external security, Sharon recalled the lengthy struggle which had taken place at Camp David resulting in omission of the word "agreed" (locations) and the substitution of "specified" (locations). This was an area where Israel would grant no cooperation or coordination with anyone, not in specifying the locations to which Israeli forces would withdraw, nor in permitting any transference of the Israeli right to exercise forever free movement of Israeli land, air, and naval forces. As for international security, there were areas such as the maintenance of public law and order where there could be coordination. On external defence there would be no coordination.





These matters would stay in Israeli hands always.

The Secretary noted that what we needed was an agreement in principle which enabled us to start with a status quo. Veliotis remarked that security was an issue that could be considered all by itself. Arens asked whether we were trying to avoid an explicit elaboration in some of these matters to which Ambassador Lewis responded affirmatively. For example, external affairs was a sovereign issue which we should leave until the end and not mention it at this stage.

Reviewing the American position, Dr. Burg said, as he understood it, if we attempted to discuss residual powers, this would be unacceptable to the Egyptians, therefore, we were suggesting a status quo approach. If so, that in itself was good from the Israeli point of view. But if discussion of residual powers was unacceptable to the Egyptians then perhaps so would be the status quo. Ambassador Lewis responded that it was best not to specify residual powers, rather merely to specify what was to be transferred.

The Prime Minister stated that it was our duty to make it clear to the Egyptians that security and foreign affairs remained in Israeli hands. The Secretary said that our bottom line was that in a statement of principles, we would have powers for certain categories. We would also have a clear concept of our understanding of what was the status quo but we would not state this explicitly.

By way of clarification, Cluverius recalled that the Egyptian attitude on residual powers was to freeze them; i.e., that there would be no holder. For instance, external relations would in the transitional period not be in the domain of either the SGA (AC) or Israel. Such matters would be put into the Continuing Committee box. Concurring with this review of the Egyptian position, Kubersky recalled that at one time the Egyptians had demanded that the Israelis prepare a list of residual powers which they could compare with the current situation. The Israelis objected on the grounds that they needed to negotiate what powers would be transferred and what would be residual.

Minister Sharon intervened to stress that on security, the Camp David Accords made it clear that Israel would be responsible for security for the transitional period and beyond. This was an issue of such importance that it did not suffice to avoid mentioning it. It must be written as a power retained by Israel. Who knew with whom the Israelis would be dealing after five years? Security must be left in Israeli hands. Israel could never let a Palestinian State be established





therefore, Israel would never relinquish external security to an MFO, to the UN, to Jordan or to a strong police force. It was important to clarify this issue now once and for all. Israel had taken the relevant paragraph in the Camp David Accords seriously and was now taking all the necessary steps. It would not move either to the right or to the left of this position. Israel was willing to redeploy its forces in the autonomous area and to reduce the number of its troops.

The Secretary said he understood that what the Israelis had established was not going to be changed in this field. Indeed, the Camp David Accords were replete with what Sharon had said. However, we had at the same time to avoid obstacles which could prevent resolution of our problems. At this point the Prime Minister read the relevant paragraph in the Camp David Accords: "all necessary measures will be taken and provisions made ... during the transitional period and beyond." Ambassador Lewis noted that this language referred to "all necessary measures" and to the security of all parties; it did not specifically say that Israel would be solely responsible for security.

When the Prime Minister argued that the reference in the Camp David Accords to specified locations buttressed the Israeli claim, Ambassador Lewis noted that this occurred in another part of the Camp David Accords dealing with the withdrawal of Israeli forces. That was a different issue. The Prime Minister responded that if one side makes a suggestion which is not accepted and another side makes instead a position which is accepted (referring to the debate at Camp David about "agreed locations" or "specified locations"), that has a meaning.

The Secretary recalled that during the last visit it had been agreed that sovereign issues should not be addressed during the transitional period. The Egyptians had also agreed. What we were really saying was that these issues of residual sovereignty need not be dealt with in the transitional period.

The Prime Minister remarked that the Israeli side would have to consult about Sharon's proposal to include the security issue in the document. In any event, it must be made clear to the Egyptians.

When Ambassador Lewis recalled that both we and the Egyptians had repeatedly asked for an Israeli security presentation, the Prime Minister replied that as he had told the Secretary in their tête-a-tête, at this stage,

The first part of the report deals with the general situation of the country. It is a very interesting and informative study of the country's development. The second part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development.

The third part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development. The fourth part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development.

The fifth part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development. The sixth part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development.

The seventh part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development. The eighth part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development.

The ninth part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development. The tenth part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and informative study of the country's development.



it was better not to present a security map. The principles could be discussed now, but a map presentation could be saved for an appropriate time. We should first agree on composition, size of the SGA (AC), etc. and then discuss security problems. The Secretary had agreed to this proposal. By agreement Israeli forces would execute a partial withdrawal. The remaining forces would move to specified locations. In our negotiations, we should agree first on the central issue (the establishment of the SGA) and then move on to the question of the abolition of the military government and the partial withdrawal of Israeli forces.

The Secretary said he must admit that he had spent two days here on his last visit and never understood that point. Ambassador Lewis said that obviously there had been a change in the Israeli position. For well over a year, and especially since last September in Cairo, the Israelis had been telling us that they would present a security plan and a map in the process of negotiation long before a final agreement. Now they were saying that they would do so only after an agreement (on the SGA (AC)).

The Prime Minister replied that there was nothing wrong in changing one's position. It was only a question of timing. First we should establish the SGA (AC). Ambassador Lewis noted that security map related also to the future disposition of land. Veliotis asked whether this change in position was a negotiating tactic. The Egyptians obviously felt that there was some special reason behind the Israeli failure to present a map. Sharon argued that a map presentation was never mentioned in the September protocol, whereupon Ambassador Lewis agreed but said that the Israeli side had promised it orally on numerous occasions. Sharon insisted that the Israelis were ready any day to discuss security principles, however, many things had happened. The Israelis were now assuming that Egypt would not sign an autonomy agreement before April 26, whereupon the Secretary interjected "let's not kid ourselves -- before April 26 or ever (under these circumstances)!"

Sharon said that, of course, Israel could have pressed Egypt to sign an autonomy agreement by threatening not to withdraw from Sinai but he did not recommend this course. Israel had committed itself to withdrawal from Sinai and would live up to this commitment. He had talked to Linowitz whose impression had strengthened his own that the Egyptians would not sign an agreement before April 26. Therefore, there was no need to give them a further





excuse to put the blame on Israel. If the Israelis had expected everything to go well, they would have presented a map, but since it was otherwise, what purpose would be served. They were ready to discuss security principles tomorrow but a map should be presented only in an advanced stage of negotiations.

Recalling Vellotes' reference to Egyptian suspicions, the Prime Minister said there was no limit to suspicions. The Egyptians over the last several weeks had repeatedly suspected that Israel was looking for excuses not to complete the Sinai withdrawal. Mubarak had raised portions of the Prime Minister's letter with the Secretary in this connection. It was true that he was committed to avoid bloodshed (with the Yamit settlers) but Israel would live up to its Sinai withdrawal commitment "to the dot and the date". Justifying Israel's right to change its position on the map presentation issue, the Prime Minister recalled that recently Mubarak and Kamal Hasan Ali were now suddenly and repeatedly referring to self-determination and a Palestinian State just as Sadat had done at the beginning of the Camp David negotiations. This they were doing after an interval of nearly four years. At an appropriate time in their negotiations, Israel would present the security map, but the starting point was the establishment of the SGA (AC) without which nothing else would move. As long as there was no basis for the military government to move, Israel would not do so therefore there was no need to show the map at present. In this connection, the Prime Minister emphasized that at Camp David he had never accepted full evacuation of the Sinai, rather he had agreed only to take the proposition to the Knesset (here he read a relevant letter to President Carter). Unfortunately, the Labour Opposition had asked for one vote including evacuation rather than two separate votes.

At this point, the Secretary said that he had expended and absorbed as much as was worthwhile at this stage. It was important to remember what we were about; we need a good credible effort to solve outstanding problems after 21/2 hours of futility. It was important to keep the Egyptians engaged in the peace process. On the map presentation, now he understood the Israeli reasons. The fact remained, however, that failure to present a map had become an obstacle because the Egyptian suspect that a de facto annexation is underway and there was much evidence for this from their point of view. Our position was that we could not solve relevant issue if so many of the territories were pock-marked with big settlement areas.

The first part of the report deals with the general situation of the country. It is a very interesting and informative study of the country's development and its place in the world.

The second part of the report deals with the specific details of the country's development. It is a very detailed and comprehensive study of the country's development and its place in the world. It covers a wide range of topics, including the country's economy, its social structure, its political system, and its cultural heritage. The report is written in a clear and concise style, and it is very easy to read. It is a very valuable source of information for anyone who is interested in the country's development and its place in the world.

The third part of the report deals with the future of the country. It is a very interesting and informative study of the country's future and its place in the world. It covers a wide range of topics, including the country's economy, its social structure, its political system, and its cultural heritage. The report is written in a clear and concise style, and it is very easy to read. It is a very valuable source of information for anyone who is interested in the country's future and its place in the world.



Referring to an earlier map presentation which he had made in Washington, Sharon explained that the violet coloured areas were meant to explain high and dominant territory features. This did not mean that specific security locations coincided with those shaded areas. When the Prime Minister and Burg sought to distinguish between security issues and those of land and settlements, Ambassador Lewis said that they were separate but at the same time inter-related.

When the Secretary suggested that our mutual interests would be served by a good night's sleep, the Prime Minister agreed but said he wanted to clarify one issue on the establishment of settlements. As Secretary Vance had later confirmed before a Congressional Committee, the Prime Minister's letter to President Carter had expressed agreement not to create new settlements during the period of negotiations with the Egyptians; i.e., the three-month period beginning September 17, 1978 and not during the whole period of autonomy negotiations as originally suggested by President Carter. Israel had kept that commitment.

On that, both sides agreed to meet at 8.00 a.m. the following morning.

...in the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...



טופס מברק צפון

אל : נושי בגטון

דחיפות: \_\_\_\_\_

תאריך וזיח': 22/830  
מס. מברק: 561

מצ"ב דו"ח משיחת ראש הממשלה עם סול לינוביץ מה-21 בינואר 1982.

לשכת שה"ח

(קשר - אנא המצ"ב)

שיהיה שם ה' שיהיה שם ה' שיהיה שם ה'  
 שיהיה שם ה' שיהיה שם ה' שיהיה שם ה'

תאריך: \_\_\_\_\_ השולח: \_\_\_\_\_ אישור מנהל המחלקה: \_\_\_\_\_ אישור המנכ"ל: \_\_\_\_\_

ארכיון

2/5

שיתוף ראש-הממשלה עם סול לינוביץ - ביום כ"ז בטבת התשמ"ב - 21 בינואר 1982

נכתב: ירושם: יהודה אבנר

לינוביץ פתח והסביר כי הוא נמצא בארץ בביקור פרטי עם בני משפחתו, לאחר ביקורו הפרטי במצרים, כאורחו של הנשיא מובארק, אשר חידש את הזמנתו האישית של הנשיא סאדאת אליו.

לינוביץ הרחיב את הדיבור על הביקור במצרים כתייר במי-הנילוס. רה"מ העלה מחשבות על הניגוד הבולט שבין הציביליזציה המצרית העתיקה לבין המציאות המצרית של היום, אשר בה העוני המזעזע והפאר ~~המזעזע~~ החיצוני משמשים בעירבוביה.

לינוביץ מסר לרה"מ כי הוא מביא שתי דרישות שלום - מהגברת ג'יהאן סאדאת ומהנשיא מובארק. הוא סיפר כי הגברת סאדאת גילתה לו לראשונה, כי חדשים מספר לפני מותו, הקליט סאדאת על רשם-חול את תחושתו שהוא עומד למות בקרוב וכי בעת ההתנקשות בחייו, הוא קם על רגליו תוך ידיעה שהוא עומד להירצח.

רה"מ הסביר שבשיחתו האחרונה עם סאדאת, סאדאת דיבר על הצעדים הנמרצים שהוא עומד לנקוט נגד הקיצונים הדתיים. רה"מ העיר כי יש להניח שסאדאת לקח בחשבון שינסה להתנקס בו. רה"מ המשיך כי יש היום סימנים של ~~de-Sudatization~~ במצרים. לינוביץ הסכים אך ציין כי הסכנות של סאדאת עדיין תלויות בכל מקום, כולל במשרדי הממשלה. הוא העיר גם כי בניגוד לפעילותה הציבורית של הגברת ג'יהאן בחייו של \* בעלה, הרי הגברת מובארק נחמאת לכלים.

הוא הסביר שהגברת ג'יהאן נוטה עתה להסתגר ויש כאלה בשלטון אשר מנסים לקשור את שמה עם אלה אשר היו קרובים לסאדאת והמוזכרים ביום כאשמים במעשי שחיתות.

לינוביץ תיאר את מובארק כאישיות שונה לגמרי מסאדאת. הוא מנסה להציג את עצמו כמנהיג בזכות עצמו, אם כי חסרה לו הכריזמה של קודמו. לינוביץ התרשם שמובארק אישית נשאר נאמן לזכרו של סאדאת אך יש מסביבו המנסים להמעיט את המוניטין של קודמו.

לינוביץ אישר שגם בעת שיחותיו עם סאדאת, הוא היה מתעלם ממובארק כפי שעשה למשל כאשר סאדאת שוחח עם ראש-הממשלה. לינוביץ תיאר את מובארק כשליח נאמן של סאדאת, אך מבלי שיגלה שום חושיה משל עצמו. רה"מ אמר כי לאחר שיחתו הראשונה עם מובארק, ברור היה כי סאדאת לא שיתף אותו בכל. התרשמותו של לינוביץ על מובארק היא שהאדם בלי חושיה משלו, חסר מחשבה מקורית, אך כנה ונאמן להבטחותיו. מתוך שנים של היכרות מסיק לינוביץ כי מובארק הוא אדם שאפשר לסמוך על דבריו. כאשר שוחח איתו בקהיר עכשיו, התרשם כי הוא גדל עם התפקיד וכי הוא



מגלה סימנים של מנהיגות נשיאותית. הוא מגשש עדיין להתרות לעצמו קר מנהיגות ומגלה רגישות לבני הדמיתו בציבור. כדוגמה סיפר לינוביץ כיצד בחום השיחה עמו, שניהם עמדו לצאת לעתונגאים בחוץ, אך בפתח הדלת מובארק החליט כי מוטב שלא יצא איתו. לינוביץ סיפר כי מובארק מגלה עצבנות לקראת ביקורו הקרוב בווינגטון. הוא עומד לצאת לשם בלי לקחת עמו משהו של ממש והוא יודע שבארצות-הברית יעשו השוואות בינו לבין דמותו של סאדאם. שר החוץ עלי אמר ללינוביץ שגם הוא עצבני לקראת הביקור וכי אינו יודע לשם מה הם נוסעים.

לינוביץ אמר לרה"מ כי מובארק חזר והדגיש בפניו את מחויבותו לקמפ-דיוויד וכי הוא אינו מוצא כל תועלת לא בתכנית פאהד ולא ביוזמה האירופאית. מובארק סיפר לו כי הוא מוכן להתקדם במו"מ על האוטונומיה אך הוא אינו מאמין שאפשר להשיג הסכם עד 26 באפריל. הוא הדגיש כי תאריך זה אינו מהווה מכשול וגם לא תאריך יעד. לינוביץ שאל את מובארק מהן בעיניו הבעיות העיקריות מובארק ציין במיוחד את נושא הסמכויות ובעיית ירושלים. לינוביץ סיפר לרה"מ כי הוא אמר למובארק שלגבי הסמכויות אפשר לדעתו למצוא פתרונות וכי בענין ירושלים וצוי לשמור על ראש פתוח. הוא גם הדגיש בפני מובארק כי זו תהיה שגיאה לא לנסות ולהשיג הסכם עד ל-25 באפריל. מובארק הביע לפניו את המחשבה כי יושב הסכם טוב יותר לאחר-תאריך זה, כי הוא מאמין ~~לערביי~~ "א"י יהיו אז גמישים כי לא תעמוד בפניהם אלטרנטיבה אחרת.

מובארק סיפר כי הסעודים מסרו לו באופן סודי כי הם מעריכים בהמשך קמפ-דיוויד. הוא גם אמר כי הירדנים יצטרפו למו"מ עד תום שנת 1982, אך הוא לא גילה מה המקור למידע זה. לינוביץ סיפר כי ראלי ואלבאז לוחצים על מובארק לדחות כל הסכם עד לאחר 25 באפריל, אחרת זה ייראה כמכירת האינטרסים של הפלשתינאים. מאידך, ח'ליל ועלי מאמינים שעכשיו הוא הזמן הטוב להגיע להסכם, כי בתקופה זו, עד 25 באפריל, הרומחה של ארצות-הברית יכולה להיות הכי מועילה.

לינוביץ התרשם כי מובארק נע בין שתי הגישות הנ"ל וטרם גיבש לעצמו עמדה משלו. היה ברור ללינוביץ כי מובארק התאכזב מביקורו של הייג. רה"מ אמר כי הייג סיפר לו שהוא, מצידו, התאכזב מביקורו בקהיר וכי הוא היה פסימי בעזבו את המקום. הייג אמר כי הוא שמע שם התבטאויות שלא מצאו חן בעיניו כגון; "הפתרון חייב להיות סביר ומקובל", - סביר בעיני הפלשתינאים ומקובל על העולם הערבי. רה"מ סיפר ללינוביץ כי הייג דיווח לו כי הוא אמר למצרים שארצות-הברית לא תתמוך בגישה כזו. רה"מ סיפר ללינוביץ כי הייג הוא ידיד של ישראל וכי הוא מבין את בעיותינו. לינוביץ אמר כי בתוך המימשל מעמדו של הייג עדיין נחות ממעמדו של ויינברגר, וכי כל פעם, שלינוביץ משוחח עם הייג, הוא שומע מפיו על "אויביו הקרובים לנשיא".

רה"מ אמר כי ויינברגר עשה שגיאה רצינית בהקשר למיזכר ההבנה בענין שיתוף הפעולה האסטרטגי. רה"מ הסביר ללינוביץ את השתלשלות ניסוח מזכר ההבנה. הוא הסביר, בין השאר, כי מכחינה משפטית אפשרות של השעייה איננה מופיעה בשום מקום בטקסט. רה"מ אמר שבשלב זה אין לנו



4/5

ידיעות על עתיד המזכר, אם כי יש להניח כי האמריקנים ישובו אליו בקרוב. וכינתיים שיתוף הפעולה ממשיך בפועל. לינוביץ הגיב כי המימשל מחפש פריצת דרך להתגבר על העניין. רה"מ תאר איך למעשה ניסה המימשל לנצל את חידוש המיזכר לקידום הן בנושא האוטונומיה והן בעניין המצב בצפון. ישראל, הסביר רה"מ, דוחה את הנסיון להפוך את מיזכר ההבנה, לבן-ערובה לכל נושא שהוא.

רה"מ מסר ללינוביץ העתקים של שני מסמכים: (א) מסמך רצעות ישראל בעניין האוטונומיה מה-13 בינואר 1982 שהוכן על-ידי משרד החוץ ו-ב) המסמך ~~המסמך~~ שסאדאת הגיש בקמפ-דייוויד ב-5 בספטמבר 1978. לגבי המסמך הראשון רה"מ הביע דעתו שתכנון יכול לשמש כפריצת דרך למו"מ לאוטונומיה. הוא פירט את תוכנו. לגבי המסמך השני, הסביר רה"מ כי ההתבטאויות האחרונות המצריות מצביעות על כך שהם חוזרים לעמדות שהובעו באותו מטמך ואשר נדחו על הסף על-ידו ביום הראשון בקמפ-דייוויד. רה"מ סיפר בהרחבה איך לאחר שסאדאת הקריא את המסמך לפניו ולפני קארטר, הוא, רה"מ, הגיב "totally unacceptable" וכי מיד לאחר מכן, הנשיא קארטר אמר בארבע-עיניים, כי אין לו מה לדאוג ושהמסמך גם לא מקובל על האמריקנים. סאדאת, הסביר רה"מ, החזיר את המסמך ואז שלושת המשלחות החלו בעבודה אשר הולידה את הסכמי קמפ-דייוויד. רה"מ הביע את המחשבה כי כותב המסמך המקורי היה אלכאז וכי תחת השפעתו על הנשיא, מצרים חוזרת לעמדות אלו. גם עלי מתבטא ברוח זו. רה"מ סיפר כי עד עכשיו הוא נמנע מלגלות את דבר המסמך כדי לא להביך את סאדאת, אך חשוב עתה שהגורמים הנוגעים בדבר ידעו את סיפרי המעשה. רה"מ סיפר כי הוא אמר להייג כי רצונה של ישראל הוא להשיג הסכם עד ל-26 באפריל הן לגופו של עניין והן לטובת המצרים. אחרת, יבואו מדינות הסירוב ויאשימו את מוכארק כי הוא קיבל חזרה את סיני, אך לא השיג דבר עכור הפלשתינאים. רה"מ הביע את הדעה כי המצרים חוזרים לעמדות הראשוניות שבמסמך אשר הביא עמו סאדאת לקמפ-דייוויד, כתשובה מראש לטענה הנ"ל, וכך יש להסביר את עמדתם הנוקשה העכשוית. רה"מ הדגיש כי הוא היה רוצה להשיג הסכם לפני ה-26 באפריל אך אינו רואה טרגדיה באם המו"מ יימשך לאחר תאריך זה. הוא אמר כי המצרים חוששים שאנו לא נשלים את הנסיגה בסיני אך אין כל הצדקה לחשש זה, אם כי זה נותן מימד פסיכולוגי מסויים לקידום המו"מ לפני השלמת נסיגה. רה"מ אמר כי ישנן אמנם בעיות עם חלק מהמתנחלים בסיני, אך רוב רובו של הציבור בארץ תומך בעמדת הממשלה. רה"מ הביע תקווה כי אפשר יהיה להשלים את הפינוי ללא התנגשויות. הוא הדגיש בפני לינוביץ את הכאב הטמון בפינוי של עובדי אדמה אשר הביאו חיים לחולות סיני. רה"מ חזר והדגיש שהסכם השלום יקויים ללא סייג.

מל"ב

לינוביץ הביע התרשמות אישית שאפשר להגיע להסכם לפני השלמת הפינוי. והמפתח הוא ~~לחזרה~~ לנורמליות אשר תאפשר למוכארק להציג פומבית כי הוא השיג משהו. הוא שאל את רה"מ האם הוא מסכים למיזכר הבנה מוגבל בנושא. רה"מ אישר כי אנו מוכנים לניסוח עקרונות. לינוביץ שאל האם המדובר הוא מעין מיזכר אשר ישאיר נושאים מסוימים פתוחים למו"מ עם הפלשתינאים. רה"מ הגיב באמרו כי סאדאת אמר לו <sup>בסגנון</sup> של שאלה רטורית: "וכי מה יקרה אם אנו, ארה"ב מצרים וישראל, מגיעים לידי הסכם אשר יידחה על הפלשתינאים? אני, סאדאת, משיב כי מלאנו את חובתנו. עתה זה תלוי בהם". רה"מ הסביר כי זאת היתה גישתו של סאדאת וכי הוא חזר עליה לאחר מכן פומבית כמסיבת עיתונאים. הוא גם אמר באותה מסיבה כי אינו רוצה כשיתוף אש"ף במשא ומתן. לינוביץ



5/5

אמר כי ברשותו ראיון שפירסם מובארק כחודש לפני מותו של סאדאת בו הוא אומר את אותם הדברים, אבל, המשיך לינוביץ, מובארק עומד בפני לחץ של אלה הטוענים שיש להשיג<sup>הוא</sup> דבר שהוא מקובל על הפלשתינאים. לינוביץ הביע את המחשבה כי הנייר הישראלי יכול לשמש כפריצת דרך עבור הייג לקידום המו"מ.

בנושא ירושלים רה"מ הסביר את ההבדל שבין השתתפות החו"ש בים הערב<sup>ה' יונה</sup> ובמזרח ירושלים בבחירות לפרלמנט הירדני, ובין השתתפותם בבחירות למועצה המינהלית של האוטונומיה: השתתפותם בבחירות בירדן איננה יוצרת סמכות ירדנית עליהם, בניגוד להשתתפותם בבחירות בנושא האוטונומיה כיוצרת סטטוס של סמכות של המועצה המינהלית הנבחרת עליהם. הדבר יהווה למעשה חלוקה מחדש של ירושלים ~~ה~~ וולא תיתכנה שתי סמכויות לתושבי עיר אחת. כמו-כן ראש הממשלה וחה את המושג של *absentee vote* בהקשר זה.

בסיכום אמר לינוביץ שבשובו לארה"ב הוא ידווח להייג. הוא סיפר לרה"מ כי בביקור הבא של הייג הוא יחליט אם הוא ימשיך לנהל אישית את המו"מ בשם האמריקנים. בתשובה לשאלה ~~הוא~~ אמר לינוביץ לרה"מ כי הוא אינו רואה את עצמו כמורעם להיות נציג אמריקני במשא ומתן כי רק איש אשר מדבר אישית עם הנשיא, יכול לשמש בתפקיד זה. הוא סיפר כי הייג שואף להצלחה אישית בנושא האוטונומיה, כדי להזק את מעמדו ברושינגטון.

משרד החוץ  
המרכז למחקר  
מדיני



ד ח ו פ

ירושלים, כב' בטבת, תשמ"ב  
17 בינואר 1982

18/82

אחריה

אל : מר פ. אליאב, ראש המרכז

מאת: מחלקת ערב 1

הנדון: שה"ח עלי מגדיר עמדת מצרים על האוטונומיה

בתשובה על שאלת כתבת רדיו מונטה קרלו, הודא תופיק, מה היא העמדה הסופית של מצרים כפי שנמסרה למזכיר המדינה האמריקני, השיב שה"ח המצרי, כמאל חסן עלי (ר' מונטה קרלו 15.1.82 שעה 19.30):

ראשית - העמדה המצרית היא שמצרים איננה יכולה לוותר על מה שאיננו שייך לה. לא יכולה לפגוע בעתיד הפלסטינים, בעתיד השלום ובכל הקשור להצטרפות צדדים ערבים נוספים, להחליף השלום, כמו ירדן למשל.

שנית - מצרים אמרה להייג כי היא מוכנה רק להצהרת עקרונות כזאת שתבטיח אוטונומיה אמיתית ובטחון לפלסטינים בגדמ"ע ובעזה.

שלישית - אסור שיצמחו ממנה (קרי אוטונומיה) זכויות שאינן מגיעות לישראל ולכן יש לדבוק בתביעה לרשות מחוקקת, משפטית ומבצעת. אי אפשר לוותר על הישג הפלסטינים בק.ד. אלה זכויות מליון ושלוש מאות אלף פלסטינים להיות מיוצגים כחוק ברשות האוטונומיה.

רביעית - יש עניינים הנוגעים לריבונות, אשר לא יתכן להשאירם בידי ישראל בתקופת המעבר. למשל ענייני הגנה ומדיניות חוץ. לכן, הציעה מצרים להפקיד עניינים אלה בידי ועדה קבועה במשך תקופת המעבר עד אשר יחליטו הפלסטינים בעצמם מה הם רוצים.

עד כאן.

בכ"ח,

יצחק לבנון

העתק: המשנה למנכ"ל

מר ש. דיבון, סמנכ"ל

מר א. רובינשטיין, היועץ המשפטי

לשכת שה"ח

לשכת המנכ"ל

מח' מצרים

השגרירות, קהיר, השגרירות, וושינגטון



2250/16

Meeting between

Minister of Interior, Dr. J. Burg, Chairman  
Committee on Autonomy

and

USA Secretary of State, Mr. Alexander Haig

January 15, 1982, 10:45 a.m.  
Cabinet Room  
Prime Minister's Office  
Jerusalem

Present: For Israel

Mr. Y. Shamir  
Mr. A. Sharon  
Mr. Y. Modai  
Dr. Y. Ben-Meir  
Mr. Y. Zamir  
Mr. Ch. Rubensky  
Dr. D. Kimche  
Mr. M. Gabay  
Aluf A. Tamir  
Mr. H. Bar-On  
Mr. R. Rubinstein  
Mr. E. Bentzur  
Mr. A. Haor  
Mr. G. Stern  
Ms. T. Elinson  
Mr. N. Annir

Prof. N. Arans

and others

For USA

Ambassador S. Lewis  
Asst. Sect. Veliotou  
Counselor McFarlane  
Mr. D. Greenlee  
Mr. W. Cluverius  
Mr. H. Walker  
Mr. J. Bovis  
Mr. G. Kemp  
Mr. B. Brown  
Mr. W. Goldberg  
Col. Piana  
Mr. W. Kirby  
Mr. F. Fukuyama  
Mr. D. Heendel  
Mr. A. Kreczko  
Mr. D. Fischer

H.E. MR. BURG: Mr. Secretary, Ambassador, my Colleagues,  
all the family around the table. Good morning! We are a little bit  
late, but I can only testify to this, that the Secretary of State  
started his day very early and he had for breakfast also the Opposi-  
tion, so now he comes here with an all-round picture of the Israeli  
democracy. We are here, and I greet in the name of all our Israeli

friends the man whose reputation is a worldwide one, and he is in our book written as a friend, as a real friend, and a friend in need is a friend, indeed, as we sometimes know.

I thank you for all the endeavors, the energy, that you put into this part of the world problems. The globus is large enough and round enough to have a lot of problems for you, but if you take and spare time and spare energy and come with this well-informed entourage to our country, we are very happy to see you and we are hopeful that our cooperation will be fruitful into the proper direction.

The first time that Mr. Vance was here, he complimented me on my knowledge of the English language, and I said to him: I know very fine words in English but my pronunciation was only accepted in four places in America. So he said, Which ones? I said, my pronunciation is accepted in Brooklyn, accepted in Bronx, accepted in Washington Heights in New York and was also accepted in the State Department (laughter) I tell this story, that Mr. Vance enjoyed very much, because he changed the pronunciation and the accent there, in order to say that sometimes persons change but the problems remain, and therefore we are here.

I can only say that in all good spirit Israel adheres to the Camp David Agreement and Accords, in spirit and also in letters. And if I can say that during one year and one-half there was almost no real negotiation, I don't say something exaggerated. Only in September, when the late President Sadat and Prime Minister Begin met in Alexandria, there was a push forward. We afterwards followed up in Cairo in the Mena House. Our experts also worked according to a



schedule that was decided upon in Cairo, but there remained quite a lot of basic questions and, therefore, also the relatively modest wish to come to a Memorandum of Understanding also could not be fulfilled.

I believe that should be our target in the shortest of time, to come to a maximum of understanding. We are here in a no man's land, I think, between politics and psychology. A nation has its own psychology and looking forward to April is something that has very heavy psychological weight.

I would not like to start this meeting without expressing our satisfaction for the worthy contribution that your American delegation gave in these negotiations; technical, diplomatic assistance, in <sup>ul</sup>formation of issues, in formulation of formulations that could be a little bit of a solution. I remember our meeting in Cairo; a very worthy contribution on behalf of the American team and I would like to say it so that it should be written down in our protocol.

There are suggestions, and yesterday I gave it to you in an official way. It will not be published. It should not be published until you come home. I believe we did quite a lot of good things and if there are new ideas, we are always ready to hear, but with the adherence, strict adherence, to the Camp David Accord.

I had the privilege to see the Secretary of State before this meeting - I am not the reason for our being late - and I ask/<sup>ed</sup> the Secretary of State, Mr. Haig, that he should be so kind to give us his impressions of his visits in different parts of the world, especially the north-eastern part of Africa, if he wants, and also tell us what are his ideas and suggestions, and he agreed very kindly

to what I was asking for.

And so, Mr. Secretary, it is my distinct pleasure and privilege to give you the floor.

H.E. MR. HAIG: Thank you, Doctor. I am reluctant with some of our colleagues who have listened to some of this yesterday, but I recognize that this is the real autonomy group, and as somebody said when we came in, it appears to be becoming the largest industry in Israel.

I think we all know how we got to where we are, and I want to say a word about that, before I comment on the observations as a result of our stop in Cairo. But as we know, following the Camp David, there were efforts made on autonomy, now running almost three years on the clock, but not in terms of practical efforts. There were two American special negotiators during the period: Strauss and Linowitz. But certainly in the year approaching the American elections, which happened to coincide with elections here in Israel, the talks went into some kind of a drift and it became apparent that the divergencies between the two parties most immediately involved became wider. And, frankly, when we came in in January, we were faced with two problems. One was how to get autonomy moving and the second was how to put the modalities for the Sinai withdrawal together. And in both instances the differences were rather wide and I found that during my visit here during last spring, with Israel, on the one hand, with respect to the Sinai, wanting a largely American force and certainly not a UN force, for very understandable reasons; Egypt on their part



not wanting U.S. participation at all, and it took the efforts last spring to get President Sadat to modify the Egyptian position, which ultimately resulted in the composition that we have today, and which I hope - I hope - even with the European participation will proceed on schedule.

With respect to autonomy, our original plan, and we applied great pressure in Egypt, I'll be very frank with you, last spring in my discussions with Sadat and diplomatic activities as well as efforts here to have a more serious effort on autonomy. One might suggest that it was a little late getting started but by September I think this group was ready to go and the discussions in Alexandria got it moving. I think the progress initially was very good, and I think every one involved is to be complimented. The problems were sorted out. The differences were clear. But we have had a number of jolts, politically, militarily and historically and not the least of which was the tragedy in Cairo.

And since that time, we in Washington <sup>have</sup> sensed not only a stalemate in autonomy progress, but the same trend we witnessed a year earlier: greater divergence between the two parties most concerned.

Now, had it not been for a number of events, the crisis in Lebanon, murder of President Sadat and some other things which I won't mention, we would have been here probably in October doing what I am trying to do now, and, frankly, it would have been far more timely, because it would have been a greater gap between the events of April and the work that we had to do.

But we concluded long before now that it was important that

we make a concerted effort to move the autonomy talks forward.

Now, I went to Cairo with that view in mind and the initial attitudes we found there were somewhat worrisome. They suggested that the leadership in Cairo felt that it would not be advantageous to us to have an autonomy agreement before the 23th of April. I think their attitude was premised on two factors, the first being that were we to arrive at a Memorandum of Agreement or set of principles, or whatever you want to call it, it would be portrayed to the Arab world as a price that Egypt had paid for returning of the Sinai. Secondly, they said with some conviction that they felt that the return of the Sinai was such a traumatic event here in Israel, that all of the energies, flexibility of approach to autonomy would be consumed in that trauma. And, therefore, the prospects for any commonality of approach were very dim between now and the end of April, and that greater flexibility in Israel and by implication in Cairo would emerge after the Sinai had been returned.

I will be frank with you: I rejected both of these theses. I said both were specious. And I believe they are, although justified from a subjective point of view in Cairo.

A second thing that worried me was when we discussed the objective of autonomy, it was clear that there has been an addition to the Egyptian vocabulary. Not only was a reasonable agreement necessary, but an acceptable agreement has suddenly become necessary, and the term "acceptable" when we plumed it was suggested to represent acceptable to the Palestinians and the Arab world.



We rejected this as well, and I made the point that Camp David and the Peace Treaty were not arrived at under such a conception, but rather the consciences of the individual parties involved in the negotiation, who at the time, I think, Sadat described as "doing their duty".

In all three cases, these three worrisome attitudes that we found, President Mubarak agreed to abandon them, at least in practice. He said he would agree to give a major effort to autonomy, at least over the next two months, to see if it were possible to arrive at an agreement. They are very concerned, however, that we not set a deadline of the 28th of April, and you know the linkage question. And I think it is in our mutual interest not to do such a thing.

The second aspect is that he agreed that the determination of reasonableness must be left to the negotiating parties. Now, that represents some progress in my view and was an encouraging attitude.

I do believe, and I say this with conviction, that despite the worrisome signals that we see from time to time, it is Egypt's view that the peace process is in their interest and they intend to continue with it, with the view towards getting an early solution, but with also the view towards continuing with it if unsuccessful beyond the return date or for however long it takes.

But it is my personal judgment that never again will there be a convergence of forces which parallel those that exist at this moment and that it will be harder, not easier, to get an agreement after the Sinai is returned.

Now, I happen to feel that despite the great differences in

the five major categories of the negotiations, that there is a bible. There is a Camp David Agreement, which while it is replete with ambiguities, it provides a philosophic and fundamental road map and with that road map, men of goodwill who are not overly restricted by theology - Dr. Burg doesn't like me to use that term - and who are impressed by the realities of the local situation, the reality, combined with the imperative, the sense of concern about the imperative to have a solution and not let this thing drift, will be able to find a way, and I am frankly optimistic that we can do that.

But I am also worried that we will not do that if the two parties continue to drift towards splendid isolation and mutual suspicion and that's why I think the U.S. has a very special obligation to attempt to rectify that recent drift, to become more actively engaged at a higher level.

Now, with respect to that, I would like to tell you what we are doing so you will have a feel for it and what decisions have not been made and what maybe have been made.

This process has been one of finding facts. We are in a fact-finding mode; me and my colleagues here. We have asked a number of questions in Cairo on every functional area of the five areas. I think we left Cairo with not a precise but a pretty clear picture of where they come from on each issue. We don't have all of their bottom lines, but we have a bracket on where their bottom lines will be.

We have attempted to do the same thing here, and I think it is invaluable. Your paper, which I am impressed to hear Dr. Burg suggest will not be made public, I think should not be made public



because I will tell you simply what will happen if you make it public. There will be a counter-paper from Cairo which will go to the extreme and which will contribute not to a convergence and a merger of our respective positions but a further exacerbation of already existing differences.

Now, at some point that paper of course should be made public because it lays out some very positive and forthcoming attitudes, but I would suggest not until such time as we have decided whether an agreement is achievable in this current activity.

Now, I will mention this to the Prime Minister this morning, before I leave, because I could certainly understand the desirability from your own point of view of having that paper out in the public, but if we are serious about trying to make a good effort, I think in the long run it would be counter-productive in the near term to have it out.

I think as you reflect back on your activities and as our observers or our participants, our two Ambassadors and our team have given me very good reports from the first moment of your activities in September, and, frankly, I think more progress has been made since September - we tend to forget this - than there was made in the period before in the whole three years, and for that reason I must compliment you, and I mean that in all sincerity.

The problems began to develop with some political jolts, which I will leave unmentioned, and with the tragedy in Cairo, and since then you have been confronted with the problems that our previous

negotiators have been confronted with. There is only one way there will be an agreement and that is if there is political will to have one. There will be no magic breakthroughs by honest men sitting around the table trying to solve extremely difficult problems. There must be political will. And I hope we will be able to contribute to the development of that political will in Cairo as well as here in Israel, although I think it was less difficult here in Israel, because you can see the future as well as we can; maybe far better; probably far better.

So, I think that's enough in a general background way, Dr. Burg.

MR. BURG: Mr. Secretary, I am very grateful for your candid report. You defined part of your impressions as worrisome. I was very attentively listening to your philological remarks of the addition to the Egyptian vocabulary going from reasonable to acceptable and that to me means unreasonable if I look at those who have to accept this.

You see, there is a big difference: for the Egyptians, the problem is a political one. For us, the problems are existential ones and I don't need to dwell on this and I don't need to give details. I believe that is the definition and you know it, surely, by the matters you deal with where you have political questions and where something starts to be existential ones.

For us, all the atmosphere, giving back the rest of Sinai, after having given back 90 percent of the oil and 100 percent of the



oil, those are sorrows of existential nature and of existential weight.

If you agree, I would ask my colleagues if they want to refer to what you said. If I am right, in the five areas you mentioned, with your own enumeration, are voting rights of Arabs in East Jerusalem, land and settlement, residual or sovereign powers - sovereign they are not because the autonomy is not sovereign - and security, and the whole nature of the autonomy and Administrative Council and its jurisdiction and scope.

If you agree, I will ask my colleagues, whoever wants, to give his impressions or expression to his impressions. Let us start. Arik?

MR. A. SHARON: Dr. Burg, with your permission. Mr. Secretary, I listened carefully to every word that you said and I would like to start from your sentence emphasizing the importance of political will in order to solve the problem, but I would add that as far as I can see, it is not enough to have a political will, whether the political will is in Cairo or Jerusalem.

The most important thing is that you yourself and the American administration will understand and believe that the autonomy plan, according to the Camp David Accord, that is the only solution that Israel will agree to, before the end of April or after the end of April. And talking here as friends, friendly, I have some worries about that. I am not sure, I am not completely sure, Mr. Secretary, that you - when I say you, I mean the American administration, at the

present time, really believe that the autonomy plan according to the Camp David Accord, that that is the only and sole solution that Israel will accept, and that should be a basic starting line. And I am sure, completely sure, that after April there will not be any change in the Israeli position about the autonomy. We made it very clear. We made it very clear. We will never allow, and I am using the words of Prime Minister Begin in one of his letters, attached letters to the Camp David Agreement, Israel will not allow the establishment of a Palestinian state in Samaria, Judea and the Gaza District. In those days, I wanted very much to add one word to this sentence and the word is: Israel will not allow the establishment of a second Palestinian state. There is a Palestinian state and we will now allow, and Mr. Secretary, take it for granted, we will not allow, and we took all the necessary steps, first of all by having the decision. Secondly, by having the Camp David Accord from which we are not going to move right or left, not before April and not after April, but in order to be on the safe side, we have even better guarantees for that and these are those 85 settlements, towns, that we established in Samaria and Judea and they are stronger than any political terms, any political agreement, written agreement.

So I think it is important to understand that there will not be any change in our position. We will not accept, and I was glad to hear, Mr. Secretary, that you didn't accept what you were told in Egypt, that there might be certain flexibility in Israel after the trauma of the end of April. It is a mistake. There is not going to be any flexibility whatever.



Mr. Secretary, if you ask me, on the contrary, because until April we wanted, though we were always against any linkage, but we wanted to have the two parts of the Camp David Accord being signed, decided, signed and concluded by, I would say, April. In order to reach that, I think that we showed flexibility, but if somebody expects us to show any flexibility afterwards, it is a mistake. We are not going to show any flexibility, and one thing I think that you know, you have some problems with us from time to time, but one thing I think you know by now, that we stick to the things that we say. We are not going to surprise you. The Egyptians should understand that there is not going to be any further flexibility after April. On the contrary, less flexibility.

The Egyptian position that we are seeking a plan that will be accepted by the Palestinians and by the rest of the Arab world, that is a dream; that is not a realistic approach.

DR. BURG: Excuse me: it is realistic if you need it and you say it in order/<sup>not</sup>to have any agreement with Israel. Then it is realistic.

MR. SHARON: I would like to emphasize, as I said, what is our position. I believe that the autonomy plan might be accepted - it will take time - by the Arab inhabitants of Samaria, Judea and the Gaza District. It will never be accepted, and I speak now about the autonomy plan, for this transitional period. It will never be accepted by any other Arab country; no one will ever accept it. So if the Egyptians are talking about that, the meaning of it is that

they are looking for something else. So I think it is good to know now that there will not be any other plan.

I met the Egyptian Ambassador just a few days ago. He wanted to see me, and I told him that Israel will not move right or left from the autonomy plan which was discussed at Camp David. We are not going to move right or left, not before April and not after April and we will not accept any other plan.

There is a plan, a plan that the three participants agreed and signed and we will not move. I talked to the Egyptians very frankly about the situation after April, and I warned them and I told them: People, we took a tremendous risk by withdrawing to our international border. We secured ourselves by having these 100 miles of the demilitarized zone. Please, I asked them, don't violate this agreement. Don't try and change this territorial status in Sinai, because then, what will happen and it will take - and, again, don't be surprised - 24 hours; we will be back in Sinai. Because we cannot accept it.

And I told them, look, People, you, the Egyptians, don't want it; we don't want it; no one needs it, but be careful because we took all the risks. I saw the polls in the United States, and it asked who contributed more towards peace, Egypt or Israel, and 60 percent of the population saw that the concessions made by Egypt were greater than those made by Israel. I wouldn't like to repeat everything that we gave. You know exactly what we gave: all of Sinai, the oil fields, the road that we built, the airfields that we constructed, all the towns and settlements. We gave a free road from Sinai to Jordan, north of Eilat, as part of the agreement, and we gave a position to Egypt in



every future negotiation with the rest of the Arab world; something that they never dreamed of.

But besides that, we lost our warning system. We used to have a warning system that covered Egypt. We lost it when we withdrew. We had a warning against air attacks of 16 minutes and it went down to a minute and one-half. We had a capability in Sharm l-Sheikh to control the Red Sea to Bab-l-Mandeb to the Indian Ocean and that is of tremendous importance to us. Being in Sinai, we had much better warning system covering very important parts of Saudi Arabia and I can proceed and go on more and more about our concessions.

So we have done it. What was left there, I would say, are these 100 miles of demilitarized zone and that is the security, the only security, that we got there. And I told them, People, we are going to find ourselves in war if as a result of a situation that we will not arrive to agreement about the autonomy, you will try or dare to change the territorial status in Sinai, because we - and I don't want you to be surprised - gave the instructions; we have all the plans; we will be back there in 24 hours.. All of us will lose.

Therefore, I always thought it is better to sign, to finish before that in order not to create a possibility of a situation like that in the future. And Mr. Secretary, believe me, if we say that we will be there in 24 hours, we will be there in 24 hours.

And what bothers me is your approach towards the plan. I am afraid that you don't believe any more in this plan, and I wanted to put it: please don't have any expectation; we won't accept any

other plan because we are not going to accept any other plan.

I understood very much your worries, when we talked yesterday, about a change in the situation and a deterioration of the situation, that that might happen. We also worry because we want to stick to the peace. We want this peace. We want to stick to it. We like this peace even if we have complaints about normalization and so on. We like this peace and we want to keep it. We think it is important.

But there is no hope whatever to arrive to any decision unless you, the American administration, are fully convinced that the autonomy plan is the only solution that Israel will accept in Samaria, Judea and the Gaza District. I am not sure if, I would say, these activities now - and I am sorry for talking so frankly to you but I think it is important - I am not sure if all these activities now are not, I would say, to bridge this period until April, to give us certain hopes and, you know, to tie our hands that we will not act on some other front. About the other fronts, I told you that we don't have any intention to act, but we will act if something will happen. We made all the preparations, but we will try to avoid it. Maybe there is a fear that Israel will stop the withdrawal. There may be many, I would say, possibilities that bring you now to these activities, and maybe a hope that after April there will be a possibility to bring new options, new plans to that. So it will not be. We will not accept any other plans.

Because of all these reasons, I think that it is very



important to try really to finish it by April and please don't create any expectations, anywhere, that we will accept any other plan. We will not accept.

This paper that was given yesterday, Israel is a democracy and the government decides; we vote like in a democracy, but I believe that this paper should be published. It is very important. We live in a democracy. We live in a society that must understand, because we are facing a difficult period, that we have gone forward, that we propose serious proposals and that's very important because we also have problems here and we have problems around the world. I think it is important that everyone will know, as early as possible that Israel proposed and that Israel was ready for free concessions in order to implement the second half of the Camp David Accord.

So in any case, on my side - it is not for myself to decide - on my side, I will try to convince that this paper will be known to the public because it is very important.

MR. BURG: The question is when.

MR. SHARON: As early as possible. We cannot decide here. Thank you very much for listening.

MR. HAIG: I am always delighted and encouraged to hear General Sharon because as a military man I understand where he comes from, but I also suspect that he has some psychological hang-ups that are not justified in any sense, if I listened carefully to his words. If we are, as I believe we have been, allies in a common endeavor, it must be clear to General Sharon that his fears of the post-Sinai turnover period and the implications of that strategically for Israel and

the United States are very convergent fears. And it is very easy to suggest that we are here to look for other approaches, but I think if you will go back to what I said at the beginning, in the discussions we have held thus far, it's been strictly within the confines of the Camp David Accord. I think I laid out to you that that is a bible, and if it is viewed any other way, or interpreted any other way here, you may not only have a problem of your suspicions of Cairo, but you have a problem with your suspicion of us, and that will neither be justified nor constructive. So I want to be sure that we have the air cleared on that subject.

And if you could perhaps indicate to me any advantage for the United States of pursuing policies which result in the outcome that might follow a failure to get agreement, then I will be happy to listen. But I know of none. So I just want the air cleared on that subject.

MR. BURG: We will continue in our discussion. I understand that General Sharon, Minister of Defence, gave you his views that there will not be another basis or another bible than the bible of Camp David and he made it very clear and you made very clear your point of view.

Minister of Foreign Affairs.

MR. SHAMIR: Thank you, Mr. Chairman. Mr. Secretary, I have already had some occasion, some opportunities, to explain our views, but I want only to add a few words. I think we have to remember now that the Camp David Accord is a compromise and this compromise was very



far from the initial Israeli position. This compromise was a result of painful Israeli concessions. I cannot see until this moment any real effort of the Egyptians to make any concessions and such a disproportion when only one party is ready to contribute to the achievement of a compromise, such a disproportion cannot last forever. And I think that now, when we are approaching the limit of time that we have to conclude an agreement, I think this disproportion must cease. And now I think it is the time for the Egyptians to prove their flexibility, their readiness, to contribute something to the peace effort. I think that this team which you see here has invested a great intellectual effort all the time and there is a limit to it. We think you appreciate your efforts. You have to convince the Egyptians to make a similar effort, and to prove to us that they are willing, seriously, to reach a compromise, to reach an agreement. I think this must be our message to the Egyptians now. Thank you.

MR. MODAI: Thank you very much, Dr. Burg, and with your indulgence, Mr. Secretary, my feeling is that the position is much worse than I thought it is. I thought that here there are two parties which for reasonable reasons cannot reach an agreement, but you have been very candid to tell us that there are other reasons, which I will define for lack of another word a negative linkage. They don't want to reach an agreement because it will look like the Egyptians are paying us <sup>off</sup> for giving them back the Sinai, number one, and because Israel undergoes a trauma in April. That is absolutely a linkage, a negative one, and I thought that there is no linkage between

the two parts of the agreement.

Of course, you rejected these positions, but it is still the Egyptian position. It is at least the reason that the negotiations have not proceeded so far. If they will proceed now, that will be a very good indication that they have rejected their current positions, but if it will not, you can't blame us, Mr. Secretary, for suspecting that they still hold these two reasons.

Now, in my view, this is a different situation altogether. It is not what we have been discussing over the years. It is not the substance.

Now, another comment, with your permission, that I'd like to make. Your impression, Mr. Secretary, or you said you noticed a wider divergence between the positions of the parties, and you were kind enough to explain right away where do you see it in the case of the Egyptians. You said it is no more "reasonable" and now it should be "acceptable" and acceptable to whom. Where is this parallel on the part of the Israeli position? I mean, did we take a more divergent position than the original one? And if so, on what issues? It seems to me that we have been making throughout the period, and it is easier for me probably to notice it because I haven't been personally involved - just studied it in one go - it seems to me that we have made an effort, as Our Foreign Minister has just indicated, to come closer. The entire team was sitting, working on it.

The last comment is really in the realm of the basic approach to the Camp David Agreement. I don't know whether the autonomy



issue was a pay-off or not a pay-off. I don't know. I was not there in Camp David. All I know is that there were two parts to the agreement, maybe two sides to the agreement. Whether it was because anybody wanted to balance or not, I would not know. But what I would know is that the part that no doubt goes further towards the Egyptian interest is implemented and the part that I have learned today - I had some indications before - that is less favorable to the Egyptians is not implemented. That should leave one with some thoughts at least, if not beyond it.

I only made these comments, Mr. Secretary, which occurred while you were kind enough to report to us your impressions from Cairo. I only made these comments because I understand that you are going back home with the information that you have collected and you will be collecting on this trip in order to evaluate the situation, not to re-evaluate the basic position. I mean, we have only one agreement, one basis, one bible. You went that far to say: one bible. Now, granted, even the original Bible, the real Bible, has a lot of interpretations. You take one sentence and you see half-a-dozen interpretations, but they have one common denominator, all of them: they don't change the wording or the spirit of the Bible. They do not, because then they are no more an interpretation. They are a re-writing of the Bible. And I have said everything, Thank you!

DR. BURG: The first Speaker of the Knesseth, Mr. Sprinzak, SAID THAT THE Speaker is called the Speaker because he is not allowed to speak (Laughter) but now I, not as the Chairman, but as a member of the team, would like also to say something.

There is one logical predicament, because the outcome of Camp David is in two ways: Peace Treaty and the will, continuously and in good spirit to continue the talks about the negotiation, about autonomy. The Peace Treaty is defined. It is defined in geographical terms, in topographical terms. The Peace Treaty is defined in chronological terms. To this date, this territory; to this date, the status of this territory will be so and so. So you have exact definitions.

Concerning the second outcome of Camp David, you have no exact definition; only a declaration of goodwill to do something, to negotiate and this is a logical predicament, because here you have the hours; the clock, the calendar moving, and here the autonomy talks were not moving, and this is the big difference between the both things.

I hope, Mr. Secretary, that you will take with you the impression and the real, founded impression that we are interested in the most, in the fastest way - the mostest and the fastest, as another general in the United States once said - to proceed and not only because of the impact of April. The impact of April is a moving factor for us to come out with something positive, with something constructive concerning the autonomy talks. And if you were a little bit dissatisfied with the hang-ups, as you said, that Mr. Sharon brought up in his talk, I can only say as counsel for the defence, it was good that he spoke about the hang-ups in order to prevent the hang-over afterwards. I believe he made it very clear that we adhere in strict adherence to the Camp David concerning also the autonomy, and that it will not be



another West Side Story; only the Camp David story.

Now, after having said this, our target is at least to arrive to a Memorandum of Understanding. I can repeat what I said yesterday at the Prime Minister's home: that concerning technical aspects of elections and so on, you did quite a good job. I would give a laudation to the experts, our Israeli experts, your American experts and also as far as they have a free hand, to the Egyptian experts that the technical, juridical part of the negotiations made very, very fine progress. But it is not enough.

We have the impression, I said it to you this morning, that the Egyptians are stalling. We were told that they were stalling because they don't want to be accused that they were traitors to the cause of the Palestinians in order to get their territory back. Against this line there is something very logical and I say it very clearly, and the consequence of what I say should be to give more urgency to the talks and the procedures and the going on. Against the line that we hear from Cairo that they don't want to be accused of being traitors to the cause of their fellow Arabs, the Palestinians, I can say only one logical thing: if the Egyptians are not moving and not forthcoming now when they still have to get something, I cannot imagine that they will be nicer and more forthcoming after they've got it. I believe it is a logical point and here logical points and psychological points are coming together. We have no target date. Our experience with the 26th of May as a target date is not a too encouraging one and there is no juridical linkage between the Peace Treaty and Autonomy talks and be-

tween the fulfillment of every part of the Peace Treaty, where unto today, to the dot and to the date, we implemented, to the dot and to the date.

But there is a psychological linkage; there is a psychological synchronization, and this should, I believe, give more energy in urging the Egyptians to come forward and not to let it drift slowly like the waters of the Nile.

I would like to conclude my words in asking you, Mr. Secretary of State, how you see the next weeks and the next months concerning the issue of our negotiations. I know that if there will not be a change that the team of experts will meet between the 24th and the 28th of this month in Egypt. I have for the moment no mobilization order for the Cabinet members of the negotiating team, but I would very much like to hear how you see the next weeks: where, when, how we will proceed, and I believe that will be a fine concluding note, and I give you the floor.

MR. HAIG: First, let me answer your question first and then I want to make an observation or two. What we have been doing is attempting to gather facts and to put the facts that we got from Cairo in one box; put the facts that we have gotten here in another box. We go home and we will assess those facts and see in our own judgment whether or not there are opportunities to bridge differences consistent with the Camp David Accord. And let me assure you, Doctor and General, we are not producing the New Testament! (Laughter)

DR. BURG: The Old One is very difficult to live up to, believe me.



MR. HAIG: And it's been my view, frankly, that from the American point of view, I want President Reggan to know, before the 28th of April, whether or not there will ever be autonomy, because if we can't ascertain the answer to that question now, it will be far more difficult to ascertain it after the 28th.

Now, assuming we arrive at the optimistic conclusion, and that depends on some questions to be answered yet today by the Prime Minister, then I think we would return at a very early date and prior to President Mubarak's scheduled visit to Washington in early February, in which case we would engage again in bilateral discussions, not trilateral, and I am talking about a time schedule which would be associated with my return to Europe for the discussions with Gromyko in Geneva on the 26th and 27th of this month, and I would anticipate, following those discussions, to move promptly to Cairo and spend a day or two - I think a day will be long enough - and then come here and spend a day or two, following which an overall assessment can be made. If the thing looks movable and doable, I would look forward to a very high level, trilateral meeting.

It is my own feeling with respect to the work of the working groups that that should not be affected by what I am saying, and that above all, the momentum in that area should continue.

Now, I have heard a lot of very strong and I think fervently felt words here this morning and that's as it should be. How else could it be? We are dealing with vital interests. But I think also there is a tendency to hear some of my words and retain them and to pass



by some of the others. I WANT to make it clear that in Egypt I left with a firm conviction that President Mubarak is dedicated to the peace process as it was agreed to at Camp David, and that for reasons, for whatever motives you apply, for reasons even beyond his control, it will be necessary for him to stay dedicated to that peace process. These are both philosophic reasons and practical reasons.

I think we were able to clear the air in Cairo at least with respect to creeping sophistry. I think it is also important that we recognize that there have been a number of jolts in Cairo, some of which came from Israeli actions in the recent past, some of which and probably most of which are associated with the loss of a man who from your perspective here and from ours was able to break the mold and the pattern of Arab thinking, and so it is not unusual that you would have found some regression. I think we have to be sensitive to it, not tolerant of it, but understand that we must work with it and attempt to change it, because that man needs a vested interest as his predecessor had, and we can provide that vested interest. It is in our common interest to do so. That will avoid both the hang-ups and the hang-over. And I do believe that when we left Cairo, President Mubarak and his Foreign Minister, and especially his Foreign Minister, as distinct from some of the specialists who are engaged in other things, and as I said yesterday, we always have to remember the differences in society. You have a very sophisticated, educated, enlightened, communicative society. Everyone knows and understands what is going on. They may not draw the same conclusions from this fact. But that is not true in Egypt; never has been; never will be. So we are



talking about the leader and the need to impress upon him the imperative of keeping this peace process alive, and I think we did that. I think he joined in our concerns that time is not working in our favor, unless we take the opportunity to make a major effort.

Now, we get to the question, and the last thing I want to touch upon, you know, as a third party, coming into the maze, I found in both capitals the same attitude: here comes the American from Washington, looking for concessions and both sides staked out their positions in that regard. This is understandable. We are not looking for concessions. What we are looking for is ingenuity, to enable us to settle questions in five major functional areas, most of the details of which have been sorted out ad nauseum. We have been at this for years. There isn't an awful lot that is mysterious and I basically believe it is doable.

Somebody said last night, how could you broaden this thing, bring Jordan, Syria, Saudi Arabia in? And I said, who would have said a decade ago that you would be sitting down at the table with the Egyptians and had a Treaty of Peace? So it is doable. And I think if we apply our collective intelligence and wisdom, we keep our strategic perspective above all, that we may just surprise ourselves. And I think we don't have the alternative not to try. We do not have the alternative not to try. That's where we are.

MR. SHARON: There was a question asked yesterday and I checked it meanwhile. This was about the Isle of Tiran. I was asked: do we have there a permanent position? Until half-a-year ago, from, I would say, 1967, we had a camp there and positions and so on, observa-

tions posts and a camp, on the southern part of the Isle. Six months ago, as part of our withdrawal from Sinai, we left it, and we are patrolling there, but we had that almost for 14 years. For 14 years we kept there positions because of the importance of the place.

MR. LEWIS: On the south-side?

MR. SHARON: The base was in the southern part; the observation post was up on top.

MR. HAIG: Don't let my less than definitive reply say that there is any hang-up on Tiran. I have no hang-up on Tiran. I just heard it yesterday in the context you presented and I think I owe it to myself and to my President to analyze this problem before we give you an answer. It doesn't represent any position one way or another.

MR. SHARON: I want you to know the facts.

DR. BURG: That was information and not negotiation.

We will adjourn.

(The meeting adjourned at 12 noon.)

- - - - -



# משרד החוץ-מחלקת הקשר

8699

\*\*

נכנס

שמו

\*\*

\*\*

\*\*

אל: המשרד, נר: 254, מ: קהיר  
דח: מ, סג: ש, תא: 160182, רח: 1630  
נד: שיחות האוטונומיה

א/מ  
16/1

מ/מ

אל: מחלקת מצרים.

דע: רובינשטיין- קוברסקי משרד הפנים.  
מאת: הציר, קהיר.

שיחות האוטונומיה.

בידיעות מפי כמאל חסן עלי לגבי העמדה המצרית בנדון בעקבות  
שליחות הייג.  
1. מצרים לא יכולה לוותר על דבר שאינו שלה או שיפגע בבעיה  
הפלסטינית או בהצטרפות מדינה ערבית כמו ירדן נתהליך  
השלוש.

2. העקרונות של האוטונומיה צריכים להבטיח בטחון לכל הצדדים  
לרבות הפלסטינים בתקופת המעבר מבלי להקנות לשום צד  
כוויות בלתי חוקיות.

3. לא תתכן פגיעה בסמכויות התחקיות, המבצעות והמדיניות  
של פלסטינים.

====

פ: שהח, סשהח, דרהח, סרהח, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מדכו,  
רובינשטיין, רס, אמן, שרהפנים, מנכלפנים, דיבון, מצרים, ממת,  
מצפא

# משרד החוץ-מחלקת הקשר

2691

\*\* 0101

שמו

\*\*  
\*\*  
\*\*

אל: המשרד, נד: 200, מ: קהיר  
דח: ב. סג: ש. תא: 130182, דח: 1200  
נד: הודעת עלי

אילן/א"כ

נהול/שמו

אל: המרכז

לשכת המנכ"ל

מח: מצרים

מאת: יועץ עתונות, קהיר

הודעת שהח' עלי בקבלת הפנים להייג בנמלה  
א. לאחר חשיבות שיתפה התקשורת להודעת שהח' עלי אנו מוצא  
לנכון להעביר אליכם הנוסח המילולי של ההודעה.

ב. הודעת עלי: יי אנו שמח לקבל בברכה את שהח' האמריקאני הייג  
בקהיר, ביקורו מהווה חלק חשוב מההתעצויות הבלתי פוסקות  
המתקיימות בין ממשלות מצרים וארה"ב במסגרת המאמצים להג'יע  
להסדר שלום כולל צודק בר-קיימא לבעיית המזהה' לכן, אנו  
מקווים, כי ביקורך יבסס את סיכויי השלום באזור ע"י קידום  
המו"ע על האוטונומיה במטרה להשיג אוטונומיה אמיתית ומלאה  
לפלשטינאים בהתאם לסעיפים הכלולים בהסכמי קמף דיויד  
והקובעים, כי יש לקבוע תקופת מעבר בגומע' ובערה שלאחריה  
יהיו הפלשטינאים שותפים בזכויותיהם הצודקות ובפרט בזכות  
להגדרה עצמית. מצרים מצידה לא תחסוך מאמצים להמשיך בשיתות  
עד להשגת התוצאות המקוות, לפני הנסיגה המלאה של ישראל  
מסיני או לאחריה, תוך התחשבות בנסיבות המעשיות הקיימות

אנו מקבלים בברכה את הייג כנציגה של ארה"ב המשתתפת בשיתות  
כשותף מלא.  
ביקורכם יאשר ללא ספק את מחויבותה העדינה של ארה"ב להג'יע



## משרד החוץ-מחלקת הקשר

להסדר שלום שיהיה מקובל על כל הצדדים והעמדות המזכרות  
ביחס לבעיות העיקריות בשיחות אלה.

אדוני שהח' בואך לאירור בשלב חשוב זה של השיחות הוא ראיה  
למחויבותה של ממשלתך לשלום במזרח ומקור לתקווה, שכן נתן  
להתגבר על המכשולים הניצבים בפני השיחות ע"י מאמצים  
האישיים וההשפעה החיובית לטובת שלום. ברצוני להדגיש כי  
מצרים נחושה בהחלטתה להמשיך במאמציה להגיע לשלום צודק  
שיגשים את האינטרסים של כל הצדדים מתוך אמונה כי לא X לא  
ניתן להגשים שלום ללא הכרה הדדית בין כל הצדדים וכבוד  
ליותיו של כל צד ובפרט הזכות להגדרה עצמית והקיום בשלום  
בתוך גבולות בטוחים ומוכרים ללא איומים מהחוץ.  
אנו מקדמים אותך בברכה ומאחלים לך שהות נעימה ופורייה  
במצרים.

ג. נודה לכם באם תודיעונו בחוזר האם קבלתם הנוסח הנ"ל ממקור  
אחר והאם היה חיוני לשגרנו במברק.  
אלי לניאדו. = = =

חפ: שהח, סשהח, רהמ, סרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממת, רם,  
אמן, מעת, הסברה, פורת, וחוכ, מצפא

## סיכום דברי רה"מ בדיון ועדת השרים לענייני אוטונומיה

ביום 10.1.82

א. רה"מ הביע רצון להגיע להסכם בקרוב (אם כי ציין שלא רצוי להיאחז בתאריך 26.4.82 אלא לדבר על הסכם "בשבועות הקרובים"). השכל הישר מחייב כי גם המצרים ירצו בזאת, כדי שלא יוצגו כמי שעסקו רק בשלהם ולא בענייני הערבים הפלסטינאים, אך לא תמיד שולט השכל הישר באזורנו.

ב. המזכיר הייג יביא מן הסתם הצעות ובהן דרישות לויתורים ישראלים, שהראשון שבהם יהיה בענין הצבעת ערביי מזרח ירושלים. לטענת ארה"ב ירושלים היא חלק מהגדה המערבית. לנו אין מה לדבר על כך. בקמפ דייויד הגישו המצרים הצעה קיצונית בענין ירושלים, וסאדאת חזר בו ממנה. האמריקנים הגישו הצעה במהלך השיחות שהיתה מבחינתנו טובה (אם כי אהיינו מציעים שינויים) אך המצרים דחוה על הסף. הצעה זו נציג להייג (מצורפת לכאן).

ג. לאחר מכן הוסכם על שלושה המכתבים הנלווים (אגב, ביום הסיום הציעו האמריקנים מכתב גרוע ביותר שנדחה על-ידינו על הסף, והודענו שעל יסודו-נעזוב). גם המכתב האמריקני הקיים כיום אינו טוב, והוא כורך את דברי ארתור גולדברג באו"ם עם דברי צ'ארלס יוסט באו"ם כנציגי ארה"ב, שלא היו באותו מישור } וגולדברג זעם על כך). מכל מקום, בהסכם קמפ דייויד אין דבר על ירושלים.

ד. עמדתנו היא כי לא יתכנו שתי מקורות (authorities) על עיר אחת, יש מרות של מדינת ישראל על אותו חלק של ירושלים. (כימוק הגיוני נוסף הוא כי הצעת האוטונומיה קשורה כהוצאת הממשל הצבאי, האמור להיסוג; אך בירושלים אין ממשל צבאי ומכאן ראייה הגיונית לאי תחולתה).

ה. רה"מ ביקש דיון מערכון בעמדתנו בקשר לקרקע ולמים, ויש לנו הזכות לתקן דבריהם.

ו. אנו מנהלים מו"מ עם מצרים וארה"ב, וסאדאת מפורשות אמר כי אין גורם אחר ואינו רוצה עתה באש"ף. אם נגיע להסכם שהערבים הפלסטינאים לא יקבלוהו מילאנו את חובתנו. בינתיים אנו פועלים ביו"ש ועזה ויש ראשית מפנה נגד אש"ף, בכך שיטנם המתנגדים לו שקיבלו נשק, לכן דרוש זמן.

ז. המסמך שלנו שהציג רה"מ לפני פרסי הרשים אותו - 13 הפונקציות הן (quasi "government". אין בקמפ דייויד מדינה פלסטינאית (אפילו שיתוף נציגים ערבים פלסטינאים שאינם תושבי האזורים הוא בהסכמתנו בלבד).

ח. כהצעתנו לגבי גודל הטוענה אנו מציעים קריטריון ברור.

אנו נלך בשיחה לפי 4 אלה:

(1) כאשר לדרישות ויתורים ביחס לירושלים - לאו מוחלט, עם הסכרנו החיובי.

(2) קרקע ומים - יש לבדוק עמדתנו.

(3) נזכיר כי יש ראשיות התנגדות לאש"ף ביו"ש ועזה.

(4) אנו מציעים את הצעתנו החיובית לפריצת דרך (גודל וסמכויות הטוענה).



ט. להלן הציע רה"מ כי לקראת ביקור הייג נפרסם את הצעתנו לפריצת הדרך, כולל הסמכויות שיינתנו למועצה, לשם הסברתה.

ז. 2) כה"מ המליץ כי הצעתנו תנוסח במסמך שיעובד לא טלגרפית אלא בנוסח מפורט, ויתבסס על ההצעה שהגשנו (2 העמודים). אנו נפתח בהקדמה כי לקראת הטיחות וביקור המזכיר הכינה ועדת האוטונומיה, בהתאם לקמפ דייויד ועל יסוד החלטות הממשלה, הצעה מגובשת שיש בה מן הנסיון להביא לפריצת דרך במו"מ ולהשגת הסכם יסודי על האוטונומיה במשך השבועות הקרובים.

2) בהסכם קמפ דייויד נקבע כי התושבים הערבים ביו"ש ועזה יבחרו ברשות לשלטון עצמי (מועצה מינהלית). אנו מציעים לתת למועצה זו סמכויות אלה (שיימנו בהצעה).

3) הקריטריון לקביעת מספר חברי המועצה המינהלית הוא במספר הפונקציות.

4) הסבר מורחב על סעיפי הבחירות (כולל חופש תעמולה).

5) לסמתיבחר המועצה תסוג ממשלת ישראל את הממשל הצבאי והמינהל האזרחי שלו, וכן תהיה נסיגה של כוחות צה"ל, ואנו נכוונים להציג את מפת אזורי הבטחון המוגדרים של ההיערכות מחדש.

יא. המסמך יפורסם לציבור שלנו, בלאמריקנים ולמצרים.

יב. ירושלים לא תוזכר.

א. רובינשטיין

# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

תאריך: טז' בטבת התשמ"ב  
11 בינואר 82

מספר:

אל : מנכ"ל משה"ח  
מנכ"ל משרד הפנים  
המשנה למנכ"ל

מאת : היועץ המשפטי, משרד החוץ

הנדון : מסמך בעניין האוטונומיה

בעקבות הדיון בועדת השרים לאוטונומיה ב-10.1.81, לוטה  
טיוטה בסיסית למסמך שיציג את עיקרי העמדות שהצגנו בנייר  
שהוקרא בשעתו לצדדים.

בברכה,  
א. רובינשטיין

העתק : מר ש. דיבון, סמנכ"ל



## היקף, מבנה ושיפוט הרשות לשלטון עצמי (מועצה מינהלית)

1. הסכם קמפ דייויד קובע, כי תיכון רשות מינהל עצמי (מועצה מינהלית) נבחרת ביהודה, שומרון וחבל עזה. לפי ההסכם נדרש מו"מ בין מצרים וישראל (ירדן הוזמנה אך סירבה) בהשתתפות ארה"ב על מנת להסכים על הדרכים לכינון האוטונומיה המלאה וכן על סמכויותה ואחריותה. יצוין כאן, כי ישראל עמדה בכל התחייבויותיה לנהל מו"מ באורח רצוף ונמשך וברצון טוב כדי לקדם את ההסכם.

2. עיקרי הצעותיה של ישראל, כפי שהוגשו במהלך המו"מ, באשר להיקף, מבנה ושיפוט הרשות לשלטון עצמי (מועצה מינהלית) הם אלה:

א) בהסכם קמפ דייויד מדובר ברשות לשלטון עצמי (מועצה מינהלית) בהתאם לכן, תכלול הרשות גוף אחד (כיוון שהמדובר אינו במדינה אלא באוטונומיה, אין המדובר במבנה של שלוש רשויות). אופיה הייצוגי של הרשות יתבטא באורח ברור ביותר בעצם בחירתה בבחירות חופשיות ע"י כלל תושבי יו"ש ועזה. אין לך ביטוי יותר נעלה לייצוגיות.

ב) סמכויות הרשות. בהתאם להסכם קמפ דייויד יש צורך בהסכם על סמכויותה ואחריותה של הרשות. בהצעותיה המפורטות של ישראל בתחום זה בכללות רשימה מקיפה של סמכויות שיינתנו לרשות, והמהוות - על פי כל קריטריון סביר ואובייקטיבי - מגוון רחב ומקיף של תחומי פעולה, המהווים ללא ספק מתן אוטונומיה מלאה בכל מובנו של המונח.

### הסמכויות המוצעות הן:

1. ניהול המערכת השיפוטית
2. חקלאות
3. כספים
4. השירות הציבורי ( civil service )
5. חינוך ותרבות
6. בריאות
7. שיכון ועבודות ציבוריות
8. תעבורה, תקשורת ודואר פנימיים
9. עבודה, כוח-אדם ורווחה חברתית
10. עניינים מגניציפליים
11. משטרה מקומית
12. ענייני דת
13. תעשיה, מסחר ותיירות

למותר להרחיב דברים על מערכת סמכויות ענפה זו, שתופעל על-ידי האוטונומיה בכפוף ובהתאם להוראות ההסכם שיכונן אותה. היא משתרעת על פני כל מישורי החיים, ותאפשר לתושבים הערביים של יו"ש ועזה לנהל את ענייניהם בעצמם, דבר שלא ניתן להם בכל תקופה שהיא (גם לפני 1967). (סמכויות אלה יופעלו במלואן ע"י המועצה המינהלית אך יהיו תחומים שבהן מטבע הדברים, ונוכח התנועה החופשית שתשרור בין יו"ש ועזה לבין מדינת ישראל, יידרשו תיאום ושיתוף פעולה עם ישראל).

ג) גודלה של המועצה המינהלית: מטבע הדברים על המועצה המינהלית להיות בגודל שישקף את מהותה; זוהי מועצה מינהלית (שאופיה היציג מתבטא, כאמור, בבחירתה בבחירות חופשיות ע"י תושבי יו"ש ועזה), ולכן צריך מספר חבריה להיקבע לפי קריטריון הפונקציות שהיא ממלאת. מספר החברים המוצע על ידינו - 13 - מתאים איפוא לפונקציות שבמנו לעיל (אם כי כמובן המועצה תוכל להפעיל את סמכויותיה כגוף ולו רק בהתאם לתפקידים האינדיבידואליים).

### 3. בחירות חופשיות:

המזרח התיכון אינו איזור הידוע במשטריו הדמוקרטיים ובבחירות חופשיות בו. באורח נדיר למדי ניתן למצוא במדינות ערב מערכת בחירות חופשית לפי כל כלליה ודקדוקיה, על רקע זה, דווקא יו"ש ועזה בממשל הצבאי הישראלי מאז 1967 היו דוגמה לאפשרות של קיום בחירות חופשיות לחלוטין, שכל מצביעיהן ונבחריהן מודים בחופשיותן, ב-1972 וב-1976. הבחירות למועצה המינהלית יהיו אף הן, לפי הצעתנו, חופשיות לחלוטין, כאמור בהסכם קמפ דייוויד. על דרכי הבחירות (modalities) יוסכם בין הצדדים, בהתאם לקמפ דייוויד. בבחירות חופשיות אלה תישמרנה ותובטחנה הזכויות של אספת בחירות, חופש ביטוי וקלפיות חשאיות, וכן יינקטו אמצעים מתאימים למניעת כל הפרעה לבחירות. תובטח האפשרות לעריכתה של מערכת בחירות חופשית לחלוטין, בהתאם לחוק ובכפוף לו, על פי כל המסורות הנהוגות במשטרים דמוקרטיים, ושכאמור יהיו במובנים רבים בבחינת חידוש באזורי הן יאורגנו, ינוהלו ויפוקחו ע"י ועדת בחירות מרכזית, שתורכב מאזרחים ישראליים ומתושבים ערבים פלסטינאים ביו"ש ועזה שעליהם יוסכם, יחד עם אזרחים או גופים אחרים שיוסכם עליהם. הנסיון של בחירות 1972 ו-1976, וכן המסורת העשירה בתחום זה בישראל, מבטיחים מלוא חופש הבחירות.

4. בהסכם קמפ דייוויד ובמכתב המשותף של הנשיא טאדאט המנוח ויכל"א רח"מ בגין, לבשיא קרטז מיום 26.3.79 נקבעו הדרכים לכינון הרשות, נקבע, כי הבחירות לרשות ייערכו במהירות ככל האפשר לאחר השגת הסכם על אוטונומיה; וחודש לאחר הבחירות תיכון הרשות ותיחבר. באותו מועד תתחיל תקופת המעבר של חמש השנים. ייעשה איפוא מאמץ כי ללא שיהיה, לאחר ההסכם, ייערכו הבחירות ולאחר הבחירות תקום הרשות.

5. בהתאם להסכם קמפ דייוויד יוסגו לאחר הבחירות הממשל הצבאי והמינהל האזרחי שלו, וכן תהא נסיגה (a withdrawal) של כוחות צה"ל והכוחות הנוותרים ליפרסו באזורי בטחון מוגדרים. ישראל תציג לצדדים האחרים את מפת אזורי הבטחון המוגדרים של ההיערכות מחדש; מובן כי כל זה ייעשה להבטחת בטחון ישראל תושבי יו"ש ועזה ויזכיר ואזרחי ישראל הנמצאים ביו"ש ועזה.

6. כאמור בהסכם קמפ דייוויד, יוקם כוח משטרה מקומי חזק של תושבי יו"ש ועזה, שיקים קשר מתמיד עם נציגי הצדדים האחרים.

7. כל האמור מצביע על נכונותה של ישראל לקיים הסכם קמפ דייוויד לכל תגיו ודקדוקיו, על פי כתבו ורוחו, חוץ שמירת האינטרסים של כל הנוגעים בדבר.

רובינשטיין



# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

מ.2 18/0

תאריך: יז' בטבת התשמ"ב  
12 בינואר 82

מספר:

אל : המשנה למנכ"ל

מאת : היועץ המשפטי

הנדון : האוטונומיה  
לקראת השיחות עם מזכיר המדינה הייג השבוע

להלן סיכום קצר בעניין זה לתיקים לקראת שיחות שה"ח השבוע עם המזכיר.

1. כפי המדווח, בדעת האמריקנים לנסות לקדם את מו"מ האוטונומיה, ע"י מעבר מן התפקיד הפסיבי יחסית שמילאו בחודשים האחרונים למאמצים אקטיביים, כולל של מזכיר המדינה עצמו או של שליח מיוחד ברמה גבוהה (וכבר צוין בעבר, כי סיכויי מו"מ הם גבוהים בהרבה כאשר המתווך מקדיש זמן רב ומאמצים אינטנסיביים לתפקידו).

2. (א) יתכן כי משיקולים שלהם, הגיעו האמריקנים למסקנה כי כדי לשמור ולקיים את תהליך קמפ דייויד, כדאי לנסות למצות, חרף הקשיים, את הסיכוי של "הסכם הבנות ועקרונות" שבו אנו דנים עם המצרים והאמריקנים מאז ספטמבר.

(ב) לנו יש לכאורה עניין בטווח הקצר בהסכם כזה לפני אפריל, העשוי למסמר בנושאים אחדים עמדות מצריות שיהיו נוחות יחסית לנו, ושיהיה קשה יותר להשיגן לאחר אפריל. (לא הייתי אומר אותם דברים על הסכם שיקים את האוטונומיה ממש, שבהיעדר ירדן יש לי חששות כבדים לגביו, אך כרגע אין מדובר אלא בהסכם שיהווה שלב ביניים לקראת הסכם מפורט).

ג) המצרים, ככל שהתרשמנו במהלך המו"מ בחודשים האחרונים, אינם להוטים להסכם עד אפריל שכן אחר כך יהיו ידיהם חופשיות יותר; יתכן שגם הסעודים והאחרים, שאין להם כל התנגדות כי יתרת סיני תושב למצרים, מאותתים להם שהחזרת סיני היא כשרה אך בל יקדמו את עניין האוטונומיה.

3. עלינו לבחון איפוא את המצב הנוכחי מתוך ההנחה שיש אינטרס משותף לנו ולארצות"ב כאשר לקידום המו"מ (אף כי לא בהכרח יש זהות מחשבות באשר לתוכן העמדות, והדעת נותנת שלא כך פני הדברים). להלן יתוארו העמדות העיקריות שלנו (של מצרים) בנושאים שנדונו במהלך החודשים האחרונים. עלי להדגיש, כי קושי עיקרי נעוץ בכך שהמצרים אינם מסתירים כל עיקר כי את תקופת חמש השנים רואים הם כשלב מעבר למדינה פלסטינאית, על דברים רבים המשתמע מכך, ואילו אנו מנסים להיצמד לתקופת חמש השנים.

2/..

SECRET

CONFIDENTIAL

SECRET

SECRET

SECRET

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL



# מדינת ישראל

משרד החוץ

ירושלים

תאריך:

מספר:

- 2 -

## 4. הנושאים שעלו במו"מ

(א) המו"מ בשלושת החודשים האחרונים בעיקרו בצוותי מומחים (אך גם בפגישות שרים) נוהל על יסוד הנושאים שהוסכם לדון בהם במפגש השרים בגיזה ב-23-24 בספטמבר 1981, נגע לגודל, היקף ומבנה הרשות לשלטון עצמי (מועצה מינהלית), סמכויותיה, חקיקה ותקינה, ונושאים נוספים.

(ב) כאשר לגודל המועצה, חילוקי הדעות הם: אנו מדברים על גודל בהתאם לפונקציות (האופי הייצוגי נקבע ע"י עצם קיומן של בחירות חופשיות), המצרים מדברים על גודל מעין פרלמנטרי, שיתן כביכול ביטוי לייצוגיות.

(ג) כאשר לסמכויות, הוצגה רשימת הסמכויות שאנו מוכנים כי יוענקו לרשות. עם זאת, הוסבר כי, הגם שביסודו של דבר תמלא הרשות פונקציות אלה, יהיו תחומים מסוימים שבהם יהיה צורך בתיאום (coordination) עם ישראל (נושאי תחבורה ובריאות מסוימים, וכן מיסוי עקיף) ואילו סמכויות אחרות יופעלו בשיתוף (Cooperation) עם ישראל (מים, נושאים כלכליים, וכמובן - נושא שבו לא עסקנו בפירוט-קרקע). המצרים אמנם מבינים כי בתחומים מסוימים (מים) ואולי תחומי כלכלה אחדים) צריך להיות תיאום או שיתוף מסוים, אך אין הם מוכנים להסכים לכך בנושאים אחרים, בטענה כי ישראל נוהגת מנהג נתינה בימין ולקיחה בשמאל. כללית, הציר המרכזי של טיעונם הוא, כי על סמכויות הממשל הצבאי (בכפוף לענייני חוץ ובטחון מסוימים, שגם את הגברתם הם רואים כמזומצמת) לעבור לידי האוטונומיה, ורק לאחר מכן תגיע האוטונומיה להסכמה עם ישראל לפי רצונה.

(ד) נדון גם נושא הסמכויות השיוריות, שביסוד המחלוקת עליהן מצוי גם פער העמדות כאשר למקור הסמכות. ישראל טוענת כי הסמכויות השיוריות צריכות להיות בידיה, אם כי חלקן (נושאים הנוגעים - למשל - לייצוג, כביכול, של האוטונומיה בחו"ל) לא תפעיל אלא יישארו ללא הפעלה. למוחר לומר כי לפי גישתנו הסמכות השיורית בנושא הבטחון, צריכה להישמר בידינו, לעומת זאת טוענים המצרים כי אין הסמכויות הללו צריכות להיות בידי שום גורם, ודאי לא בידי ישראל.

(ה) חקיקה והתקינה. נושא זה נדון בשיחות בהרחבה, כשעמדתנו היסודית כי לאוטונומיה לא יהיו סמכויות חקיקה, שהן מסממני ריבונות, ואילו המצרים - בתמיכה לא מעטה של האמריקנים - טוענים שלאוטונומיות בעולם יש לעתים קרובות סמכויות חקיקה, וכי אופיה הייצוגי של האוטונומיה מחייב זאת. הסתמנה אפשרות של רעיון, לפי תוסמך האוטונומיה, בתחומי הסמכויות המועברות לה ולא מעבר להן (ובהגבלות נוספות הקשורות בנושאים שבהם אנו עומדים של שיתוף פעולה ותיאום, לפי המקרה), לשנות או ליזום חוקים, וזאת לא ע"י הליך של חקיקה (Legislation) כי אם במסגרת של תקנות (regulations), לפי רעיון זה תינתן הסמכות במישור המהותי, אך אנו נשמור על העקרון ועל המסגרת הקונצטואלית כי המדובר לא בחקיקה ראשית אלא בתקנות.





# מודינת ישראל

משרד החוץ

ירושלים

תאריך:

- 3 0

מספר:

(ו) הועלו גם נושאים נוספים שאינם מרכזיים.

(ז) ענין הבחירות לא נדון לגופו, כיוון שביסודו היתה הסכמה על עיקרי העניינים עוד במו"מ ב-1980. הנקודה העיקרית שנשארה שנויה במחלוקת לא נדונה בדרג המומחים, היינו, זכות ההצבעה של ערביי מזרח ירושלים (הנכללת גם בשאלת חלוקת יו"ש ועזה ל"אזורי בחירה"). עמדתנו בענין זה ידועה, אך לכאורה ניתן לעקוף אותה בשלב הנוכחי, של מו"מ על "הסכם הבנות ועקרונות" על ידי אי אזכורה, כשכל צד נאחז בעמדותיו שלו.

(ח) נשאי בטחון. אנו אמורים להציג את עמדתנו בשאלת הבטחון ביו"ש ועזה בתקופת חמש השנים (שביסודה היא שליטה בטחונית שלנו) בסיבוב קרוב של דיוני האוטונומיה, תחילה בדרג מיניסטריאלי. עמדתנו הבסיסית היא כי הבטחון כמכלול אינו נושא למו"מ, אלא אנו מציגים לצדדים האחרים את תפיסותינו (ובהמשך גם את המפה להיערכות מחדש של כוחות צה"ל).

(ט) לא נכנסתי כאן לנושאים משניים אחדים שנדונו גם הם.

(י) הדיונים לא נסבו לפי שעה על נושאי הקרקע, וכן מעמד היישובים והמתיישבים היהודיים ביו"ש ועזה, אם כי הזכרנו כי עמדתנו היא שהישראלים ביו"ש ועזה יהיו בשיפוט ישראל.

5. לשיחות שה"ח עם הייג. עמדתנו היסודית לשיחות נקבעה ע"י ועדת השרים שהתכנסה בראשות רה"מ ביום 10.1.82. לפי הדיווחים, מעוניין הייג בביקור הנוכחי "לשמוע יותר מאשר להשמיע", אולי כדי לתכנן מסע דילוגים בשבועות שלאחר מכן.

6. רה"מ הביע חשש (ראה התרשומת המצורפת) כי הייג יעלה את ענין השתתפות ערביי מזרח ירושלים, וחיזק את עמדתה השלילית של ישראל ואת ההנמקות לכך.

7. לדעתי, בנוסף לכך יש מקום לחזור ולהדגיש כי ניתן להגיע ל"הסכם הבנות ועקרונות" אם המצרים יתיחסו לתקופת חמש השנים כשלעצמה, ולא כאל שלב מעבר למדינה פלסטינאית, כפי שהצהיר השר עלי זה לא כבר. לכך יש השלכות על העמדות הננקטות על-ידיהם, המעוגנות בתפיסות סימבוליות-לאומיות. אילו נרשם בגישה פרגמטית של פתרון בעיות, ניתן היה לפתור את הבעיות העומדות על הפרק בקשר להסכם הבנות ועקרונות, תוך דחיית ענין ירושלים בהעדר אפשרות הסכמה ואין מדובר כרגע על הסכם מפורט שיכונן את האוטונומיה). נושאים כמו מטבע, דרכונים וכדומה יכולים בהחלט להישאר במצבם הנוכחי, מבלי לקבוע סדרים שיש בהם משום סימבוליזם או סממני מדינה.

8. בשיחתו עם מר קוברסקי בנובמבר בקהיר הזכיר עלי, מלבד ירושלים, את הצורך בגודל "פרלמנטרי" של המועצה המינהלית ואת ענין הקרקעות בנושאי מפתח להתקדמות, וכן ירושלים. לנושא הגודל התייחסנו לעיל, ונושא הקרקעות הוצג על-ידינו בשעתו בטיוטת מזכר ההבנה שלנו מ-21.9.80, כקובע שהקרקעות הפרטיות יהיו בידי בעליהן, קרקעות ציבור הדרושות לצה"ל ולחתישבות היהודית יישארו בידינו, והשאר בניהול משותף של ישראל והאוטונומיה. אני מבין כי רה"מ מעוניין בעיון מחדש בעמדה, אך אם תישאר אודאי אין מקום ללכת מעבר לעמדה זו, שבהחלט אמורה לספק את כל הצרכים לחמש השנים.

ב ב ר כ ה,

א. רנבינשטיין



Page 1

- 2 -

- 1) The first part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 2) The second part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 3) The third part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 4) The fourth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 5) The fifth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 6) The sixth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 7) The seventh part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 8) The eighth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 9) The ninth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 10) The tenth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 11) The eleventh part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 12) The twelfth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 13) The thirteenth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 14) The fourteenth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 15) The fifteenth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 16) The sixteenth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 17) The seventeenth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 18) The eighteenth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 19) The nineteenth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.
- 20) The twentieth part of the document is devoted to the study of the situation in the country in the field of the economy and the social sphere.

Page 2

SECRET



# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

תאריך: טז' בטבת התשמ"ב  
11 בינואר 82

מספר:

אל : ראש הממשלה  
שר החוץ  
שר הפנים  
שר המשפטים  
סגן שר החוץ  
מזכיר הממשלה  
מנכ"ל משרד החוץ  
מנכ"ל משרד הפנים  
המשנה למנכ"ל, משרד החוץ

מאת : היועץ המשפטי, משרד החוץ

הנדון : ירושלים בקמפ דייויד

לבקשת ראש הממשלה בישיבת ועדת השרים לענייני  
אוטונומיה מיום 10.1.82 להלן נוסח הצעתם הראשונה  
של האמריקנים בקמפ דייויד בענין ירושלים שהוגשה,  
בתור טיוטה כללית, (הראשונה מטעמם) להסכם מסגרת,  
ביום 10.9.78:

Jerusalem, the city of peace, shall not be divided. It is a city holy to Jew, Muslim and Christian and all peoples must have free access to it and enjoy the free exercise of worship and the right to visit and transit to the holy places without distinction or discrimination. The holy places of each faith will be under the administration of their representatives. For peace to endure, each community in Jerusalem must be able to express freely its cultural and religious values in an acceptable political framework. A representative municipal council shall supervise essential functions in the city. An agreement on relationships in Jerusalem should be reached in the negotiations dealing with the final status of the West Bank and Gaza.

עד כאן.

ב ב ר כ ה,  
א. רובינשטיין

12/18/81

MEMORANDUM TO: The Files

FROM: S/SN - Alan Kreczko

SUBJECT: Summary of Substantive Discussions --  
Working Level Autonomy Talks,  
December 8-17, 1981

There were the following developments on substantive issues at the latest session of the autonomy talks:

I. Legislation

Israel's formal presentation on this issue included three elements: (1) the SGA(AC) will promulgate regulations, not laws; (2) these regulations can change existing laws or enact new ones, within the spheres of responsibility transferred to the SGA(AC); (3) there will need to be arrangements to ensure that the regulatory power is exercised within the terms of the autonomy agreement. This could be done through the same procedures agreed for the settlement of disputes.

Egypt's formal presentation also had three elements: (1) The SGA(AC) should have the power to promulgate, amend and abrogate laws; (2) this power would be exercised without supervision as long as its exercise is consistent with the autonomy agreement and within the areas of transferred responsibility; (3) the Continuing Committee could have a role in ensuring compliance with the autonomy agreement.

In the ensuing discussion, Israel indicated that it meant to give the SGA(AC) the power to change laws in the transferred areas, as long as it was not called legislation. Israel pressed for the power to be called regulatory, but indicated it could consider other words.



Egypt said it did not insist upon the word legislation.

Two issues related to legislation prevented the formalization of the conceptual agreement on the power to change laws. The first issue was residual/reserved powers, with Egypt rejecting the Israeli view that Israel would retain during the transitional period the right to legislate in the residual areas.

The second related issue was coordination and cooperation: Israel said that any arrangements concerning cooperation and coordination should apply not only to the administrative power, but also to the legislative power. Egypt could not accept this but would reconsider the issue when the two had agreed on what "cooperation and coordination" meant.

Israel's summary presentation to the working group plenary on legislation is attached (Attachment 2).

## II. Reserved (Egypt)/Residual (Israel) Powers

The working group went through each of the items which Israel had previously indicated would not be transferred to the SGA(AC). Israel pointed out that this list was only exemplary and that other items (specifically, natural resources and State land) were also residual.

A. Foreign Affairs: Egypt agrees that the SGA(AC) will not exercise foreign affairs powers, provided it is narrowly defined. Israel agrees that it will not exercise such powers during the transitional period, provided its theoretical right to do so is recognized.

To overcome the practical problem of an absolute prohibition on conducting any business outside the areas, it was agreed that other practical arrangements, short of formal agreements between the SGA(AC) and states, could be devised to meet practical needs which arose during the transitional period. In this discussion, Israel made several helpful comments:

-- It is necessary to distinguish between the inhabitants, their institutions, and the SGA(AC). For example, Bethlehem could enter into agreements;

-- Israel did not deny the right of the SGA(AC) to enter agreements of a private "international" character (e.g., contracts with nongovernmental entities in other states);

-- With regard to Egypt and Jordan, arrangements might be made with the SGA through the Continuing Committee.

#### B. Passports

Israel suggested that the status quo continue. Egypt did not accept the notion that Israel could continue to issue laissez-passer during the transitional period, and implied that any member of the Continuing Committee (Jordan, Egypt or Israel) should be able to do so during the transitional period. With regard to travel into and out of the territories, Israel seemed to acknowledge that it did not need to reserve all authority, provided that its security concerns were met.



C. International aspects of transferred powers (communications, transportation) and Indicia of Sovereignty (currency, postage): Israel's position was that these powers must remain with Israel during the transitional period, although as a practical matter Israel would continue the status quo regarding some of the affected matters (e.g., Jordanian currency could continue).

Egypt indicated that there were four possibilities concerning these powers: They could be exercised by the SGA; they could be exercised by Israel; they could be exercised by no one; they could be exercised through the Continuing Committee. Egypt was willing to drop its preferred position (exercise by the SGA), and consider either of the latter two options or, in cases like the currency of the West Bank, continuation of the status quo.

D. Territorial Sea and Airspace: Israel said that it needed to reserve this item for three reasons: (1) its overwhelming security component; (2) its sovereignty aspect; (3) because autonomy belongs to the inhabitants, not territory.

Egypt argued that territorial sea and airspace could not be reserved to Israel since they were indicia of sovereignty and that they also included practical problems unrelated to security: fishing, natural resources, health, and swimming, which the SGA(AC) should control. The Israelis indicated they would reconsider these latter aspects of the problem.

E. In the course of the reserved/residual debate, Israel indicated that its list was exemplary and included other items, such as natural resources and state land. The Egyptians said that these items also could be "frozen" during the transitional period, but absolutely could not be "retained" by Israel.

### III. Cooperation and Coordination

In the course of discussions on legislative power, we took up again the issue of cooperation and coordination between Israel and the SGA in areas of responsibility transferred to the SGA.

Egypt said that it was unsatisfied with the discussion of these concepts to date. Egypt said that these concepts could not be used to take back transferred powers, to "supervise" the work of the SGA(AC), or to continue the status quo. Egypt would insist on strict criteria concerning what cooperation and coordination were and when they applied before agreeing to the concept.

Israel clarified its earlier position concerning "coordination" and said it was not consultation with each side free to take its own decision in the absence of agreement, but instead consultations, with the status quo continuing in the absence of agreement. Second, Israel emphasized its position that "cooperation" involved an Israeli role in the implementation in the territories of decisions mutually agreed, or of the status quo in the absence of decisions. Third, Israel



laid down additional markers that cooperation and coordination could not be strictly "mutual" or "reciprocal" since Israel was sovereign and the SGA was not, but did not exclude the concept of mutuality as between inhabitants. '

IV. Continuing Committee

A. Procedural Issues: Egypt questioned Israel's insistence on unanimity in the Continuing Committee. Egypt asked whether consensus would not be preferable so that a member could abstain or not participate to distance itself from a decision without preventing its adoption. Israel said that this might be possible, if it were agreed that no decisions would be reached over any member's objection. Egypt seemed to accept this, but wondered whether this should be specified, since there might conceivably be issues in the future referred to the Continuing Committee where flexibility in decision-making might be preferred.

B. Role of the Committee: Egypt said that the Continuing Committee could be given additional responsibilities, such as a role in dispute resolution. Israel countered that it might be better for disputes between Israel and the SGA to be discussed bilaterally, but did not rule out that this could be done under the umbrella of the Continuing Committee.

The discussion seemed to be pointing to the conclusion that the Camp David language (which calls for decisions "by agreement" and allows the Committee to take up issues of "mutual concern") might, with perhaps some elaboration, suffice for the Statement of Principles and Understandings.

EGYPTIAN LIST OF ITEMS  
REQUIRING FURTHER TRIATERAL DISCUSSION  
(Presented to Israelis on December 16, 1981)

November 17 (Nonpaper)

Scope, Jurisdiction and Structure

- Further elaboration to determine mechanisms to resolve differences and assure coordination
- Further discussions on specific criteria for cooperation
- Security
- Land
- Status of Israelis in the areas

October 26 (Nonpaper)

Jurisdiction

- Israeli settlements
- Specified security locations
- East Jerusalem
- Territorial waters
- Air Space
- Security offenses
- Body of law to be applied

Structure

- Number of individuals to be elected to the SGA



The S.G.A. (AC), by means of appropriate regulations [having the force of Law], will be empowered to amend or abrogate existing legislation as well as to initiate in this field; this power will be exercised in relation to the spheres of powers and responsibilities to be transferred to the S.G.A. (AC) and within the principles of the Camp-David accords and the Autonomy agreement.

The S.G.A. (AC) will not have such powers in relation to powers and responsibilities not to be transferred to it. The Israeli position was that in relation to these residual powers, Israel will maintain the power to provide appropriate legislation.

The Israeli position was that the regulatory power of the S.G.A. (AC) will be exercised in accordance with arrangements for cooperation and coordination to be agreed upon.

The Egyptian position was that the arrangements for cooperation and coordination should be clarified before any position can be taken in this connection.

Compliance with the provisions governing the regulatory power of the S.G.A. (AC) will be subject to measures for settlement of disputes to be agreed upon.

# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

תאריך:

ש מ ו ר

ז' באב בתשמ"א  
מספר: 7 באוגוסט 1981

מצע לדיון:

## האפשרויות להמשך המו"מ על האוטונומיה - 3

בהנחה שהסכמי קמפ דייוויד ימשיכו להיות את הבסיס למו"מ על האוטונומיה מוצגות בנייר הרצ"ב שלוש אפשרויות עקריות להמשך המו"מ:

### א. המשך המו"מ במתכונת הקודמת

הכוונה היא להמשך המו"מ בנקודה בה הוא הופסק ע"י מצרים. ההערכה היא שמו"מ כזה, גם אם יסכימו לו ארה"ב ומצרים, יקלע למבוי סתום עד מהרה.

### ב. מו"מ מהיר בין מספר חודשים לקראת הסכם עקרונות

מתוך הערכה שלארה"ב, ישראל ומצרים אינטרס זהה, אף כי הוא נובע מסיבות שונות, להגיע במהירות להסכם ולו גם חלקי, מוצע לנסות להגיע להסכם על מספר עקרונות מבלי לנסות לפתור בדרך מפורטת את כל העקרונות והנושאים כפי שנעשה עד כה במו"מ. בהצעה זו הוצגו מספר אלטרנטיבות בשאלות שהיו את צלע המחלוקת במו"מ עד כה.

### ג. השגת הסכם עקרונות ויישום חלקי ביהודה, שומרון ועזה או בעזה תחילה

באופציה זו ניתן להתקדם באחת משתי הדרכים - כאשר שתיהן אינן מבוססות בהכרח על שתוף פעולה מצד האוכלוסייה הערבית ביהודה, שומרון ועזה.

1. יישום תוך הסכם ושתוף פעולה עם מצרים בעזה תחילה.
2. יישום חד צדדי של העקרונות עליהם הושגה הבנה עם מצרים.



# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

תאריך:

מספר:

שמו

## המו"מ על האוטונומיה - מצע לדיון

### א. הנחות יסוד

1. המו"מ על האוטונומיה הוקפא על ידי מצרים עוד לפני שנה. עתה, משהסתיימו הבחירות בארה"ב ובישראל תחודש הפעילות בנדידון. פעילות זו תתמקד בשלב הראשון, בשלש מפגשי הפסגה הו-צדדיים בין ריגן-סאדאת ריגן-בגין וסאדאת-בגין.

2. הנחת יסוד שלשלת הצדדים המעורבים במו"מ בפעל, ענין בקידום המו"מ ע"מ לקדם יעדים מדיניים, שאינם זהים, כמובן, תוך החישים הקרובים.

ארה"ב -

מחויבותו של הממשל בארה"ב לתהליך קמפ דייוויד לא מוטלת בספק, ולו גם בשל העדר אלטרנטיבה מדינית מיידית, ע"מ שלא לשמט הינזמה האמריקאית, שקיבלה עדויד בהשגת הפסקת האש בין ישראל ודרום לבנון - , ועל מנת לא להשמיט את הבסיס היחיד להדברות בין שתי שותפותיה, למו"מ מצרים וישראל, תתמיד ארה"ב בהצמדותה להסכמי קמפ דייוויד ותפעל להשגת הסכם מהיר בנדידון (ראה שיחת רוה"מ-מקפולין בנדידון).

בפני ארה"ב עומדות לכאורה 2 אפשרויות :

א. המשך המו"מ בפורום המצומצם הייבן עם ישראל ומצרים בלבד.

ב. בסיון לעקף את הקשים שהתגלעו עד כה במו"מ ע"י צמצום היקף המו"מ מחד ונסיון להגיע אך ורק להסכם ביניים כדמות הצהרת עקרונות כללית ואי הרחבתו מבחינת תכנו ומשתתפיו. יש להניח שהמהלכים יקבעו אחרי שתי פגישותיו של הנשיא ריגן עם בשיא מצרים ורוה"מ ישראל. במאמר מוסגר יאמר כי הרחבת המו"מ מבחינת היקפו ומשתתפיו היבו בסיון להביא את ירוך (עם או בלי נציגות פלשתינאית) ו/או את סוריה עומד בסתירה מסוימת לרצון להגיע להסכם מהיר ולו גם חלקי בענין האוטונומיה.

מצרים -

השאלה הניצבת, בעת הנסיון להעריך את מידת רצונה של מצרים בהסכם ולו חלקי בענין האוטונומיה היא מידת יכולתו של הנשיא סאדאת לעמד בפני הבקרת, בהעדר כל הסכם, עם השלמת הנסיגה מסיני של יריביו מבית ומבחוץ כי כל הסכמי קמפ דייוויד לא היו מכוונים אלא להשיג את סיני מידי ישראל תוך הזנחת הענין הפלשתינאי והנצחת הכיבוש הישראלי.



# מדינת ישראל

משרד החוץ

ירושלים

תאריך:

מספר:

- 2 -

יכולתו של סאדאת לעמוד בביקורת כזו תלויה ביכולתו להציג אלטרנטיבה לתהליך קמפ דינויך בטונח המידי, בהעדר אלטרנטיבה כזו, סבירה ההערכה שמצרים תבקש להמציא באפריל 1982 במצב שבו תוכל להציג הישג כלשהוא בנושא הפלשתינאי.

ישראל -

יכולתה של ישראל להגיע להסכם העולה בקנה אחד עם עמדותיה הבסיסיות נשען בו מינימום של ונתורים נראית כרבה יותר טרם הושלמה הנסיגה המלאה מסיני, היינו, רצונה של ארה"ב בהסכם מהיר ולו גם חלקי ובהנחה שזהו גם רצונה של מצרים לאור הדילמה שהוצגה לעיל, עשויים לסייע לישראל בהשגת הסכם הקרוב יותר לעמדותיה. השגת הסכם בטונח הקרוב עשויה למנע התחלת מו"מ מידי בהיקף ובתכן שאינם רצויים לישראל בתנאים הנוכחיים.

3. יש לקבל כנתון שבעמדותיהן הבסיסיות של ישראל ומצרים בנושאים המרכזיים שבהם גם התגלעו חילוקי הדעות המהותיים לא חלו שינויים של ממש (הצגה ממצה של פערים אלו מצויה במסמך היועצת המשפטית של משה"ח מיום 15.7.81),

ב. האפשרויות להמשך המו"מ

יש להניח כי שלשת הצדדים ישאפו להצמד להסכמי קמפ דינויך כבסיס להמשך המו"מ והצגת האופציות השונות, מבוססת על הנחה זו, מאידך ובמאמר מוסגר יאמר כי הנחה זו כי הסכמי קמפ דינויך יהוו בעתיד הקרוב את הבסיס שעליו יושתת המו"מ תקפה כל עוד יוכלו מרבית הצדדים המעורבים בתהליך להפיק ממנו תועלת מדינית גם ארה"ב וגם מצרים עלולות, כשלבים שונים ובכוונות שונים לנטוש את בסיס קמפ דינויך בהעדר התקדמות במו"מ.

1. המשך המו"מ במתכונתו הקודמת

ישראל יכולה לטען שהמו"מ עד כה לא מוצה והפסקתו במאי 1980 על ידי מצרים מנעה את האפשרות לצמצם הפערים בעמדות הצדדים ולהגיע להסכם. גם מצרים עלולה לדרוש כי המו"מ יתחדש באותה נקודה בה נפסק. דא עקא שבמו"מ במתכונתו הקודמת יחזרו הצדדים המתדיינים למבני הסתם שאליו נקלעו טרם נפסק המו"מ בלא יכולת להשיג התקדמות של ממש. יצוין שגם השגת הסכם מפורט בין ישראל ומצרים עשויה לשרת את האינטרסים הישראלי, המצרי והאמריקאי המקצג. אך באין אפשרות להוציאם לפעל לאור העדר השותפים המידיים האחרים (ירדן ותושבי יהודה, שומרון ועזה) יוכלו הצדדים שהגיעו להסכם להפיק תועלת מדינית קצרת טווח ממנו ותוך זמן קצר יתגברו האילוצים עליהם לעשות

3/.



משרד החוץ  
ירושלים

תאריך:

מספר:

- 3 -

צעדים בוספים.

2. מו"מ מהיר בן חדשים ספורים במגמה להגיע להבנה בקיום כללים על מספר עקרונות בבסיס ביתוח אופציה ההנחה שענין של שלש השותפות ובמיוחד זה של מצרים להגיע להישג כלשהוא בנושא הפלשתינאי עד להשלמת הנסיגה מסיני? ושל ישראל לנצל מצב זה יכתיב נכונות להגיע להסכם עקרוני מעין זה, גם נסיון להגיע להסכם עקרוני בלבד עלול, קרוב לוודאי, להתקל במרבית הקשיים הבסיסים שהתגלו במו"מ עד כה. מאידך בהעדר הצורך לפתור את כל הנושאים העקרוניים (אלא רק את חלקם) והצורך להכנס לפרטים עקרוניים כשלעצמם, יתכן שהפשרה במו"מ כזה ניתנת להשגה ביתר קלות. הצעות לעקרונות עליהם יש להשיג הבנה נאלטרבטיבות אפשריות כנדון יוצעו בהמשך. מאידך, גם השגת הסכם עקרוני כזה כשלעצמה עלולה להיות רק פתרון חלקי לאנטרס המדיני של ארה"ב ישראל ומצרים והחסרון הטמון בהשגת הסכם מפורט חל גם בהקשר השגת הסכם עקרונות בלבד נאולי אף ביתר תקף שכן מצרים למשל, תואשם כי הצהרת העקרונות אינה אלא חזרה על ניסוחי קמפ דינויד ותו לא. מכאן האופציה השלישית.

3. מו"מ מהיר להשגת הסכם הבנה עקרוני ויישום חלקי של האוטונומיה באפשרות זו יש שתי דרכים האחת של ישום תוך הסכם וש"פ עם מצרים ביהודה ושומרון ו/או בעזה או ישום חד-צדדי של העקרונות שעליהם תושג הבנה עם מצרים. המגרעות של ישום תוך ש"פ נובעות מאבדן בלעדיות זכות הפיקוח על הנעשה באוטונומיה ולו גם בנושאים שאינם נוגעים ישירות לריבונות, מקור הסמכות וכו'. המגרעת העקרת של ישום חד-צדדי ולו גם אחרי הסכם על עקרונות הוא שישראל תואשם תמיד כאחראית בלעדית להעדר "זכות" ההגדרה העצמית ל"פלשתינאים" (או סמאות דומות) לישום בעזה תחילה בלא ישום ביהודה ושומרון מגרעת עקרת שהוא עלול להיות תקדים ליהודה ושומרון כך שגם אם נכונה ישראל א-פרינוי לגלות גמישות רבה יותר בעזה, הנוצרות תקדים מעין זה תהווה גורם מגביל. בתוח קצר של האופציות השונות לגבי ישום בעזה תחילה (מצ"ב).

ג. הסכם הבנה עקרוני

הצעה מפורטת כנדון הוגשה על ידי האלוף א. טמיר.

להלן פרוט קצר של הצעתו.

1. מקור הסמכות - הצעתו של טמיר היא שמקור הסמכות בעניני בטחון פנים וחוץ וכן לגבי האוכלוסיה היהודית ביהודה ושומרון יותר בידי הממשל הצבאי ולגבי המנהל

4/.



# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

תאריך:

מספר:

- 4 -

העצמי ב-2-3 השנים הראשונות לכינונו בתם תקופה זו תהיה וועדה משותפת של המועצה המנהלית ושל ישראל את מקור הסמכות.

2. סמכויות המועצה המנהלית - סמכויות בטחון (חוץ ופנים) וכן אוכלוסיה יהודית יהיו בידי הממשל ואילו בידי המועצה המנהלית כפי שיוגדר בהסכם כאשר מקור הסמכות הוא כאמור וועדה משותפת למועצה המנהלית וישראל.

3. אופי המועצה המנהלית והרכבה - בנוסף לעמדה הישראלית מציע טמיר מועצת ראשי רשויות מקומיות כמועצה מיעצת ללא סמכויות חקיקה, הוצאות תקבות או ביצוע.

4. עקרונות בתחום הבטחון - אין שנוי מהותי ביחס לעמדה הישראלית כפי שהוצגה במו"מ עד כה.

5. החקיקה והמערכת המשפטית - מקור הסמכות יהיה אחראי לחקיקה הראשית ולפיקוח על החוקים והתקנות בתחום המנהלי שיהיו באחריות המועצה המנהלית.

6. בתחום הכלכלי אין סטיה מהעמדות שהוצהר עליהן עד כה.

7. גם בנושא הקרקעות אין סטיה מהעמדות הישראליות כפי שהוצגו במו"מ עד כה. וכך אמור גם בענין המים.

הערכה להצעה בענין ההסכם העקרוני והשלמתה. על אף שבהצעות טמיר יש מספר חידושים בהשוואה לעמדות שאותן הציגה ישראל עד כה במו"מ ספק אם מצרים ואפילו ארה"ב תראינה בהם בסיס שעלינו אפשר לחדש את המו"מ במתכונתו הקודמת כך שגם עם הצעותיו החדשות של האלוף טמיר עלול המו"מ להקלע למבוי סתום כבר בשלבינו הראשונים. ההצעה שתוצג להלן עשויה להעניק למו"מ הסכם עקרוני בענין האוטונומיה סכוי כלשהוא, שלובו ב"עסקה" של רעיון "עזה תחילה", עשוי להגביר את נכונות המצרים להשיג הסכם זה גם אם חלק מבעיות היסוד לא יבוא על פתרון בהסכם זה.

א. מקור הסמכות - כבהצעת טמיר או הצעה לוותר על הדיון בנושא ולדחותו עד לדיון בסטטוס הסופי.

ב. סמכויות המועצה המנהלית - כבהצעת טמיר.

ג. הרכב המועצה המנהלית - נכונות להרחבה ל-40-30 חברים בשיטה של "מבהל + שני סגנים" נראה שעדיף להרחיב את המועצה המנהלית ע"פ הקמת גוף נוסף כבהצעת טמיר. קיומו של גוף אחד שהוא ביצועי (המועצה המנהלית) עלול להיות פתוי רב לגוף שני להקרא גוף מחוקק. הכונה שגוף בן 15-13 יבצע פעולות בלתי-רצויות איבה גדלה עם הגדלת הגוף ל-40-30 חברים ויכולת בלימת פעולות אלו על ידי ישראל איבה בפגמת.

5/.



# מדינת ישראל

משרד החוץ  
ירושלים

תאריך:

מספר:

- 5 -

ד. בתחנם הבטחון - תפיסת הבטחון שתוצע על ידי ישראל ע"פ טמיר מקובלת אך מנוצעת לברק שנית את המפה של האזורים שבהם יערכו כוחות צ,ה,ל.

ה. עקרונות החקיקה והשפיטה - הצעת טמיר אינה שלמה וניתן להוסיף עליה כדלהלן.

- בתי משפט ישראלי-לאוכלוסיה היהודית - תואם את עקרון האוטונומיה הפרסונלית.

- בתי משפט מקומיים לתושבים הערבים. (כנ"ל).

- בתי משפט מעורבים לסכסוכים בין אוכלוסיה יהודית לאוכלוסיה ערבית.

בנושא החקיקה מקובלת ההצעה שהמועצה המנהלית תוכל להוציא תקנות בענינם מנהלים שאינם חקיקה ראשית או אלו הנוגעים ממנה.

ו. בעניני הקרקעות והמים - אין הערות להצעת טמיר.

ז. בענין החתישבות היהודית - אין שנוי לעמדה הישראלית בנדון. מנוצעת לדון באפשרות של זחית פעילות בנידון למשך תקופה מוגדרת הקשורה למו"מ - בהנחה שאכן יהא זה מו"מ קצר.

ח. הבחירות למועצה המנהלית. הצעתו של טמיר אינה מתיחסת לקושי שהתגלע עד כה במו"מ

היינו, זכות הבחירה לתושבי מזרח ירושלים למועצה המנהלית, מבחינה מסוימת, טמונה

בהצעתו להתיר זיקה במספר תחומים בין תושבי מזרח ירושלים הערבים לאוטונומיה,

סכנה רבה יותר מאשר הקניית זכות בחירה מוגבלת לתושבי מזרח ירושלים למועצה המנהלית.

מוצעת לדיון מחודש נושא זכות הבחירה ע"פ האלטרנטיבות הבאות:

- זכות הבחירה לילידי אזורים שמחוץ לירושלים בלבד כאשר הבחירה עצמה גם היא

תעשה במקום הולדתם עבור המועמדים המקומיים.

- זכות בחירה לילידי יו"ש תושבי מזרח ירושלים כאשר בוסף למועמדים המקומיים

יהיו 2 מועמדים שלא ייצגו מחוז בחירה ועבורם יוכלו גם תושבי מזרח ירושלים להצביע.

נראה שהאלטרנטיבה הראשונה עדיפה כדי למנע מצב של תושבי מזרח ירושלים הערבים יהיו

מועמדים מזוהים משלהם,

52

## סיכום והמלצות

א. הנחת היסוד שעמדה לנגד עיני הוועדה היתה ענינה, המופגן של מצרים ביישום האוטונומיה בעזה תחילה. הנחה זו מבוססת, בין השאר, על הפיקסה באגרת טאדאח לרה"מ בגין מה-2.8.80, ממנה משתמע שהנשיא המצרי חושב במונחים של שלושה שלבים: (1) יושג הסכם כללי על האוטונומיה.

(2) ההסכם ייושם בעזה תחילה.

(3) ההסכם ייושם באיו"ש.

ב. אגרת טאדאח, כמו גם התבטאויות מצריות אחרות בנדון, לא פזרו את הערפל לגבי משמעותו המדויקת של רעיון "עזה תחילה", כפי שהוא נראה בעיני המצרים.

שאלות טעונות הבהרה הן:

(1) האם יש צורך בהסכם כולל, עקרוני, על האוטונומיה, או שניתן לפסוח על שלב זה ולהתחיל בדיון לגבי עזה, בנפרד.

(2) במידה ויש צורך בהסכם עקרוני, האם יספיקו לכך *HEADS OF AGREEMENT* ללא פירוט מלא.

(3) מהי מידת נכונותה של מצרים לקשור עצמה באופן פורמלי ליישום אוטונומיה בעזה תחילה.

ג. שאלה עקרונית אחרת הטעונה הבהרה היא כוונתה האיסטרטגית של מצרים בעזה ומידת הזיקה האמיתית אליה שואפת מצרים ביחסיה עם איזור זה, בעתיד.

ד. הוועדה הגדירה ארבע דרכי פעולה עיקריות, יתרונויותיהן וחסרונותיהן פורטו בנפרד: (1) הסכם כולל עם מצרים על האוטונומיה והסכם מפורט על יישומה בעזה תחילה במסגרת קמפ. דייויד.

(2) הסכם ביניים עם המצרים על מתן אוטונומיה לחבל עזה (למעשה - לא במסגרת ק.ד.).

(3) הדברות והכנה עם המצרים על יישום אוטונומיה בעזה - לא במסגרת ק.ד.

(4) יישום חז-צדדי ומדורג של מנהל עצמי ואוטונומיה על ידי ישראל.

ה. למותר לציין שישראל תשאף, אם יוחלט לפעול באחת הדרכים ליישום אוטונומיה בעזה תחילה, להשיג הכרה מירבית, בינלאומית ומצרית, תוך אבדן מזערי של שליטה על היקף וקצב הענקתה בחבל עזה.

מאידך, צפוי שהמצרים ישאפו להביא להפקעה נרחבת וסהירה ככל האפשר של השליטה הישראלית שם, תוך כדי הרחבת התפעלות ונוכחותם, וחמורת מינימום הכרחי של מחויבות פורמלית לתהליך.



ו. לאור האמור לעיל, נראה לחברי הועדה כי סדר העדיפויות בדרכי הפעולה שנבחנו הוא

כסדר הופעתן בסעיף ד' לעיל:

(1) הסכם כולל עם מצרים על האוטונומיה ויישום בעזה תחילה.

(2) הסכם ביניים עם מצרים על יישום בעזה.

(3) הדברות והבנה עם מצרים על יישום אוטונומיה בעזה תחילה.

(4) החלה חד צדדית ומודרגת של ממסל עצמי ואוטונומיה בחבל עזה.

ז. לכאורה אין כל יתרונות מדיניים בנסיון ליישם חד-צדדית אוטונומיה בעזה. עם

זאת, יש לציין כי הדבר עשוי לתרום לשיפור האוירה ביחסי שתי המדינות וליצירת כ

בסיס אפשרי להמשך המו"מ על האוטונומיה. צעדים שונים של ההחלה החד צדדית

יוצגו כהיענות לבקשות המצרים. זאת ועוד - יש להדגיש שגם החלה חד-צדדית תתקל

בקשיי ביצוע גדולים באם לא תיעשה בש"פ עם המצרים. יש לצמין הסאדאת עצמו

הצהיר בראיונות שונים כי לוא היה במקומנו היה מעניק אוטונומיה באופן חד-צדדי.

ח. יש להדגיש שיישומן של כל אחת מדרכי הפעולה האפשריות, יתקל בקשיים באם יעשה

ללא טיתוף פעולה גלוי, סמוי או השלמה מצד האוכלוסיה בחבל עזה. עם זאת, הועדה

לא דנה במשמעויות הנובעות מיישום דרכי הפעולה השונות, כולל החלה חד-צדדית,

מבחינת היחסים בין ישראל לתושבים, בהיות נושא זה מחוץ ל- *TERMS OF REFERENCE*

הערה: מתוך מסמך בנושא שהוכן ב- 24.8.80 על ידי ועדה ברשות מר ש. דיבון.

2

מאת : ח'יועצת המשפטית, מט"ר החוץ

תנודות : סיכום העמדות בנושא האוטונומיה

העמדה הנצחית הוכחה בהתאם למסמכים השונים שברשותנו, ובהתאם לדבריהם שבאשרו בעל פה בעת המז"ס. עם זאת עלול להיות, שלגבי נושאים מסוימים אין עקביות מלאה במסמכים הנצחיים, ולפיכך הסיכום פה ושמ מכוסה על הערכה שלי.

בברכה ואשכח,

רות לפידות



רות לפידה  
15.7.81

עמדת הצדדים בנושאים שונים בקשר לאוטונומיה

הנושא

עמדתה של מצרים

עמדתה של ישראל

1. מטרת האוטונומיה

שלב מעבר לקראת הגדרה  
עצמית מלאה

שלב מעבר לקראת קביעת המעמד הסופי  
בהסכמת כל הנוגעים בדבר

2. מקור הסמכות

העם הפלסטיני

הממשל הצבאי (או: צה"ל)

3. אופיה של האוטונומיה

טריטוריאלית ופרסונאלית

פרסונאלית

4. סמכויות שיוריות

בידי האוטונומיה

בידי ישראל

5. סמכות החקיקה הראשית

בידי רשויות האוטונומיה, אך ללא  
חריגה מתוראותיו של הסכם קמפ דייוויד

בידי הממשל הצבאי

6. אופיה של מועצת האוטונומיה  
ומספר חבריה

רשות מייצגת, בת כ-100-200 חברים

רשות מינהלית, בת 15-20 חברים בהתאם  
למספר התפקידים

7. מספר האורגאנים של מועצת  
האוטונומיה

לפחות שניים: גוף מייצג בן 100-  
200 חברים וכן מועצה מינהלית מצומצמת  
הנבחרת על ידי הגוף המייצג

אורגאן אחד

הנושא

עמדתה על מצבים

עמדתה של ישראל

8. רשימת הסמכויות שתועברנה למועצת האוטונומיה

כל הסמכויות של הממשל הצבאי

9. הצורך בתיאום בין ישראל והאוטונומיה

נושא התיאום יוסדר בין ישראל לבין הרשות האוטונומית

10. בעיית ירושלים

תושבי מזרח ירושלים זכאים להשתתף בבחירות, וסמכויות מועצת האוטונומיה יחולו גם על מזרח ירושלים

11. בעיית ההתנחלויות

עליהן להתחסל בתום תקופת המעבר, תושביהן אינם רשאים להשתתף בבחירות, אך סמכויות מועצת האוטונומיה חלות עליהם

12. בטחון-חוץ

כנראה - בידי ישראל.

13. פריסת צה"ל

באיזורי בטחון שיוסכם עליהם

14. סדר ציבורי

בידי המשטרה המקומית

בידי המשטרה המקומית

בידי ישראל

באיזורי בטחון שייקבעו על ידי ישראל

אין תושבי מזרח ירושלים משתתפים בבחירות, וסמכויות המועצה אינן חלות עליהם

להתנחלויות זכות קיום ביו"ש; תושביהן לא ישתתפו בבחירות, וסמכות מועצת האוטונומיה לא מחול עליהם.

מינהל המשפט, חקלאות, פיננסים, מינהל אזרחי, חינוך ותרבות, בריאות, שיכון ועבודות ציבוריות, תחבורת פנים, תקשורת ודואר, תעסוקה ורווחה, שלטון מקומי, משטרה מקומית, דתות, תמ"ת

פרטי התיאום צריכים להיקבע מראש בהסכם האוטונומיה



הנושא

עמדתה של מערלים

עמדתה של ישראל

15. בטחון - פנים

בידי רשות האוטונומיה

בידי ישראל, תוך תיאום עם המשטרה המקומית

16. קרקעות

בסמכות האוטונומיה

- א. אין לפגוע בזכויות פרטיות;
- ב. קרקעות של ההנתחלויות ואיזורי הבטחון יהיו תחת מינהל ישראלי;
- ג. השימוש בקרקעות אחרים ייקבע בהסכמה בין ישראל ורשות האוטונומיה

17. מים

בסמכות האוטונומיה

- א. המשך השימוש הנוכחי;
- ב. פיתוח נוסף של מקורות המים בשטחים יבוצע בהסכמת ישראל ורשות האוטונומיה;
- ג. הקמת גוף משותף שידון בצרכי המים המשתנים;
- ד. המלצה להקמת גוף איזורי לפיתוח מקורות המים באיזור.

17. בתחום הכלכלה

יש להקים מחיצה בין כלכלת האוטונומיה וכלכלת ישראל

הכלכלה צריכה להיות מתואמת וללא מחיצות.

✓✓



✓✓

;

✓✓

✓✓